CANDY MOORE

Nu-ţi fie teamă de iubire

Traducerea şi adaptarea în limba română

de RALUCA NEAGOE

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

- Nu! Sophie Carter era neînduplecată.
- Dar, Sophie, draga mea, ţi s-ar potrivi ca o mănuşă.

Doamna mai în vârstă se lăsă pe spate în fotoliul de piele şi se
uită în sus la ea. în sus, pentru că Sophie era într-adevăr foarte înaltă... Nici prea slăbuţă nu se putea spune că este: talia generoasă, formele voluptuoase, expresia vie a feţei. încadrată de părul brunet, foarte bogat, faţa nu era frumoasă. Ochi mari, căprui, nas drept, buze prea pline pentru simetria ansamblului şi o bărbie ce denota hotărâre, toate acestea formau ceea ce ea însăşi numea o figură neinteresantă. Nu lua însă în calcul tenul luminos şi strălucirea aparte din ochii aceia care puteau fulgera furios sau licări jucăuş, căpătând reflexe aurii. înălţimea îi oferea avantajul unei prezenţe autoritare. Sophie era obişnuită să aibă întotdeauna dreptate.

Tăcerea se prelungea, cele două femei privindu-se în ochi. Sophie coborî prima privirea.

- Câteodată, Lottie Ritter, nu pot să te sufăr, concluzionă ea şi se aşeză.
- {tiu, draga mea, şi îmi dau seama ce pacoste trebuie să mă consideri, dar ar fi atât de.

- Nu! repetă Sophie.

Partenera sa de discuţie întinse mâna după o ţigară dintr-o cutie argintie de pe birou.

- Mă întreb câteodată dacă într-adevăr te înţeleg. Vorbea foarte calm.

- Parcă ne cunoşteai pe toţi atât de bine, practic ne auzeai gândind... sună sec răspunsul.

- Si acum am reuşit să te scot din sărite, spuse Lottie, care nu pierduse nici un dram din calmul de la începutul discuţiei, iar ăsta este ultimul lucru pe care l-am dorit.

Vocea îi era caldă, cu un uşor accent străin abia perceptibil. Părul de un roşcat aprins îi masca foarte bine vârsta. Faţa palidă şi ridată, mâinile uşor artritice trădau totuşi faptul că se apropia de şaptezeci de ani. De fapt, energia debordantă şi curiozitatea vie ce ţâşneau din micii ochi căprui contribuiau la a-i ascunde vârsta în mult mai mare măsură decât părul vopsit şi machiajul elaborat.

Urmărind-o cum introduce ţigara într-un portţigaret vechi din carapace de ţestoasă, expresia de pe faţa Sophiei se înmuie. îi datora lui Lottie mai mult decât ar putea-o răsplăti vreodată. Cu cinci ani în urmă, păşise în camera prea mică pentru impunătorul birou ce trona în mijloc, dând pentru prima dată cu ochii de imensa maşină de scris şi de munţii de dosare şi hârtii de toate felurile, împrăştiate prin toate colţurile încăperii. Cu diploma ei de guvernantă, absolventă a cursului Norland în mâna încleştată, Sophie era timidă şi incomod de conştientă de înălţimea ei şi de ceea ce considera lipsă totală de farmec.

Lottie o luase sub aripa ei şi în următoarele câteva luni îi remodelase personalitatea şi modul de a gândi, o convinsese să renunţe la tocurile joase, tunsoarea băieţească şi hainele largi cu care credea că-şi „atenuează“ statura, o trimisese la cursuri de germană şi franceză. Pe scurt, mai cu vorbe de încurajare, mai cu

critici, venise şi ziua de neuitat în care Sophie fusese declarată aptă de a merge la interviuri pentru o slujbă.

Acum, la douăzeci şi şase de ani, cu părul curgându-i în bucle bogate pe umeri, în ţinuta simplă, dar costumul cu tăietură ireproşabilă fusese ales cu multă grijă şi asortat cu pantofi cu toc înalt, Sophie etala o încredere în sine pe care i-o datora aproape în totalitate lui Lottie.

- Lasă-mă să-ţi explic, spunea Lottie. Soţii von Hartog sunt recent divorţaţi, iar copiii locuiesc cu mama. Aceste trei săptămâni la schi reprezintă singura lor ocazie de a petrece ceva timp cu tatăl lor. Acum că guvernanta s-a îmbolnăvit, mama ameninţă că va contramanda totul. Se uita implorator la Sophie. Si pe deasupra e în Kitzbuhel, unde oricum urma să pleci şi tu în vacanţă. Ai şi rezervările făcute. Cade cum nu se poate mai bine.

- Nu înţelegi, adoptă Sophie un ton mai liniştit. Sunt epuizată de-a binelea. Anul ăsta în deşert m-a dărâmat complet. Nu sunt în stare să-mi iau o altă slujbă până nu mă odihnesc şi eu puţin.

Lottie nu comentă.

- Apoi, în trei săptămâni încep lucrul la familia Carrington, continuă Sophie. Si ştim amândouă foarte bine că asta numai floare la ureche nu se poate numi. Un copil mic şi unul bolnăvicios, o mamă cu angajamente frecvente în înalta societate, un tată în serviciul diplomatic. Făcu o pauză. Si trebuie să trec pe la Hilary. De când mă bate la cap să merg, şi i-am promis!

- Poţi să-ţi vezi sora mâine, sugeră Lottie. Cel puţin contractul cu familia Carrington este în Londra, aşa că poţi să-ţi petreci timpul liber în apartamentul tău.

Sophie îşi privea acum interlocutoarea cu oarecare curiozitate.

- Este foarte important pentru tine, nu-i aşa?

Lottie roşi uşor.

- Cunosc familia. De mult timp, de dinainte de război. Era parcă altă lume, oftă ea. Da, chiar este foarte important pentru mine şi aş vrea să-i ajut.

- De ce n-o trimiţi pe Sally Hutton? Ea vorbeşte germana.

- Nu ştie să schieze.

- Nu trebuie să ştii să schiezi ca să duci copiii la şcoala de schi.

- E mai mult decât atât. în tine am încredere cu copiii. Nu vei permite ca cealaltă guvernantă să fie decăzută din drepturi în sufletul micuţilor. Lottie o privea cu oarecare subînţeles. Eşti cea mai bună pe care o am şi vreau pentru ei ce e mai bun, încheie hotărât.

De uimire, ochii Sophiei deveniseră şi mai mari, iar cuvintele îi tremurau pe buze.

- Si dacă îndrăzneşti să-mi repeţi ceea ce tocmai am spus, am să neg, o preveni Lottie, fiecare cuvinţel.

în tăcerea ce urmă, femeia mai în vârstă adoptă o atitudine statuară. Sophiei nu-i venea să-şi creadă ochilor. Brusc, un zâmbet îi lumină faţa şi-i aduse o sclipire jucăuşă în ochi.

- Măi, măi! murmură ea. Intersant! Mă întreb.

- Fii atentă la mine, Sophie Carter, dacă îndrăzneşti cumva să.

- E în regulă, o întrerupse Sophie. Ai câştigat. Mă duc.

Cu un oftat de plăcere, Sophie se cuibări în fotoliul de la geam al compartimentului clasa întâi. Până acum, călătoria decursese foarte bine.

Trăsese cu nesaţ în piept aerul rece al Munchenului când ieşise de pe aeroport. Luase un taxi spre Hauptbahnhof, cea mai mare gară din oraş, de unde avea să ia trenul de după-amiază peste graniţa austriacă, către Kitzbuhel. îşi lăsase schiurile la vagonul de bagaje şi îşi

găsise locul rezervat, iar acum se uita cu nerăbdare pe peronul aglomerat al gării. Luminile erau puternice şi o grămadă de oameni parcă luau cu asalt chioşcurile mici din sticlă la care se vindeau de toate, de la ziare şi flori până la frankfurteri fierbinţi, chifle proaspete şi prăjituri delicioase. Sub tavanul boltit al gării, panouri luminoase arătau orele de plecare ale trenurilor ce aşteptau să pornească spre diverse destinaţii.

Trenul Sophiei era aglomerat. Paşi apăsaţi pe coridoare, voci ridicate în germană sau franceză. călătorii îşi căutau locurile. Majoritatea mergeau în week-end la schi.

Sophie îşi deschise poşeta elegantă din piele de porc pe care o primise cadou de la familia de origine arabă pe care o părăsise nu de mult. Verifică dacă are tot ce-i trebuie: paşaport, bilet, dovada rezervării locului şi adresa familiei von Hartog în caz că nu va veni nimeni s-o aştepte. Transferă banii germani într-un compartiment ascuns al genţii şi-i înlocui în portofel cu bani austrieci. închise poşeta şi o puse pe fotoliul alăturat, lăsându-şi gândurile să zboare la ziua precedentă.

Sora ei o întâmpinase la gară, încă nemulţumită de faptul că Sophie nu putea să rămână peste noapte, aşa cum stabiliseră.

- Credeam că ai vreo două săptămâni libere până să pleci în vacanţă, se plânsese ea.

- Aşa am crezut şi eu, zâmbise Sophie, dar a intervenit ceva şi trebuie să strecor în program un alt contract. Plec mâine.

- Trebuie să le sară cineva în ajutor celor bogaţi, bieţii de ei, nu-i aşa? Tonul lui Hilary spunea totul.

Ieşeau cu maşina din parcare, pe şoseaua spre Virginia Water.

- Copii sunt acasă? schimbă Sophie subiectul.

- Nu, slavă Domnului! Am reuşit să-i expediez pentru o zi. Mi-a fost al naibii de greu să-i conving, mai ales când le-am spus că vii tu. Nu s-au înduplecat până nu le-am promis că se vor întoarce înainte să pleci.

- Foarte bine. Si mie mi-e foarte dor de ei. A trecut mai bine de un an. Probabil s-au schimbat atât de mult că nici n-o să-i mai recunosc.

Câteva minute mai târziu, opreau la capătul aleii din faţa reşedinţei Burton. Faţada georgiană era pusă în valoare de cei câţiva pini maiestuoşi care-i confereau mister şi intimitate. Era una dintre puţinele case construite în acest stil, cu peluza tunsă proaspăt, gardul viu parcă sculptat şi uşile masive de stejar ce străjuiau intrarea.

înăuntru, totul era impecabil. Vaze înalte cu flori şi covoare de la un perete la celălalt înveseleau atmosfera. Un val de căldură te învăluia de cum păşeai pe uşă. Liniştea era parcă asurzitoare.

- Vrei ceva de băut?

- Nu, mulţumesc, dar o cafea nu refuz.

Hilary se opri la jumătatea drumului spre camera de zi.

- Du-te, adăugă Sophie. îmi iau singură. Vino la bucătărie când termini.

Ca de obicei bucătăria imensă strălucea de curăţenie. încăperea era utilată cu tot ce este necesar pentru a te scuti de prea multă muncă. Sophie puse filtrul în priză. Hilary intră cu paharul în mână

- S-a întâmplat ceva, Hil?

- Doar problemele dintotdeauna. Hilary se aşează la masa din centru.

- Te deprimă ceva? insistă Sophie.

Cuburile de gheaţă se ciocniră când Hilary ridică paharul şi luă o înghiţitură.

- Ce rost are să vorbim despre aşa ceva? Oricum, niciodată nu înţelegi ce simt.

Sophie nu comentă, doar se aşeză vizavi de sora ei.

- Tu eşti atât de veselă tot timpul. E suficient să scoată din sărite până şi un sfânt!

- Tu m-ai chemat. Am crezut că ai nevoie să vorbeşti cu cineva.

- Stiu, dar uit mereu că tu nu înţelegi oamenii normali, cu vieţi normale. Tu trăieşti o viaţă fermecătoare în case minunate de pe tot mapamondul, cu servitori la dispoziţie. Habar n-ai ce corvoadă poate fi viaţa reală, cu fiecare zi la fel ca cea dinainte, plictisitor, monoton!

Sophie îşi privea sora: faţa delicată, catifelată, părul auriu ridicat într-o manieră sofisticată ce-i lăsa o cascadă de bucle pe umeri şi talia micuţă în costumul scump marca Jaeger. Să fie adevărat? Să fie oare incapabilă să priceapă problemele din viaţa surorii sale? Căsătorită la şaptesprezece ani cu un bărbat de succes, dar considerabil mai în vârstă decât ea, acum avea douăzeci şi trei de ani şi două fetiţe, era încă o femeie tânără cu singura experienţă de viaţă căsătoria.

- Care este problema. acum?

Hilary privea în fundul paharului.

- Mă gândesc serios să-l părăsesc pe Robert şi să-i las copiii.

Sophie se ridică şi stinse filtrul de cafea stând cu spatele la sora ei.

- E vorba de altcineva? vocea Sophiei de-abia se făcea auzită.

- Un alt bărbat, tonul lui Hilary nu exprima nimic. Dar nu are nici o intenţie să-şi părăsească soţia.

- Robert ştie?

- Probabil a ghicit. Nu e prima dată, ezită ea. Problema este că nu mai vreau să mă culc cu Robert.

Sophie luă cana în mână şi veni să se aşeze. Nu comentă. Cum nu fusese niciodată căsătorită, era cea mai

puţin indicată persoană care ar fi putut da sfaturi într-un astfel de caz. Pe deasupra, indiferent de părerea ei, ştia cum va fi primită aceasta de către Hilary. Erau atât de diferite ca fire şi în ceea ce aşteptau de la viaţă, încât foarte puţin din ceea ce ar fi putut spune vreodată era acceptabil pentru sora ei. Se întreba de ce Hilary îi încredinţa ei secretul ăsta.

- Robert doarme în camera de oaspeţi, continuă Hilary. Stiu că nu o să mai înghită chestia asta prea multă vreme. S-a schimbat, a devenit mai rece, mai autoritar. Si se enervează din orice. îşi întoarse privirea spre Sophie. Poate să fie foarte neplăcut câteodată.

- Asta e valabil pentru toţi bărbaţii, cred, când soţiile lor au aventuri, răspunse Sophie sec.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu fi aşa o mironosiţă! Hilary îşi ieşise din fire. Au trecut vremurile alea! Toată lumea face chestii din astea acum. Mai ales pe aici. Schimbările de neveste reprezintă hobbyul numărul unu, râse ea. Ai fi de-a dreptul şocată de lucrurile care se întâmplă. îşi ţuguie buzele. Pun pariu că n-ai mai fi atât de pudică dacă o bucăţică de bărbat ar umbla după tine hotărât să te aducă în patul lui. Numai frustrarea face o femeie ca tine pură şi neprihănită. Presupun că eşti încă virgină, adăugă ea dispreţuitor.

Sophie îşi privi fără expresie sora. Nici un muşchi nu i se mişcă pe faţă. Crescuse cu înţepăturile lui Hilary şi era deja oarecum imună la ele. Că încă mai aveau puterea s-o rănească, nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului. Pentru ea, imunitatea se rezuma la faptul că acum nu mai roşea, nici nu mai dădea în bâlbâială când Hilary avea astfel de porniri la adresa ei.

- Hai să nu ne certăm, spuse după un moment de tăcere. îşi păstrase expresia încremenită a feţei. De ce ai vrut să mă vezi? Ca să-mi spui toate astea?

Hilary se juca distrată cu inelul, frumosul smarald strălucind în razele de lumină ce se filtrau printre perdele.

- Mă gândeam că, în eventualitatea că-l voi părăsi pe Robert, mă vei ajuta să-mi găsesc ceva de lucru.

- Să faci ce?

- Mi-ar plăcea să călătoresc, să cunosc oameni noi, să degust puţin din viaţa societăţii înalte, ei bine, să am grijă de copii. Aş putea încerca. Nu poate fi atât de greu şi, în fond, am destulă experienţă cu copiii.

- înţeleg. Sophie îşi punea întrebarea: vorbea Hilary serios, sau era un capriciu izvorât din deznădejdea plictisului? Intenţionează să ducă la bun sfârşit ideea cu despărţirea şi încercarea de a se descurca singură?

- Te-aş putea ajuta, dar te-ai gândit bine la ce renunţi? Toate astea, gesticulă cu o mână. Eşti obişnuită cu o casă mare în care nu trebuie să faci curat sau să plăteşti facturile. Ar fi cu totul altceva să fii singură la casa ta.

- Tu te descurci, replică Hilary.

- în felul meu. Dar cu ce câştig eu, nu întreţii o maşină şi nici nu-ţi cumperi costume Jaeger.

- N-am nevoie de o predică, sări Hilary, ci de ajutor. Mă ajuţi sau nu?

- Dacă vrei într-adevăr o slujbă ca guvernantă, te pot pune în legătură cu agenta mea, Sophie vorbea calm. Ea îţi va explica cum e cu pregătirea şi ce perspective sunt. Există cursul Norland care durează câţiva ani sau altele mai scurte. Faci un an de stagiu, obţii specializarea definitivă, apoi îţi poţi alege una dintre slujbele existente.

- Ani de zile?! pufni Hilary. Glumeşti!

- Pentru mine aşa a fost, sună replica Sophiei. Dar, Hilary, eşti sigură că vrei să faci asta? îşi îndulcise vocea. Chiar dacă reuşeşti să capeţi un contract în străinătate, nu este numai lapte şi miere. Angajatorii cer servicii pe măsura banilor cheltuiţi oricine ar fi ei. şi oricât de bogaţi.

E foarte probabil să stai în condiţii foarte bune, dar munca nu e uşoară deloc. Petreci douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru cu nişte copii care nu sunt ai tăi şi asupra cărora n-ai nici un drept. în legătură cu orice crezi că e mai bine pentru ei, părinţii pot avea altă părere. Te poţi ataşa de ei, bineînţeles, dar trebuie să ai grijă ca ei să nu devină prea dependenţi de persoana ta pentru că-i vei părăsi în cele din urmă. Observă expresia îngrozită de pe faţa surorii sale şi zâmbi. Si nu se poate spune că îţi faci cunoştinţe printre cei din înalta societate, doar pentru că locuieşti în aceeaşi casă cu ei, deoarece nu participi niciodată la evenimente mondene alături de cei care te angajează. E adevărat că nici cu servitorii nu trăieşti. Eşti undeva între, respectată dacă eşti bună în ceea ce faci, câteodată chiar plăcută, dar întotdeauna singură. Sophie se ridică şi se duse la fereastră. Gândea cu voce tare şi de undeva din străfundul fiinţei sale cuvintele ţâşneau afară. Si n-are rost să-ţi faci iluzii în legătură cu persoanele de sex masculin care locuiesc acolo. Dacă o guvernantă e destul de nechibzuită să se încurce cu vreunul dintre bărbaţii familiei asta înseamnă sfârşitul carierei sale. Cu greu îşi mai găseşte o altă slujbă pentru că vina este întotdeauna a guvernantei.

Se întoarse cu faţa la Hilary, care o privea cu ochii mari, fără să-şi creadă urechilor.

- Inventezi toate chestiile astea ca să mă faci să mă răzgândesc?

Sophie negă din cap.

-Atunci, tu de ce o faci?

Sophie ridică din umeri.

- Mie mi se potriveşte şi mă pricep la aşa ceva. Dar nu mă amăgesc singură cum că este uşor. Poate câştig mai bine decât alte fete, dar e o slujbă care îţi acaparează tot timpul. Nu pot să închei la cinci, să pun husa pe maşina de

scris şi să plec acasă. Apoi există pauze între contracte în care nu câştig nimic şi trebuie să trăiesc din economii sau mai există posibilitatea unei boli, a incapacităţii de a lucra pentru o perioadă de timp. Banii se termină repede. După cinci ani de muncă, mă pot lăuda cu un apartament ipotecat cu două camere. Nu e chiar viaţa la nivel înalt pe care ţi-o închipuiai tu, nu?

Trenul porni. înainta uşor de-a lungul peronului plin de rude şi prieteni care făceau cu mâna. Apoi geamurile se închiseră şi pasagerii se aşezară la locurile lor.

Prin faţa ochilor Sophiei se perindau suburbiile Munchenului, turnurile gemene de la Frauenkirche străjuiau orizontul, cupolele verzi străluceau în soarele după-amiezii.

Fusese prea dură cu sora ei? se întreba. Tensiunea din copilărie era mereu prezentă între ele şi acum, în viaţa adultă; nu dispăruse niciodată. întotdeauna se simţea vinovată şi deprimată după o întâlnire cu Hilary. Nu-şi putea explica acest lucru, nu reuşise să găsească un motiv. Stia însă că rănile copilăriei lăsaseră urme adânci.

Obişnuită de mică să fie un spectator pasiv al adoraţiei părinţilor pentru drăgălăşenia plină de viaţă a fiicei lor mai mici, Sophie a realizat foarte devreme că ea nu era iubită în acelaşi fel. încercările ei de a le face pe plac şi de a se apropia de sora ei au fost întotdeauna respinse - cu gentileţe, ce-i drept, dar respinse - cu acelaşi râs cristalin cu care Hilary îi fermeca pe cei din jur. Până să atingă vârsta adolescenţei, Sophie era deja conştientă că lipsa ei de frumuseţe şi farmec făcea din a o iubi şi pe ea o sarcină foarte dificilă pentru familia sa. Treptat, s-a îndepărtat de ei, ferm hotărâtă să nu mai încerce în nici un fel să le câştige dragostea şi aprobarea.

A reuşit. în anii care au urmat, şi-a clădit o viaţă a ei în

afara căminului părintesc, investindu-şi toată energia în studiu. Deşi se întorcea seară de seară acasă, se ambiţionase să rămână cu orice chip în afara cercului familiei sale, să nu deranjeze acolo unde simţea că nu este dorită. încet-încet, cu durere în suflet, se învăţase să privească de pe margine la fericirea pe care nu-i era dat s-o poată trăi şi ea.

Aşa că, atunci când bomba fusese aruncată în dimineaţa celei de-a optsprezecea aniversări a ei, era deja pregătită.

Nu era fata lor, i-au spus pe un ton grav. Fusese adoptată de foarte mică, atunci când pierduseră speranţa de a mai avea un copil al lor. Acum că devenise adult, erau de părere că este dreptul ei să afle.

Percepuse totuşi într-un mod straniu faptul că n-a simţit nimic. O dată şocul iniţial trecut, nici măcar surprinsă nu mai era. Aşa se explicau o grămadă de lucruri pe care, copil fiind, nu le putuse înţelege. Atunci, trebuise să recunoască marea bunătate cu care fusese tratată. Dacă n-ar fi fost părinţii ei adoptivi, ar fi crescut într-un orfelinat, fără casă sau familie. în plus, ştia cât de greu le fusese s-o păstreze şi pe ea după ce se născuse Hilary.

Trei ani mai târziu, moartea lor subită la o săptămână unul de celălalt, o lăsase pe Sophie cu un sentiment puternic al responsabilităţii pentru Hilary. Sperase că pierderea le va apropia, dar acest lucru nu s-a întâmplat, ostilitatea dintre ele s-a menţinut. Era vina ei? se întreba Sophie adesea. Oare invidia încă frumuseţea şi norocul lui Hilary: un soţ care o adora, o casă frumoasă şi copii minunaţi? Nu. în ultima, vreme simţea că toate bucuriile cu care viaţa o dăruise pe Hilary nu-i aduseseră acesteia fericirea. Ea însă tot se întreba dacă nu cumva greşise faţă de sora ei.

Sunetul clopoţelului o trezi pe Sophie din reverie.

Chelnerul în halat alb anunţa cina. Tânăra nu dorea o masă copioasă, se mulţumi cu un hamburger cu cartofi prajiţi şi o cafea de pe căruciorul care se oprea în dreptul fiecărui compartiment.

O podidise brusc oboseala. Ultimele două zile în Anglia trecuseră valvârtej, împachetatul si pregătirile de plecare nu-i prea lăsaseră răgaz de odihnă. Se uită la ceas. Se va întuneca până va ajunge la Kitzbühel. îşi termină cafeaua, se lăsă pe spate si închise ochii. Nu ştia la ce să se aştepte de la contractul cu von Hartog.

Sări ca arsă când se anunţă Kitzbühel ca fiind următoarea staţie.

Afară era întuneric beznă. Pătura albă de zăpadă încremenea atmosfera până spre vârfurile semeţe ale munţilor. Ici-colo, câte o luminiţă trăda existenţa vreunui cătun izolat pe pantele abrupte.

Aerul proaspăt îi înţepă aspru obrazul când coborî treptele înguste şi păşi pe platformă, trăgând valiza după ea. în jurul ei, din mulţimea de oameni se ridicau chemări, râsete şi discuţii aprinse. Toată lumea se îndrepta spre banda rulantă pe care erau descărcate bagajele. Sophie rămase pe loc, aşteptând.

în timp ce trenul ieşea din gară, un tânăr traversă peronul spre ea. înalt şi slab, purta echipamentul obişnuit de schi: pantaloni, cizme şi hanorac cu glugă. Nu-i vedea faţa în lumina slabă ce venea dinspre clădirile gării.

- Domnişoara Carter? Se opri.
- Bună seara! Spuse Sophie întinzând mâna.
- Slavă Domnului! răspunse el şi-i strânse mâna înainte de a ridica geamantanul de jos. Mă numesc Peter Kroner. Eu şi sora mea avem grijă de vila Hartog
- Vă sunt recunoscătoare că aţi venit să mă luaţi, spuse ea în drum spre ieşire. Oh, schiurile mele! îşi aminti ea.
- Aveţi schiurile dumneavoastră? Era surprins.
- Da. Se întoarse. Erau în vagonul de bagaje.
- Aşteptaţi aici. Le aduc eu.

O lanternă se aprinse în mâna lui.

Câteva minute mai târziu, după ce-i recuperase şi restul bagajului, Peter Kroner o conducea la sania extravagantă ce-i aştepta în faţa gării. Dădu la o parte păturile de pe spatele celor doi cai a căror respiraţie fierbinte se transforma în abur în contact cu aerul rece al nopţii. Sophie se ghemui sub covoraşul gros de lână în timp ce el sărea pe locul din stânga. Porniră.

Troiene de zăpadă se îngrămădeau pe ambele laturi ale drumului, înăbuşind zgomotele nopţii. Liniştea era intensificată de clinchetul cristalin al celor câţiva clopoţei de pe hamuri, hârşâitul ritmic al saniei pe zăpadă fiind singurul zgomot care-i mai acompania în drumul spre luminile Kitzbuhelului.

- Lisl, am sosit!

Peter Kroner deschisese uşa de la intrare şi o poftise pe Sophie în căldura holului. O siluetă robustă apăru după o uşă.

- Sora mea, făcu el prezentările.

- Bine aţi venit! îi ură o voce tânără.

- îmi pare bine! Sophie zâmbi şi întinse mâna în direcţia tinerei fete. Avea în jur de optsprezece ani, o faţă rotundă încadrată de părul blond, împletit, ce accentua albastrul ochilor mari şi zâmbitori. Era îmbrăcată într-un costum tirolez cu fusta închisă la culoare, bluză albă şi vestă strânsă pe corp, tricotată, de culoare neagră, cu fire verzi şi nasturi argintii. Era de fapt costumul tradiţonal ce mai era încă purtat de multe austriece.

- Te rog, du valiza sus înainte să mergi să te ocupi de cai, îşi instrui Lisl fratele. Sophie se întreba care era mai în vârstă dintre cei doi. V-am pregătit masa, continuă ea, dar poate doriţi să vedeţi camera mai întâi? întrebă.

- Ar fi minunat, exclamă Sophie recunoscătoare şi o urmă pe tânără pe scări în sus.

Holul era lambrisat şi două cufere de lemn flancau şemineul de ceramică pictată care trimitea căldură până la etajul superior. La capul scărilor o luară la dreapta pe un coridor.

- Aripa copiilor, explică Lisl.

- Ei dorm acum? întrebă Sophie în şoaptă.

- Nu, Lisl zâmbea. Vin mâine.

Deschise o uşă la capătul culoarului. Peter sosise cu geamantanul. Primul gând al Sophiei fu că era o încăpere încântătoare. Intimă şi luminoasă, cu un fotoliu confortabil, şemineu - un lux neobişnuit - şi o masă pătrată cu două scaune cu spătar înalt.

- Dormitorul este acolo, indică Lisl cu mâna întinsă. Baia aici. Uşa aceea dă spre camerele copiilor şi bucătărie. Se întoarse către Sophie. Cred că sunteţi obosită, da? Aşa că vă las să despachetaţi. Aduc mâncare în jumătate de oră.

- Minunat!

Dormitorul era micuţ şi simplu, cu un şifonier masiv de mahon cu oglindă pe una dintre uşi şi un pat enorm. Sophie oftă uşurată. Adesea, paturile ce i se repartizau erau prea scurte pentru ea. Era clar că de data asta nu va avea probleme. Patul era deocamdată cel mai mare avantaj al acestei slujbe. Despachetă în grabă.

întinsă în cadă, care era de asemenea suficient de lungă pentru a-i permite să întindă picioarele, se gândea la primele contracte din cariera ei, la condiţiile precare şi la singurătatea ce o înconjura şi căreia cu greu îi putea face faţă.

- Ai nevoie de un hobby, o sfătuise Lottie. Ceva care să-ţi placă şi să-l practici de una singură.

Până la urmă, îl găsise. Fusese întotdeauna îndemânatică la lucrul de mână. Ea făcuse majoritatea lucruşoarelor nepoatelor ei când erau mici. îi plăcea tare

mult să-şi înfrumuseţeze lenjeria intimă. Se simţea foarte bine ştiind că sub scrobeala hainelor ei de toată ziua purta chiloţei de mătase şi sutien de satin brodat de mână cu dantelă, iar cămaşa ei de noapte avea bordură lucrată din mătase naturală.

Auzi ciocănitul discret în uşa salonului în timp ce-şi încheia nasturii pijamalei de satin. încălţă papuceii cu toc şi se înfăşură în halatul matlasat, cea mai ambiţioasă lucrare a ei de până atunci.

- Am pregătit o masă uşoară, explică Lisl. Cred că e prea târziu pentru mâncăruri grele. Aşa că am adus supă, brânză şi fructe. E bine, da?

- Perfect. Sophie se aşeză. Mirosul delicios al supei cremă de legume se împrăştiase în toată camera.

- Bun! Lisl dădu să plece, dar se întoarse. Mâine după. Frühstück - cum spuneţi?

- Mic dejun.

- Ach. vorbiţi limba mea?

- Un pic

- Sunt tristă! Lisl părea sincer dezamăgită. Vreau să-mi fac engleza mai bun!

- Atunci, o să vorbim în engleză.

- Mulţumesc! Aşa că mâine după. mic dejun, vă duc să vă arăt tot!

- Excelent, mulţumesc. Oh, Lisl, schiurile mele, unde sunt?

- Aveţi schiurile dumneavoastră? Deci schiaţi foarte bine. Probabil jos, lângă casă, cu schiurile familiei.

O oră mai târziu, Sophie era gata de culcare. îşi dădu jos halatul şi se întinse în faţa focului. Oricât de obosită era încercă să-şi facă exerciţiile de seară. Trăindu-şi viaţa la nivelul celor mici pe care-i avea în grijă, de cele mai multe ori nu reuşea să facă suficientă mişcare, aşa că îşi alcătuise un program de exerciţii zilnice pe care-l respecta

cu stricteţe.

Respirând adânc, cu braţele întinse deasupra capului, făcea extensiile, corpul ei răspunzând cu uşurinţă la mişcările bine cunoscute. Sprijinindu-şi toată greutatea pe umeri, cu mâinile în şolduri, ridică piciorele în aer şi începu bicicleta.

Deodată, liniştea casei fu întreruptă. Paşi repezi se apropiau de-a lungul coridorului şi fără nici un avertisment, uşa camerei fu dată de perete.

Sophie întoarse capul. în pragul uşii stătea cel mai înalt bărbat pe care-l văzuse în viaţa ei. Cu mult deasupra ei, dominant, umplea pur şi simplu camera. Pentru o secundă de uluire, ambele siluete rămaseră nemişcate.

Apoi, un zâmbet apăru pe faţă Sophiei când realiză în ce poziţie ridicolă se afla, cu picioarele în aer. în următoarea secundă reveni cu tălpile pe podea şi se şi ridică în picioare. Bărbatul nu se mişcase. Se uită în sus la el. Nu era obişnuită să se uite în sus la oameni, dar pentru a-l cuprinde cu privirea pe necunoscutul din faţa ei avea de ridicat ochii pe o distanţă considerabilă. îşi încălţă papuceii pentru a mai câştiga în înălţime. Dar tot fu nevoie să ridice capul pentru a-i vedea faţa.

Socul îi urcă un nod în gât. Era cel mai dezarmant de chipeş bărbat care-i fusese dat să-l vadă vreodată: brunet cu reflexe roşcate în păr, frunte lată, nas puternic, sprâncene drepte accentuând arzătorii ochi verzi şi o gură frumos conturată deasupra unei bărbii ferme. în afara feţei, nu vedea mare lucru din persoana lui. Era îmbrăcat într-o haină lungă de piele cu garnitură de blană care-i ajungea până la cizmele înalte, negre. Avea în braţe câteva pachete, ambalate sub formă de cadou, în culori vesele.

îşi regăsi în cele din urmă cuvintele.

- Te rog, închide uşa, îl rugă ea în germană, surprinsă de nota răguşită a propriei voci.

Dar el stătea acolo. Doar ochii i se mişcau. Privirea lui până atunci aţintită la faţa ei coborî. Satinul alb al pijamalei îi scotea în evidenţă formele.

Sophie simţi roşeaţa urcându-i în obraz. Nimeni n-o mai văzuse până atunci în mătasea şi satinul pe care le purta pe pielea goală. Practic, îl simţea scrutând-o din cap până în picioare. Cu mişcări stângace, întinse mâna după halat. Ochii lui se opriseră pe sânii ei, mult prea vizibili prin materialul fin în timp ce întindea pe rând braţele pentru a se îmbrăca.

Buzele lui se curbară uşor, iar privirea continuă să coboare de-a lungul curbei taliei, rotunjimii şoldurilor, picioarelor lungi. Dar asta nu fu tot. încet, fără grabă, ridica acum ochii pe acelaşi traseu. Poposi cu privirea pe buzele ei înainte de a întâmpina furia ce-i ardea în ochi.

Ruşinea ei se topea treptat pe măsură ce prezenţa lui la ea în cameră se prelungea. Evident, era obişnuit ca femeile să-i cadă la picioare! Ei bine, ea era trecută de vârsta la care să i se mai întâmple astfel de copilării, îşi impuse să creadă. De parcă i-ar fi citit gândurile, el arboră un zâmbet larg, sincer, care-i dezveli dantura albă.

Sophie îşi ţinu răsuflarea. Doamne Dumnezeule, cât farmec! Nici nu era de mirare că ochii-i radiau de încredere în propria înfăţişare. în ei se putea citi cu uşurinţă certitudinea că nici o femeie nu i-ar putea rezista.

Nu-i plăcuseră niciodată bărbaţii chipeşi. De obicei erau persoane fără pic de umor şi sufereau de o vanitate exagerată. Iar acest caz, evident, nu era o excepţie. Clipi ironic şi-i înfruntă privirea zâmbitoare cu farmecul lui îndelung exersat cu tot. Se întreba cât mai avea de gând să stea acolo făcându-i ochi dulci în felul ăsta.

Se adună în cele din urmă. O uşoară înclinare a capului, o întoarcere rapidă şi dispăru, închizând fără zgomot uşa în urma lui.

Spre propriul amuzament, Sophie realiză că tremura. I se tăiaseră picioarele. Probabil situaţia o enervase mai mult decât îşi dădea seama, îşi spuse ea cu hotărâre.

Cine era oare? se întrebă. Să fie tatăl copiilor? Foarte probabil, având în vedere cadourile pe care le avea în braţe. Dar atunci, ar fi trebuit să ştie că a sosit şi n-ar fi intrat în camera ei în felul în care o făcuse.

De fapt, nu avea importanţă. Dar nimic nu explica bătăile accentuate ale inimii, nici culoarea din obraji pe care o observă în oglinda din dormitor. Pielea ei suferise un fel de reacţie. Doar nu i-a fost frică!? Se descurcase ea cu vizitatori nocturni mult mai fioroşi de-a lungul carierei de guvernantă. Nici unul nu reuşise să-i accelereze pulsul. Surpriza era de vină şi bruscheţea cu care se petrecuseră lucrurile, decise ea înainte să stingă lumina şi să se culce.

Capitolul 2

Sophie stătea la începutul celei mai înalte pârtii din Hahnenkamm. Ceasul ei deşteptător sunase la ora şase. Se grăbise să se îmbrace în costumul alb de schi şi coborâse scările în vârfurile picioarelor până în hol unde se încălţase şi-şi luase schiurile.

Fusese singura care luase liftul la acea oră, urcând de la prima la a doua oprire pentru a coborî schiind. Purtată în sus în linişte deplină, mult deasupra oraşului încă adormit, văzuse primele raze de soare ivindu-se printre nori. Acum, privind în josul pârtiei, simţea căldura ce se prevedea pentru această nouă zi. O persoană, două, apăruseră pe pârtiile de dedesubt, dar aici sus era singură singurică şi un sentiment profund de încântare o cuprinse. Totul în fiinţa ei o îndemna să se lanseze la vale.

îşi puse ochelarii la ochi, ridică beţele şi le înfipse în zăpada compactă. Nu ninsese deloc în timpul nopţii şi zăpada de pe pistă trimitea sclipiri îngheţate în lumina soarelui ce răsărea. Trebuia să fie atentă, mai ales că nu mai fusese cu schiurile din primăvara trecută.

Porni. Vântul îi bătea în faţă, zăpadă o înconjura cât vedea cu ochii şi nici urmă de picior omenesc. Din ce în ce mai repede, dar cu grijă, reacomodându-se cu schiurile, corpul unduindu-i-se graţios în ritmul acestui sport minunat pe care îl iubea la nebunie. Nu se avântă în inima muntelui, ocoli cu prudenţă zonele periculoase. în numai câteva zile, avea să le înfrunte. Avea nevoie doar de o perioadă scurtă pentru a-şi reintra în mână.

în timp ce încetinea, un alt schior trecu în mare viteză pe lângă ea şi o salută prieteneşte cu unul dintre beţe. înalt şi îmbrăcat în negru, cu schiuri foarte lungi, de expert, cobora într-un ritm ameţitor. Se opri pentru o clipă şi-l urmări cu privirea până dispăru în spatele unui pâlc de copaci mult în josul pantei. Făcu apoi cale întoarsă spre

casă.

Lisl o prinse în timp ce urca scările în şosete.

- Guten Morgen! o interpelă ea, cu un zâmbet larg pe buze. Aţi fost la schiat, da?

Sophie încuviinţă din cap.

- Herr Baron a întrebat de dumneavoastră, continuă ea. Dorea să luaţi mic dejun împreună.

- La ce oră?

- Neun Uhr. Coborâţi şi arăt eu, completă Lisl explicaţia înainte să se despartă.

în camera ei, Sophie se dezbrăcă şi intră sub duş. în douăzeci de minute, era gata. Privindu-se în oglindă, se întreba dacă guvernanta permanentă a copiilor purta uniformă sau adoptase şi ea ţinuta lejeră, în blugi, atât de comună acum printre tinerele care practicau această meserie. Sophie purta uniforma Norland, în tonuri de maro, doar când pleca cu diverse sarcini în afara casei. Pentru interior, îşi făcuse o serie de rochii albe de bumbac, stil tunică, purtate cu o bonetă în care îşi ridica părul, ciorapi albi şi pantofi comozi cu toc potrivit. Aspectul general era mai degrabă al unei infirmiere, dar din experienţa ei, copiii răspundeau la această imagine, locul ei în casă fiind astfel bine definit. De-a lungul anilor, realizase că felul în care se vedea pe sine însăşi era şi felul în care o percepeau cei din jur. Familiile cu care lucrase nu puseseră niciodată la îndoială eficacitatea calmă şi detaşată pe care acest exterior o sugera şi era recunoscătoare pentru acest lucru. îi dădea posibilitatea să-şi ducă viaţa după bunul ei plac, undeva la marginea vieţilor lor, urmărindu-i. Aşa era pe teren familiar, sigur şi se descurca de minune. Nimeni nu emitea pretenţii la adresa ei pe care să nu le poată întâmpina cu uşurinţă. Nu se implica în viaţa personală a adulţilor şi copiilor cu care locuia. Astfel, când venea vremea să meargă mai departe, putea să facă acest lucru fără nici un fel de regrete.

Câteodată, se întreba ce se întâmplase cu pasiunile şi

disperările copilăriei sale. Le considera pălite în timp şi nu avea nici un interes să încerce a le reînvia.

Abia de-şi mai amintea de acea adolescentă nechibzuită care petrecea ore în şir visându-se o Sophie foarte diferită de ceea ce era în realitate, frumoasă şi atrăgătoare, care putea cere şi primi admiraţie şi afecţiune, dragoste şi pasiune.

Sophie zâmbi trist în oglindă la imaginea adevăratei Sophie - detaşată, impecabilă, ordonată şi controlată - la mii de ani lumină distanţă de plăsmuirea unei imaginaţii tinere şi înfocate.

Coşmarurile se mai întorceau câteodată cu o sălbatică violenţă, nepermiţându-i să uite că emoţiile puternice ale adolescenţei s-ar putea să mai pâlpâie încă undeva în străfundul sufletului ei, sub faţada de stăpânire pe sine, ameninţând să-i distrugă existenţa liniştită pe care şi-o clădise cu atâta efort. Intra în panică, dar nu pentru mult timp. Lumina zilei alunga astfel de amintiri îngrozitoare. în plus, deveneau din ce în ce mai rare cu trecerea anilor şi pe măsură ce viaţa ei se desfăşura lin, netulburată de nimic.

Pantofii ei pe covor nu făceau nici un zgomot. Coborâse şi acum urmărea sunetul vocii lui Lisl pentru a găsi bucătăria.

- Gut, o întâmpină Lisl ştergându-se pe mâini şi scoţându-şi şorţul. Vino, arăt!

Micul salon în care se lua micul dejun era încântător. Grinzi închise la culoare susţineau tavanul jos şi câteva ferestre mari pe unul dintre pereţi lăsau să intre lumina soarelui reflectată în stratul gros de zăpadă care troienise grădina. Puţinul galben pal din draperii şi perne adăuga luminozitate încăperii. Semineul din ceramică de un albastru strălucitor si acelaşi tip de parchet ca în celelalte camere completau decorul. în dreptul ferestrelor, o masă rotundă era aşezată pentru micul dejun.

-Aduc cafea! spuse Lisl şi dispăru.

Sophie se apropie de fereastră cu mâinile în buzunarele rochiei. Era conştientă de sentimentul necunoscut ce plutea în aer. Un fel de tensiune. Nu putea suferi să fie pusă să aştepte. îi plăcea foarte mult ceea ce făcea, dar era obişnuită să-şi facă singură programul, să mănânce fie singură, fie cu copii. Nu avea nici un chef să mănânce alături de cel care o angajase şi se uita cu nelinişte la cele două tacâmuri de pe masă.

- Domnişoară Carter, se auzi o voce puternică în spatele ei. Engleza era impecabilă.

în sfârşit, îşi zise ea şi se întoarse cu faţa spre bărbatul de noaptea trecută.

- Maximilian von Hartog, continuă el formal.

- Bună dimineaţa, sună politicos răspunsul în timp ce el se apropia cu mâna întinsă.

Remarcă strângerea fermă, mâna frumoasă.

- Luaţi loc, făcu un semn către masă.

Ea^ dădu din cap şi se aşezară unul în faţa celuilalt.

- îmi cer scuze pentru aseară, cuvintele lui îi mângâiau auzul. Uitasem că trebuia să fi ajuns deja. Căutam un loc unde să las cadourile copiilor.

- Este în regulă. Vocea ei trăda puţină stânjeneală. îl privi în ochi, conştientă de faptul că i se uscase gura şi de un tremur inexplicabil. El îi întoarse privirea, calm, politicos, formal, fără ca ochii verzi să-şi schimbe vreun milimetru direcţia.

în acea clipă, Lisl intră cu cafea, cornuri, lapte fierbinte şi unt. Fructe proaspete şi dulceaţă făcută în casă se aflau deja pe masă.

Sophie se relaxă, mustrându-se pentru nervozitatea nejustificată. El turna cafea pentru amândoi.

- Aţi călătorit bine ?

- Da, mulţumesc.

- Am înţeles că oraşul nu vă este necunoscut. Aţi mai fost în Kitzbuhel?

- Mi-am petrecut câteva vacanţe aici, răspunse ea

începând să ungă o bucată de pâine cu unt.

- Vorbiţi germana?

- Puţin.

- Suntem norocoşi să vă avem, continuă el. Recunoscători în adevăratul sens al cuvântului. Am înţeles de la agenta dumneavoastră că acest angajament v-a cam dat planurile peste cap.

Sophie nu răspunse la această ultimă remarcă. Ridică ceaşca de cafea şi luă o înghiţitură, concentrându-şi toată atenţia asupra acestui gest.

- Copiii când sosesc? întrebă ea.

- O să ajungă înainte de prânz. Am vorbit cu Lisl să vă ţină de urât în dimineaţa asta, să vă arate casa.

- Mulţumesc. îmi puteţi spune câte ceva despre programul obişnuit al copiilor pe parcursul şederii lor aici ?

- Aceasta a fost şi intenţia mea când v-am invitat să luăm masa împreună în această dimineaţă, o asigură el sec.

Sophie resimţi brusc antipatie faţă de acest bărbat chipeş, dar rece. Doar n-o bănuia că-şi închipuia că el are vreun interes personal în a lua micul dejun cu ea!? Ridică bărbia într-un gest care nu avea nevoie de cuvinte şi-l privi în ochi. Un zâmbet straniu, neexprimat pe faţă, îi licărea în privire, de parcă îi putea citi gândurile. încercă să mascheze pe cât posibil ceea ce-i trecea prin minte şi aşteptă ca el să continue.

- Vă veţi ocupa de micul lor dejun, sugeră el. Aveţi toate cele necesare în bucătăria de sus. Lisl vă va aduce pâine proaspătă şi tot ce este nevoie în fiecare dimineaţă. Făcu o pauză şi muşcă dintr-un corn bine rumenit. Pentru o clipă, dinţii albi luminară faţa bronzată. Sophie îşi coborî privirea în ceaşca de cafea. Vor merge la şcoala de schi dimineaţa de la nouă la douăsprezece, cred. Cel mai bine verificaţi ora când vă întâlniţi mâine cu instructorul. Vor lua prânzul jos şi, în afară de micul dejun, Lisl le va pregăti mesele.

îl privi surprinsă, cu o întrebare pe buze. El făcu un gest cu mâna:

- Este mai uşor aşa. Sunt în vacanţă, iar dumneavoastră aţi putea profita de şcoala de schi în timp ce-i aşteptaţi pe ei. Prefer să petreceţi timpul cu copiii, nu în bucătărie. Dacă v-aţi putea ocupa şi de spălatul lucrurilor lor în timp ce ei dorm, Lisl v-ar rămâne recunoscătoare. Are foarte multe de făcut în perioada asta a anului. Avem casa deschisă şi diferiţi membri ai familiei trec pe aici pentru câteva zile, la schi. Copiii o să ia cina sus şi rămâne să hotărâţi împreună cu Lisl detaliile şi dacă doriţi să mâncaţi împreună cu ei sau mai târziu. O privi peste masă. Vor exista zile când vă voi ruga să cinaţi jos pentru că ar putea fi singurul prilej de a discuta eventuale probleme.

Sophie nu comentă, nici nu se declară de acord. După un moment de tăcere, el se sprijini de spătarul scaunului şi-şi aprinse o ţigară. Mişcările lui erau ciudat de graţioase, remarcă absentă Sophie, mâinile, deşi cu degete lungi şi subţiri, arătau forţă. în ciuda dimensiunilor impresionante, nu arăta ca un bărbat solid. Musculatura umerilor şi a braţelor se ghicea sub pulovărul uşor.

- Mai rămâne timpul dumneavoastră liber.

- Am înţeles că am o zi liberă pe săptămână, spuse ea cu ochii în farfurie.

- Duminica este bine?

- Mulţumesc.

- Si serile, bineînţeles. Dacă doriţi să ieşiţi, anunţaţi-o pe Lisl şi o să fie ea atentă la copii. Nu sunt mici, dar să nu facă cine ştie ce pozne profitând de absenţa dumneavoastră.

- Emil are unsprezece ani, mi s-a spus, şi Erika nouă?

- Da. Părea surprins.

- Din păcate, asta este tot ce ştiu despre ei. Nu am avut suficient timp pentru a afla mai multe. Ea îi zâmbi; pentru o secundă, ochii lui se umplură de căldură.

Dintr-o dată, expresia de pe faţa lui încremeni, ţigara pe care o avea în mână se opri în aer, ochii verzi căpătară o fixitate atentă. Sophie simţi din nou tensiunea, de parcă încăperea se încărcase electric. Zâmbetul îi muri pe buze. Senzaţia dură o clipă. Se adunase şi se ridicase de la masă.

- Cred că asta este tot, spuse el. Aveţi întrebări?

- Nu, răspunse ea. Doar dacă nu există şi altceva ce ar trebui să ştiu, vreun fapt anume care ar putea influenţa în vreun fel relaţia mea cu copiii.

Stătea la fereastră, privind afară. Sophie ajunse în sfârşit cu privirea la nivelul profilului său. îi remarcase înălţimea noaptea trecută, acum vedea cât de lat în umeri era şi ce picioare lungi avea.

- Părinţii lor sunt recent divorţaţi, cred că ştiţi acest lucru. Dar eu nu sunt de acord ca în astfel de situaţii copiii să fie trataţi cu mănuşi, doar pentru că au trecut prin ceva care n-ar trebui să facă parte din copilăria nimănui. Dimpotrivă, cu cât este mai normală viaţa lor de zi cu zi, cu atât mai repede se vor adapta situaţiei. Se întoarse către ea. Am încredere în experienţa pe care o aveţi cu copiii. Agenta dumneavoatră v-a recomandat tocmai pentru sensibilitatea şi înţelegerea de care puteţi da dovadă.

Sophie îl privi cu puţină curiozitate. Vocea lui suna rece şi impersonal. Ascundea oare emoţia profundă pe care ar fi trebuit să i-o trezească gândul la copii şi ideea că aceştia îşi pierduseră căminul? Ochii ei se îndreptară spre fereastră. Cum ajunsese familia să se destrame? îl părăsise soţia? Sau îşi găsise el pe altcineva? Oricare ar fi fost acel „ceva“ prin care nimeni n-ar trebui să treacă în copilărie, atitudinea lui faţă de situaţia în care se aflau proprii copii era ciudat de distantă şi nepăsătoare.

O ţintuia cu o privire încărcată de sentimente nerostite, parcă pretinzând de la ea ceva ce nu putea exprima în cuvinte. îşi făcea griji că ea ar putea amplifica suferinţa copiilor? Credea că exista posibilitatea ca ei să nu-i pese de sentimentele lor?

îi înfruntă netulburată privirea.

- Voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca să se bucure de vacanţă fără tensiuni inutile, răspunse ea răsuflând uşurată, căci el îşi retrăgea privirea de pe chipul ei.

- Mulţumesc, sună rece răspunsul.

- îmi cer scuze, eu mă retrag, spuse Sophie şi se ridică. El rămase nemişcat în timp ce ea părăsea în tăcere încăperea.

Pe la jumătatea dimineţii, liniştea casei se destrămă. Sophie auzea tropăituri jucăuşe şi murmur voios. Copiii veniseră. După ce aruncă o ultimă privire în camera ce fusese pregătită pentru ei spre a se asigura că totul este gata, ieşi. Văzu pe fereastră sania trasă la scară, copiii coborând şi pe Peter descărcând bagajele. O luă în jos pe scări.

Era la jumătatea drumului când se deschise uşa de la intrare. în acelaşi timp, Maximilian von Hartog ieşea din biroul lui în hol. Aşadar, nu se dusese să-i ia pe copii de la gară, se gândi ea când cei mici dădeau buzna înăuntru.

- Onkel Max! Onkel Max!

Fetiţa traversă holul în fugă şi-i sări în braţe. Unchiul Max! Prin urmare nu era tatăl copiilor, ci unchiul lor. Se uita înmărmurită la el. Cea mică îşi înfăşurase braţele în jurul gâtului lui şi-l săruta apăsat pe ambii obraji.

- Bună, mititico! O ridicase în braţe. întoarse capul pentru a-i arunca Sophiei o privire, cu o sprânceană ridicată într-un amuzament ironic. Ea întoarse rapid capul pentru a-i ocoli privirea. înadins o indusese în eroare la micul dejun, lăsând-o să creadă că erau copiii lui. Un val de furie la gândul aroganţei cu care o tratase îi tăie respiraţia. Dar numai pentru o secundă, căci atenţia îi fu atrasă de altceva.

Un alt bărbat se îndrepta acum către ea: înalt, puţin adus de umeri şi slab, îmbrăcat într-o canadiană groasă şi cu o căciulă de blană pe cap. Ochii căprui o priveau hotărât

în timp ce îşi scotea mănuşile. Zâmbi:

- Domnişoara Carter? întrebă cu o voce blândă şi întinse mâna. Klaus von Hartog, tatăl copiilor.

Sophie coborî cele câteva trepte care mai rămăseseră şi-i strânse mâna.

- Fiţi binevenită, îi ură în germană. Cred că vi s-a asigurat tot confortul.

- Da, mulţumesc!

- Vi-l prezint pe fiul meu, Emil. îl împinse uşor pe băiat înainte pentru a le face cunoştinţă. Fă o plecăciune în faţa domnişoarei Carter, Emil! sună îndemnul. Băiatul strânse mâna Sophiei, pocni din călcâie şi înclină politicos din cap înainte de a o fixa cu privirea.

înăltuţ şi subţire, cu părul blond riguros pieptănat pe spate, lăsând să se vadă fruntea inteligentă, băiatul avea în schimb chipul micuţ, timid, dacă nu chiar un pic speriat.

- Emil, repetă cu seriozitate Sophie.

- Si pe fiica mea, Erika! Se întoarse către ea. Domnişoara Carter, dădaca voastră, explică el.

încă în braţele unchiului ei, fetiţa se uita de sus la ea.

- Erika! Sophie i se adresă cu blândeţe mai ales că-i întâlnise privirea „fioroasă“. Un copil adorabil, cu obrajori bucălaţi şi ochi albaştri ca ai fratelui ei, blondă, cu părul împletit în două codiţe.

- Tu nu eşti dădaca mea, se indignă ea.

- Nu, nu sunt, aprobă Sophie înainte ca vreunul dintre cei doi bărbaţi să apuce să spună ceva.

- Si n-o să-ţi spun aşa! continuă copila încruntându-se. Unchiul ei o lăsă jos, iar Sophie coborî puţin la nivelul ei pentru a o întreba blând:

- Atunci, cum vrei să-mi spui?

- în nici un fel. Nu-mi place de tine şi nu o să vorbesc cu tine deloc.

- Destul, Erika! o întrerupse tăios tatăl ei. îţi vei cere scuze domnişoarei Carter pentru impoliteţe. Imediat!

- Ba nu, tati! Feţişoara ei exprima răzvrătire. Sophie interveni:

- Mă întreb cum o să ne descurcăm dacă nu vrei să vorbeşti cu mine. Adoptase o atitudine gânditoare. Am putea folosi limbajul semnelor.

- Nu este deloc o idee bună! replică Erika cu o superioritate copilărească. Oricum n-ai înţelege ce-ţi spun.

- Adevărat. Sophie menţinea atitudinea gânditoare, ca şi cum încerca să găsească soluţie la o reală problemă. în mod sigur, găsim noi ceva. Dar acum este timpul să despachetăm şi să ne schimbăm. Si pentru asta am nevoie de ajutorul vostru, să-mi spuneţi unde e locul fiecărui lucru.

Sophie nu-şi dezlipea privirea din ochii micuţei, tensiunea dintre ele fiind evidentă pentru toţi cei din încăpere.

- Sus sunt şi câteva surprize de despachetat, continuă ea şi cu un gest firesc se apropie de prima treaptă. Si bineînţeles felicitarea de însănătoşire grabnică pentru dădaca voastră trebuie scrisă.

- Ce este aceea o felicitare de însănătoşire grabnică? întrebă Erika. Curiozitatea o făcuse să uite de îndârjirea anterioară.

- O să-ţi arăt, răspunse Sophie şi o luă în sus pe scară. Haide, Emil! adăugă fără a întoarce capul.

în spatele ei, nimeni nu se mişcă din loc. Dar ea continuă să urce scările încet, dar într-un ritm constant.

- Bun! Ne vedem la prânz, concluzionă Maximilian von Hartog. Bem ceva, Klaus?

Se întoarse către celălalt bărbat şi brusc tabloul nemişcat prinse viaţă. Peter luă bagajele şi porni pe scară în urma Sophiei, Emil murmură ceva de neînţeles şi-i urmă la rândul lui. Klaus von Hartog îşi dezbrăcă haina şi intră împreună cu fratele lui în birou, Erika rămânând singură în hol.

Sophie tot nu se uită în urmă. Deasupra ei, Emil, care o depăşise, pe scară, exclamă:

- Uau!

Era deja prea mult pentru micuţa îndărătnică. O luă în goană în sus pe scări şi fugi pe lângă Sophie.

- Aşteaptă-mă şi pe mine, Emil! strigă ea. Vreau să văd!

Cu un zâmbet, Sophie o urmă pe coridor şi apoi în camera copiilor.

Copiii dormeau. Sophie lăsă uşa dormitorului întredeschisă în eventualitatea că vreunul dintre ei s-ar trezi şi merse la bucătărie să facă curat.

în mare, totul decursese bine. Despachetatul cadourilor, felicitarea pentru dădaca Elisabeth şi prânzul împreună cu tatăl şi unchiul lor contribuiseră la spargerea gheţii. Toate acestea terminate, Sophie fusese neînduplecată în legătură cu odihna de după- amiază. Apoi ieşiseră toţi trei în oraş, iar Sophie ii tratase cu ciocolată caldă şi o delicioasă prăjitură cu miere. întorşi acasă intraseră în baie şi apoi luaseră o cină uşoară. Până să le termine de citit povestea, erau deja adormiţi.

Când se dusese să-i trezească după somnul de după-amiază, îi găsise pe amândoi în camera lui Emil. Tăcuseră brusc când o văzuseră, iar Emil se înroşise. Vorbeau despre ea. Pentru Sophie nu era o noutate să fie întâmpinată cu ostilitate, se obişnuise deja. Ignorase încercările Erikăi de a o înţepa. Nu se străduise nici să se pună bine cu ei, nici nu se arătase severă. După cină îi ţinuse atât de ocupaţi cu activităţi bine gândite şi planuri pentru zilele următoare încât până şi Erika uitase de supărare, încântată fiind de jocurile noi şi de exerciţiile fizice despre care le spusese că le vor face împreună în fiecare seară.

Agăţă prosopul de bucătărie în cui şi se uită la ceas. Era timpul să meargă jos. Mai devreme Klaus von Hartog îi ceruse să coboare după ce adorm copiii, promiţând că n-o să-i răpească mult timp.

Se auzeau voci în salon. Bătu la uşă.

- Herein.

Cei doi bărbaţi se ridicară când apăru în cadrul uşii.

- Bună seara, domnişoară Carter! Vă rog, intraţi şi luaţi loc!

Klaus von Hartog trase un al treilea scaun în faţa focului.

Maximilian von Hartog salută politicos din cap şi se retrase. Sophie răsuflă uşurată; prezenţa lui o stânjenea.

- Povestiţi-mi cum a mers astăzi.

- Binişor, spun eu.

- Sunt amândoi foarte sensibili, după cum, aţi remarcat şi Erika are ieşirile ei. Dar blândeţea şi amabilitatea dumneavoastră o vor tempera cu timpul. Seamănă foarte mult cu mama ei, adăugă el, roşeaţa urcându-i în obraji.

Era încă îndrăgostit de fosta lui soţie.

- Anul trecut pe vremea asta eram cu toţii aici, aşa că e prima noastră vacanţă fără ea.

Brusc, uşa se deschise în spatele ei şi Maximilian von Hartog se întoarse. Sophie încremeni.

- Cafeaua va fi gata imediat, spuse el zâmbindu-le cu amabilitate şi aşezându-se din nou în scaunul pe care-l părăsise mai devreme.

- Am înţeles că vărul meu v-a spus că nu vrem să aducem în discuţie probleme de familie atâta timp cât copiii se află aici în vacanţă, continuă Klaus von Hartog.

Vărul lui! Aşadar cei doi bărbaţi nu erau fraţi. Aşa se explica lipsa oricărei asemănări între ei: unul înalt şi lat în umeri, extrem de masculin, iar celălalt foarte slab, fragil parcă, îmbătrânit înainte de vreme de o căsnicie ratată. Pe faţa lui se putea citi o tristeţe amară şi resemnare, ca şi cum soarta-i fusese mai aspră decât putea suporta. în plus, Sophie nu simţea din partea lui nici un fel de împotrivire la această stare de fapt, nu lupta pentru ceea ce-şi dorea. Pe vărul său în schimb era imposibil să ţi-l imaginezi permiţând femeii iubite să-l părăsească. Maximilian von Hartog ar fi necruţător în încercarea de a o păstra lângă el sau a o expulza din viaţa lui fără drept de apel şi fără a privi o clipă înapoi dacă s-ar dovedi nedemnă de dragostea lui. Nu-l vedea, dar îi simţea privirea cercetând-o şi îşi

dorea din tot sufletul ca el să-şi găsească altceva de făcut.

- Vreau să petrec cât mai mult timp cu putinţă cu copii, dar există anumite probleme care nu depind de mine, spunea celălalt bărbat. Sunt chirurg şi va trebui să mă întorc la Viena pentru câteva operaţii care au fost programate deja. Copiii mă înţeleg în ceea ce priveşte munca. S-au obişnuit. Doar că în trecut o aveau pe mama lor alături când lipseam. Aceasta va fi prima dată când nu le va fi alături într-o astfel de situaţie. Se înroşi din nou şi avu nevoie să-şi dreagă glasul pentru a putea continua: sper ca acest lucru să nu constituie o povară, pentru că de multe ori voi fi nevoit să mă bazez aproape în totalitate pe dumneavoastră.

-Voi face tot ce-mi va sta în putinţă pentru a vă ajuta, îl asigură Sophie, întrebându-se de ce nu-i ţinuse cu el la Viena.

- Soţia mea. mama lor, se corectă el, şi cu mine ne-am gândit că ar fi mai bine să nu-i lipsim de vacanţa la schi, care face parte din rutina lor anuală.

-Aveţi dreptate! spuse Sophie.

- Pleci mâine, Max? îşi întrebă el vărul.

- Nu. Maximilian von Hartog o privea din nou pe Sophie. Mai rămân o perioadă.

- Minunat! încruntarea de pe chipul bărbatului mai în vârstă dispăru ca prin farmec. Copiii îl adoră pe unchiul lor, domnişoară Carter, mai ales Erika. Si el ştie să se descurce cu ei când creează probleme.

-Voi face şi eu tot ce-mi va sta în putinţă, sună replica lui Max von Hartog.

Sophie se ridică repede, într-un efort de a contracara efectul pe care-l avea asupra ei. Deşi nu se uita la el, era perfect conştientă de puterea^ emanată de persoana lui, de privirea intensă cu care o scruta. încercă să facă abstracţie de el şi să se concentreze la ce spunea tatăl copiilor:

- Oricum, îmi doresc să fiu şi eu în preajmă cât de mult

posibil. Doctorul von Hartog îi zâmbi cald şi Sophie se mustră că-i dis- preţuise apatia. Era de la sine înţeles că era un chirurg cu o reputaţie excelentă, iar Sophie ştia foarte bine că de multe ori oamenii talentaţi şi de succes nu-şi găsesc fericirea în viaţa personală.

-îi duc eu mâine de dimineaţă la ora de schi şi-i aduc înapoi la prânz. Vi-i las apoi în grijă pentru câteva ore şi mă întorc seara să cinăm împreună. E bine aşa?

- Bineînţeles. O să organizez fiecare zi în funcţie de timpul dumneavoastră liber.

- Mulţumesc, zâmbi trist. Mi-era puţin teamă că o să doriţi să le faceţi un program strict.

- O să-i scot eu în oraş mâine după-amiază, domnişoară Carter, interveni Max von Hartog.

Sophie dădu din cap fără a-l privi:

-Ar fi bine să le lăsaţi timp pentru o scurtă odihnă după-amiază, adăugă ea.

- Bineînţeles. îi aduceţi dumneavoastră jos când sunt gata. O să mergem în vârful Hahnenkamm-ului cu telecabina şi v-aş ruga să ne însoţiţi.

Sophie încremeni.

- Aş folosi timpul respectiv pentru a rezolva anumite probleme.

- Va trebui să le lăsaţi pe altă dată. Este important să ne vadă împreună. Să înţeleagă că avem încredere în dumneavoastră. Astfel, când ulterior veţi fi singură cu ei, legătura cu familia va exista.

Sophie ştia că nu poate refuza. Oricât i-ar displăcea să petreacă
o după-amiază în compania lui, ştia că are dreptate. Dacă va fi
văzută că se înţelege bine cu unchiul lor, copiilor le va fi mai uşor să capete încredere în ea. Se uită încă o dată la bărbatul mai în vârstă.

- Mai este altceva de discutat? întrebă ea politicos.

- Nu. Herr Doktor se ridică. Doar dacă nu doriţi să beţi

cafeaua împreună cu noi... dar dumneavoastră încă n-aţi mâncat, se corectă el, şi probabil sunteţi şi obosită.

Maximilian von Hartog se ridică să îi deschidă uşa. Sophie se strecură în hol cu urarea de „noapte bună“. O clipă mai târziu, el se afla pe hol lângă ea.

- Doar o secundă.

Deşi fără voia ei, se opri la capătul scărilor.

- îmi faci plăcerea de a cina cu mine mâine seară? întrebă el blând. Ea îl privea înmărmurită. Nu aici, adăugă el, în oraş.

Sophie lăsă ochii în jos, apoi îşi întoarse privirea spre singurul tablou de pe peretele din spatele lui.

- Mulţumesc, dar nu. Mi-e teamă că este imposibil.

- Ai o altă întâlnire? întrebă el.

Ea îşi dorea sincer să fi avut.

- Nu, răspunse sec.

îi simţea zâmbetul pe faţa ei, aproape indulgent, ca şi cum era amuzat de refuzul ei.

- Nu particip la activităţi extraprofesionale cu cei care mă angajează, adăugă ea.

- De ce nu? Părea sincer surprins.

- Nu cred că vă datorez vreo explicaţie în legătură cu viaţa mea personală, Herr Baron. Sophie simţi nota politicoasă din propria voce şi se înfurie pe ea însăşi că nu putuse fi mai directă.

- Te foloseşti de titlul meu pentru a mă ţine la distanţă? întrebă el aproape şoptit. Să ştii că eu nu-l folosesc niciodată. Mi se pare un obicei depăşit pentru vremurile în care trăim.

Acum îl privi, surprinsă de tonul metalic al vocii lui. Să-l fi judecat greşit? încă zâmbea, ochii mari tachinând-o, dar ea simţea că se ascundea altceva în spatele manierei indolente de a
i se adresa.

- Vă rog să mă scuzaţi acum, încercă să se eschiveze politicos şi dădu să treacă pe lângă el pentru a ajunge la

următoarea treaptă.

- Dar nu mi-ai răspuns la întrebare, veni replica. îi tăiase calea, ridicând o mână pe balustradă.

Rămase fără suflare, înconjurată de braţul lui întins. Trupul lui ajunsese deodată mult prea aproape de al ei.

- Ei bine ?

- Răspunsul meu este acelaşi, se încăpăţâna să nu îl privească.

- Dar ce ţi-ai dori. lăsând la o parte regulile pentru o secundă? Ti-ar plăcea să luăm mâine cina împreună? îşi aplecase capul asupra ei.

- Mulţumesc, dar nu doresc să ies nicăieri cu dumneata. Stânjeneala ei era evidentă şi ar fi vrut să se dea la o parte.

Dar el nici gând să se mişte, sau să renunţe cu una, cu două.

- Minţi, scumpa mea Sophie. Si, pe deasupra, nici nu-ţi iese prea grozav. Dacă ai lăsa garda jos puţin, ţi-ai da poate seama că nu vreau să-ţi fac nici un rău.

Furioasă că-i spusese pe numele mic, îşi dădea însă seama că o adusese într-o stare de tulburare fără măsură şi nu mai putea să-i facă faţă în aceste condiţii.

- Te rog, încercă ea nesigură, dă-mi drumul.

El, în schimb, mai făcu un pas către ea. Sophie intră în panică, deoarece încercând să se îndepărteze cât mai mult de el, se lipise cu spatele de balustradă şi acum nu mai avea încotro să se ducă.

- Profiţi de mine, de poziţia mea în casa asta, şopti ea, încercând o frază care avusese altădată rezultatul scontat.

La aceste cuvinte, chipul lui încremeni şi se dădu la o parte fără nici un alt cuvânt. Ea trecu într-un suflet de el, urcă aproape în fugă scara, cu răsuflarea tăiată şi inima galopându-i nebuneşte. La capătul scărilor, se opri şi se adună. Uitându-se înapoi, văzu că el nu se mişcase, stătea îngheţat locului, dar cu faţa spre ea.

Cu o nesiguranţă alarmantă, se îndepărtă, de-a lungul

coridorului, spre camera ei.

Capitolul 3

Ieşirea cu Maximilian von Hartog în după-amiaza următoare se dovedi foarte diferită de ceea ce se temuse Sophie.

Porniră pe jos spre staţia de telecabină, îmbrăcaţi în hanorace cu glugă şi pantaloni matlasaţi, copii schiind voioşi pe lângă unchiul lor. Sophie era uşurată căci se putea pierde cu uşurinţă în fundal; el îi întreţinea cu poveşti despre exploratori curajoşi care înfruntaseră înspăimântătorii gheţari tirolezi. Cât la sută din ceea ce le spunea era adevărat şi cât plăsmuire a imaginaţiei nu avea nici o importanţă. Atmosfera creată era foarte plăcută şi-i ţinea pe copii în tensiunea descoperirii.

Călătoria spre telecabină nu era una uşoară, plus că peisajul te lăsa fără suflare. Până şi Erika fu redusă la tăcere de alternanţa ameţitoare de pante abrupte şi văi fără fund. Ajunşi sus se încinse o bătaie cu bulgări de zăpadă în care Emil se avântă cu un elan de nebănuit. Jocul luă sfârşit după ce copiii îşi îngropară unchiul în zăpadă. Acesta se „răzbună“ fugărindu-i până la « Gasthaus ». Aveau nevoie de puţină odihnă.

Erika profită din plin de dreptul ei de a revendica cel mai bun loc: pe genunchii unchiului ei. După felul în care-i plăcea să cocheteze, ai fi zis mai degrabă că se apropie de douăzeci de ani decât că are zece. Maximilian von Hartog îi răspundea cu un cavalerism de modă veche.

După pauza binemeritată, el lăsă copii să se joace cu doi băieţei cam de aceeaşi vârstă cu ei ai căror părinţi se arătară încântaţi să aibă grijă de toţi patru o vreme. Sophie rămase astfel singură cu el în cafeneaua ce se golea cu repeziciune.

Purtau o conversaţie lejeră, întreruptă de momente lungi de tăcere, o tăcere ciudat de nestânjenitoare, nici unul dintre ei nesimţind nevoia să vorbească. Dacă spuneau ceva, cuvintele veneau de la sine. Max îi povesti

despre vizitele lui la Londra, îşi împărtăşiră unul altuia amintiri din parcuri, galerii de artă şi de la operă, loc pe care el părea să-l cunoască foarte bine. Muzica fusese prima lui dragoste şi copil fiind îşi dorise să devină cântăreţ de operă. Făcuse chiar studii în acest sens vreme de câţiva ani, dar anumite obligaţii familiale primaseră. Privind acum înapoi, se vedea nevoit a recunoaşte că vocea lui nu era suficient de bună pentru o carieră de succes în acest domeniu. Sophie vorbi despre călătoriile ei, despre oamenii pe care-i cunoscuse şi ţările pe care le vizitase.

Umbrele căpătau un aspect prelung. Ei nu se ridicau de la masă, iar conversaţia se oprise. Sophie se uita afară la cerul care se întuneca, ciudat de mulţumită, mai relaxată lângă el decât îşi amintea să fi fost vreodată alături de oricine altcineva. Nu simţea nevoia unei conversaţii politicoase, cum i se întâmpla întotdeauna în compania unui străin.

- Te-aş putea convinge să iei cina cu mine într-o seară? întrebarea o luase prin surprindere, se încordase toată, mai ales că el se şi aplecase peste masă în direcţia ei. îţi dai seama cât de greu este sa întâlneşti pe cineva cu care să fie atât de uşor să vorbeşti?

- îmi pare rău, .sună şovăitor răspunsul ei, eu.

- Nu participi la activităţi extraprofesionale cu cei care te angajează, îi termină el fraza. Stiu. Codul nescris al guvernantei.

- într-un fel, recunoscu ea.

- Nu toate guvernantele respectă un astfel de cod, pufni el batjocoritor. Dădaca Lisa este foarte deschisă la încălcarea acestei reguli.

- Atunci, n-ai decât trei săptămâni de aşteptat, până la întoarcerea ei, replică ea tăios.

- Măi, măi, măi,. am scos ghearele!. Ridică ironic o sprânceană. Sunt încântat, dar trebuie să te dezamăgesc. Vărului meu îşi pune dumneaei favorurile la dispoziţie. Pe mine nu m-au interesat niciodată.

Simţind cum îi urcă roşeaţa în obraji, Sophie întoarse capul.

- Ar trebui să plecăm, murmură ea, adunându-şi în pripă lucrurile.

- Imediat. El ridică mâna dreaptă ca o confirmare a ceea ce spusese. Ea se cufundă din nou în fotoliu. Ne-am putea întâlni după ce se încheie contractul tău cu familia noastră, sugeră el.

Sophie înghiţi în sec. Cum să-l facă să înţeleagă că nimic nu se va schimba cu plecarea ei? Depăşise de mult stadiul de adolescentă visătoare şi ştia foarte bine ce vrea de fapt de la ea. Un fior brusc o străbătu din cap până în picioare la gândul intimităţii cu Maximilian von Hartog. Dar se control' de îndată.

Nu avusese aventuri. Corpul ei se dezvoltase de timpuriu şi, începând de prin anii de mijloc ai adolescenţei sale, mai mulţi băieţi fuseseră atraşi de maturitatea ei fizică şi încercaseră s-o aducă în patul lor. Sophie dispreţuise întotdeauna reacţia pe care sexul masculin o avea în raport cu formele ei voluptuoase, care nu făceau decât s-o stânjenească. Stia încă de la şaisprezece ani că aşa ceva nu era pentru ea. Colegele ei de la Norland încercaseră să-i explice cât de plăcut poate să fie, dar ea păstrase aceeaşi rezervă dintotdeauna.

Oare îi era frică de intimitate alături de un bărbat pentru că era un teritoriu complet necunoscut pentru ea, pentru că ar fi lipsit-o de această rezervă protectoare pe care o apăra cu atâta înverşunare şi ar fi permis unei alte fiinţe umane să se apropie de ea? Sau să fi avut Hilary dreptate când a spus că nu este decât o mironosiţă? în ultimii ani, toate aceste lucruri încetaseră a mai constitui o problemă şi se gândea foarte rar la aşa ceva. Poate dacă va cunoaşte vreodată un bărbat pe care să-l dorească cu pasiune, se va răzgândi. Dar va trebui să fie din lumea ei, nu un aristocrat sofisticat şi atât de chipeş, care fără îndoială a făcut dragoste la viaţa lui cu o mulţime de femei

frumoase şi s-ar aştepta ca ea să aibă experienţa necesară şi capacitatea de a trata întâlnirea lor întâmplătoare cu dezinvoltură şi nonconformism. Maximilian von Hartog nu era pentru ea, indiferent ce dorea el.

Îşi întoarse privirea spre faţa lui. Nu se mai uita la ea, întorsese capul şi, pierdut în gânduri, ochii lui fixau peisajul ce-şi pierdea rapid din strălucire în cenuşiul posomorât al înserării. Sophie simţi o dorinţă nefiresc de acută de a-şi plimba degetele prin părul lui. îi simţea parcă pielea bronzată, puţin aspră, sub degete.

Privindu-l, o durere nedefinită îi străbătu brusc fiinţa, având drept consecinţă o slăbiciune pronunţată a picioarelor. Imaginea feţei lui devenea neclară. închise ochii încercând din răsputeri să şi-l scoată din minte. Dar figura îi persista pe retină, plină de viaţă şi dureros de reală.

Sângele îi pulsa la tâmple, începu să tremure, ameţită de senzaţii pe care nu le putea controla. îşi înfipse călcâiele în podea, încordându-şi întreaga fiinţă în încercarea disperată de a-şi reveni.

încet, încet, asaltul simţurilor încetă. Nu mai tremura, dar era secată de orice urmă de putere, iar obrajii îi ardeau. Nu mai trăise în viaţa ei aşa ceva. El nu făcuse nimic, dar chiar fără s-o atingă reuşise să declanşeze în trupul ei această cascadă de reacţii înspăimântător de intense. Cum de era posibil, când ea îl respinsese? Cum de-i răspundea corpul împotriva voinţei ei, împotriva a ceea ce-i dicta raţiunea?

Era un bărbat extrem de atrăgător, gura şi mâinile exprimau o mare sensibilitate. Reuşise cumva să treacă de toate barierele ei de apărare. Dar acest lucru nu trebuia să se mai repete. De acum încolo se va păzi, se va asigura că nu va mai rămâne singură cu el şi va păstra întotdeauna distanţa. Numai după o vastă experienţă cu sexul opus putea cineva să ajungă la performanţa de a citi atât de bine o femeie, capacitate pe care o simţea în persoana lui.

Trebuia să se înarmeze împotriva farmecelor lui. Ar fi în stare să-i tulbure existenţa liniştită încât probabil nu şi-ar mai reveni niciodată. Dacă-l va lăsa. Se agăţă de acest gând. I-ar putea face rău doar dacă îi va permite.

- Te rog să-mi accepţi refuzul, spuse fără să-l privească, pe un ton foarte jos. Nu-mi face plăcere să spun nu.

îl auzi trăgând adânc aer în piept, în timp ce întorcea brusc capul spre ea. Ghici după privirea mânioasă că-i rănise amorul propriu.

- Eu nu renunţ aşa uşor. încordarea din glasul lui era evidentă. Orice mi-ai spune în cuvinte, ochii te contrazic fără putinţă de tăgadă. Să nu-ţi închipui că s-a terminat şi ai scăpat. Orice ar fi atracţia asta dintre noi, ăsta este doar începutul, Sophie Carter. Se ridică. Să mergem să-i căutăm pe copii, adăugă el rece.

Ziua de duminică veni repede. Era ziua în care-şi putea face programul după bunul ei plac.

Sophie ajunse în vârful pârtiei sale favorite la timp pentru a vedea soarele răsărind. Un fior de plăcere o străbătu din cap până în picioare. îşi puse ochelarii şi se uită în jur. Ninsese continuu în timpul nopţii, iar acum un strat proaspăt, de o grosime considerabilă, acoperea culmile cât vedea cu ochii. îşi va crea singură pârtie, visul oricărui schior experimentat. îndoi genunchii şi porni la vale.

Tăcerea era magică. Brazii de pe marginea pârtiei se îndoiau sub greutatea omătului proaspăt, ramurile stând să se rupă. Pe măsură ce viteza cu care cobora creştea, simţea din ce în ce mai acut vântul în faţă, căldura soarelui mângâindu-i spatele. Aparatul de fotografiat fura întotdeauna din frumuseţea peisajului, se gândea. Vederile arătau ireal, cu zăpada îngheţată creând un aspect încremenit. Dar aici sus, singură, cu soarele răspândindu-şi razele în părul ei, cu mirosul rece al zăpezii gâdilându-i nările şi cu aerul rarefiat accelerându-i respiraţia, totul era prea real! Nicăieri altundeva în lume nu simţise vreodată

această libertate, de parcă trupul ei sfida legile gravităţii, înotând prin zăpadă, contopindu-se cu natura din jur.

Era deja la jumătatea pistei când auzi zgomotul. Sunase ca o împuşcătură. Puse o frână laterală, opri şi se uită în urmă. Nu era nimeni. Totul era la fel de încremenit. îşi reluă coborârea.

Mai târziu, reamintindu-şi momentul, îşi dădu seama că probabil apropierea de copaci o salvase. Se abătuse puţin din drum pentru o altă perspectivă asupra brazilor. Atunci auzi mugetul în spatele ei, iniţial îndepărtat, apoi apropiindu-se cu o viteză ameţitoare. Realiză instantaneu că se află în calea unei avalanşe.

Deşi zăpada era afânată, rostogolirea se apropia cu o viteză şi o forţă inimaginabilă. Privind înapoi la catastrofa ce avea s-o ajungă din urmă din clipă în clipă, singura şansă părea să fie la adăpostul copacilor, dar era încă prea departe. Cuprinsă de panică, se încordase ca un arc şi schia în disperare de-a latul pârtiei.

Valul de zăpadă o lovi imediat ce se lăsă în jos cu mâinile întinse pentru a nu primi din plin în spate forţa avalanşei. Căzu şi nu mai ştiu nimic de ea.

îşi reveni în simţiri pentru a se regăsi în beznă şi sufocându-se. O greutate imensă deasupra ei nu-i permitea să respire. Intră în panică şi se zbătu. Căzu la loc, căci agitaţia nu făcuse decât s-o acopere cu o cantitate şi mai mare de zăpadă. Muşcându-şi cu putere buza de jos, încercă să se adune. Orice şansă de supravieţuire depindea de ceea ce va face în următoarele secunde.

Stia ce trebuie să facă şi încerca să aplice procedura pe care o învăţase pentru astfel de situaţii. înfruntându-şi groaza, încercă să cântărească situaţia.

Respiraţie superficială, încetinită. Nici o mişcare a corpului sau a capului. Nu se auzea nimic. Cu ceva noroc, avalanşa trecuse şi zăpada se aşezase într-un strat stabil. Cu mare grijă, începu să îndepărteze puţină zăpadă din dreptul feţei; încet, încet, cu extrem de multă prudenţă,

mări aria în care respira făcând o adâncitură în stratul gros de zăpadă.

Cu răbdare îşi deschise un centimetru de spaţiu, apoi încă unul, dând uşor la o parte zăpada dizlocată. Expira calculat, A în tranşe mici şi regulate. Stratul de zăpadă nu se urni din loc. îşi săpa o peşteră în miniatură pentru ca măcar o cantitate minimă de oxigen să aibă loc.

Sophie ştia că principalul inamic în aceste momente era panica. Aceasta ameninţa să pună cu totul stăpânire pe ea. Un nod i se blocase în gât, inima îi palpita nebuneşte la certitudinea că va muri sufocată. Trebuia să se agaţe de un gând, să stopeze cumva vâltoarea care era gata-gata să-i ia minţile si-i accelera si respiraţia. Zăpada tasată în care era îngropată parcă o ardea, trupul îi era însă îngheţat. Lupta să nu cadă în delir.

Nu stia dacă îsi rupsese ceva sau nu, dacă mai avea schiurile, dacă legăturile se desfăcuseră la impact. Nu-si simţea partea inferioară a corpului, dar nu încercă să se miste. Ştia cineva că era aici sus? fu următorul ei gând. Doar bărbatul de la teleschi care-i compostase biletul. îşi mai aducea aminte de ea? Auzise avalanşa? Vor trimite ajutoare dacă îsi va aminti totusi de ea?

Respiraţia îi era prea accelerată. îsi simţea inima bătând din ce în ce mai tare cu fiecare secundă. Trebuia să se calmeze! Cu ochii închisi, încerca, disperată.

Probabil că-si pierdu cunostinţa pentru câteva secunde, când un zgomot o readuse la realitate. Să fie posibil?. Parcă era voce omenească. striga. dar era estompată, de parcă ajungea la ea printr-un strat gros de bumbac. Speranţa nebună o năpădi în valuri si fără a se mai putea controla, se ridică puţin antrenând o miscare masivă a zăpezii de deasupra. acoperindu-i din nou faţa, intrân- du-i în gură. Ţinându-si respiraţia, începu din nou să sape în zăpadă pentru a făce loc aerului.

- Sophie, mă auzi?

Era Max.

O clipă de fericire pură o paralizează.

- Nu-mi răspunde! Nu încerca să strigi! De-abia putea distinge cuvintele lui, ca un ecou în depărtare. Dacă mă auzi, fă cum îţi spun: încearcă să-ţi găsesti mâna si vezi dacă băţul mai este legat de încheietură. Te las un moment să faci asta.

îsi privi mâna si o ridică puţin, cu multă grijă, pipăind cu degetele celeilalte mâini până în dreptul încheieturii. Uimitor, băţul era încă acolo.

- Dacă e acolo, continuă Max, trage-l spre tine încet si cu grijă. Vreau să-l împingi deasupra capului tău, afară din zăpadă.

Trase de el, dar băţul era imobilizat de toată greutatea ei. Nu-l putea misca.

- O să te scot de acolo! o asigură el. Ştiu că eşti pe aici pe undeva, ţi-am găsit unul dintre schiuri. O să stau aici să te scot chiar dacă va trebui să sap toată zăpada asta centimetru cu centimetru. Dar ca să reuşim mai repede, trebuie să mă ajuţi şi tu.

Sophie simţi lacrimi curgându-i de-a lungul obrajilor, uşurarea şi speranţa luptându-se cu groaza ce o stăpânea.

- Dacă nu-l poţi mişca, încearcă să sapi un tunel mic. Dar cu mare atenţie!

De parcă ar fi văzut ce se întâmplă cu ea, se gândi şi-i urmă întocmai indicaţiile, încercând din răsputeri să nu se precipite în mişcări. Renunţă de două ori, convinsă că nu mai poate continua, secată de toată energia, dorind doar să stea nemişcată şi să doarmă, fiindu-i imposibil să mai mişte un deget.

- încearcă în continuare! Nu renunţa! o încurajă el prompt. Se întrebă dacă era posibil să existe un fel de comunicare telepatică între ei, parcă ştia cât de slăbită se simţea.

Era sigură că zăpada tasată în care era prins capătul

băţului împiedica mobilizarea lui. Stratul era prea compact! Cuprinsă brusc de nerăbdare, trase de el şi-l simţi alunecându-i în mână. Mişcarea antrenă un val de zăpadă ce o năpădi, lăsând-o din nou fără puţinul aer pe care cu atâta străduinţă şi-l procurase. Avea zăpadă în nas, în urechi şi faţa îi era îngropată complet. Se sufoca. Nu mai avea ce să respire.

Nu! Nu va renunţa tocmai acum, când ajutorul era atât de aproape!

îşi mişcă cu multă grijă capul şi suflă zăpada din gură şi nas. Cu un efort supraomenesc de voinţă, nu trase adânc aer în piept, cum tot trupul îi cerea să facă, ci închise gura şi îşi ţinu în continuare respiraţia. Realiză dintr-o dată ce vroia Max să facă. Nu-i mai auzea vocea, dar bănuia cum plănuia el s-o găsească.

Mobiliză cu atenţie mânerul de piele de pe încheietura mâinii pentru a elibera băţul. Această unică mişcare păru să dureze ore întregi. Se opri de câteva ori, epuizată, pentru a trage cantităţi mici de aer pe nas. Reuşi în sfârşit. Băţul era liber, îl împingea în sus puţin câte puţin. Dacă putea străpunge pătura de zăpadă de deasupra ei, el ar fi putut vedea vârful în nemărginirea albă reperându-i astfel poziţia. Continuă să împingă până simţi capătul de oţel al băţului între degete.

Leşină.

Următorul lucru de care-şi aducea aminte era o lumină orbitoare rănindu-i ochii şi un suflu proaspăt de oxigen mângâin- du-i obrazul. Auzea slab vocea lui Max murmurând vorbe fără de înţeles pentru ea, în timp ce săpa în zăpadă pentru a-i elibera şi restul corpului.

Liberă în sfârşit, o ridică în braţe. El vorbea în continuare, dar ea era într-o stare confuză de semiconştienţă. O puse pe schiuri în faţa lui şi o legă de trupul său. Singurul sunet care se auzea era respiraţia ei sacadată. Braţele lui o ţineau în poziţie verticală. începuseră să se deplaseze cu o viteză foarte mică.

Drumul părea a nu se mai termina, iar ea nu era conştientă de mare lucru cu excepţia trupului lui Max care o susţinea. încet, încet, sunetul disperat al respiraţiei ei se estompă. Simţea prospeţimea aerului binecuvântat în faţă. El vorbea mereu cu ea.

- Uşurel. Totul e în regulă! Eşti în siguranţă acum. Nu te las să cazi.

Treptat, inima ei îşi mai potoli din galopul nebunesc, dar picioarele îi erau moi, doar sprijinul lui o menţinea dreaptă. Era profund recunoscătoare că era în viaţă.

- încă puţin, dragostea mea! îi şopti el în păr. Aproape am ajuns.

Se opri. îşi desfăcu schiurile şi o luă din nou în braţe. Intrară undeva. O lăsă pe un pat tare, o acoperi cu o pătură şi-i scoase ghetele. în timp ce aprindea focul, Sophie privi în jur. Erau într-o cabană. Două paturi de campanie erau aliniate de-a lungul peretelui şi o sobă micuţă era instalată sub un raft cu provizii pentru cazuri de urgenţă. Focul mocnea deja. Ieşea abur dintr-un ibric. Max îi apropie o cană cu ceai cald de buze. Luă câteva înghiţituri, se lăsă pe spate şi adormi.

Când se trezi, era întuneric. Imaginea unei culmi muntoase umplea fereastra. Avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi aminti unde era. Un foc voios juca în sobă. O lampă de gaz lumina încăperea, iar umbra lui Max acoperea un perete întreg. Stătea pe un scaun, cu coatele pe genunchi, nemişcat, privind în foc.

Se răsuci, încercând să se ridice, iar în următoarea fracţiune de secundă era lângă ea.

- Te-ai trezit.

- Am dormit.

- De asta aveai nevoie cel mai mult. îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe frunte. Am pregătit ceva de mâncare. Trebuie să mănânci ceva, apoi stăm de vorbă.

- Nu mi-e foame.

- Stiu, îi răspunse el calm, dar trebuie să mănânci. Nu e

cine ştie ce, doar puţină supă şi nişte biscuiţi, dar n-o să ai puterea nici măcar să gândeşti până nu mănânci ceva.

Mâncară în linişte. Apoi Max mai puse câteva lemne pe foc. Sophie îl privea din capul patului cu o pătură înfăşurată în jurul ei. Puţin câte puţin mintea începu să-i lucreze. Visase cuvintele lui Max de sus, de pe munte? îi spusese „dragostea mea“? Cel mai probabil îşi imaginase. în starea febrilă în care se găsea!

Se simţea slăbită şi puţin aeriană, dar încercă să se pregătească pentru ceea ce avea el de spus. Era evident că erau captivi aici pentru restul nopţii. Se gândi vag la familie. Probabil se întrebau deja ce s-a întâmplat. Vor trimite echipe de căutare? Unde era Max când o lovise avalanşa? Pe pistă, mai sus? Sau auzise de avalanşă şi venise după ea? Inima îi tresări dureros la acest gând.

- Acum, spuse el luându-i cana din mână, să vorbim.

Supa fierbinte îşi făcea efectul. Mintea i se limpezea şi o parte din putere îi revenea. Ridică încet capul şi-l privi calmă, cu o faţă lipsită de expresie.

Părea imens în încăperea micuţă. îşi scosese hanoracul, iar pantalonii de schi scoteau în evidenţă coapsele puternice şi picioarele lungi, pulovărul negru prinzându-i de minune umerii laţi şi abdomenul suplu. Era aşezat, cu palmele adunate între genunchi. Arăta obosit, cu trăsăturile feţei adâncite şi ochii verzi exprimând epuizare.

- Nu cred că ai ceva rupt, spuse el. Doctorul o să se pronunţe. Deocamdată, încearcă să te mişti cât mai puţin cu putinţă.

Sophie încuviinţă din cap, încercând să păstreze o figură fără expresie.

- Te doare ceva? fu următoarea lui întrebare.

Ea negă din cap.

- Eşti încă în şoc şi va trebui să reduci orice efort la minim pentru câteva zile. Cu puţin noroc, asta va rămâne singura problemă.

- Cum., începu ea cu o voce guturală, de unde., vocea i se mai limpezi, ai ştiut.

- Unde să te găsesc?

- Nu, dădu din cap, încercând să gândească limpede, de unde ai ştiut de avalanşă?

- Eram sus, răspunse sec.

îl privi cu ochi mari, întrebători, dar el n-avea nici o intenţie s-o lămurească în acest sens. Observă un rictus nervos pe faţa lui şi decise să nu-l mai chestioneze. Era prea epuizat pentru a face faţă.

- O să aşteptăm până la ziuă, apoi vom folosi sania să coborâm. Se întoarse arătând cu o mână sania sprijinită de perete. Vor presupune că am încercat să ajungem aici, dacă te-am găsit şi văzând lumina îşi vor da seama că suntem teferi. întoarse din nou privirea spre ea. într-un minut, o să încerc să adorm, măcar pentru o perioadă scurtă de timp. Este esenţial, dacă vrem să ajungem cu bine jos, să nu fiu atât de obosit. Ea aprobă din cap. Dar mai întâi trebuie să-mi spui dacă eşti bine. O privi în ochi, încruntându-se uşor. Dumnezeu ştie că aş petrece timpul ăsta cu tine., amărăciunea era evidentă în vocea lui. Hai, se ridică, încearcă să stai în picioare. O să vedem dacă te doare ceva.

O luă de ambele mâini şi o ridică. Din cauza şosetelor groase alunecă pe podeaua de lemn şi căzu cu toată greutatea în braţele lui, ţinându-se strâns de el. O luă delicat de braţe şi o repuse pe picioare, privindu-i îngrijorat faţa.

- Eşti atât de palidă încât nu-mi pot da seama ce simţi. în timp ce dormeai, erau momente în care nu-mi mai dădeam seama că respiri, atât de nemişcată erai.

Sophie zâmbi la aceste cuvinte.

- Sunt bine, mulţumesc, îl asigură. Nu-ţi mai face griji pentru mine. Dormi!

- Foarte bine, oftă şi-i dădu drumul după ce o lăsase uşor înapoi pe pătură.

Se aşeză în linişte pe celălalt pat, se întinse şi se înveli. Ea aşteptă în linişte ca respiraţia lui să-i spună că a adormit. Dar acest lucru nu se întâmplă.

- Sunt prea obosit să adorm, spuse el şi se ridică.

Sophie se întoarse cu spatele, încercând să reziste unei dorinţe arzătoare de a-l mângâia şi a-i şopti vorbe dulci la ureche pentru a-l ajuta să adoarmă. Strânse pumnii sub pătura groasă, impunându-şi cu toată voinţa să se gândească la altceva. Dar era atât de conştientă de prezenţa lui încât nu îşi putea stăpâni tremu- rul ce-i cuprinsese tot corpul, nici bătăile nebuneşti ale inimii.

- Nu are rost, spuse el brusc şi se ridică, aruncând nervos pătura la o parte. Trebuie să vorbim. Cuvintele îmi biciuiesc creierii!

Sophie rămase nemişcată.

- Am treizeci şi cinci de ani şi am vizitat o mare parte a lumii. Am cunoscut suficient de multe femei, pe unele inclusiv în intimitate. Dar n-a existat niciodată cineva ca tine. Stiu că suntem practic doi străini; n-am petrecut aproape deloc timp împreună. Dar undeva în adâncul fiinţei mele te cunosc atât de bine, Sophie Carter, de parcă ai fi parte din viaţa mea de când lumea, parte din mintea, din sângele meu! Aşa cum vreau să fii!

Sophie se încăpăţâna să rămână nemişcată, cu spatele la el, încercând să-şi controleze tremurul.

- Nu te mai ascunde de mine! Scrâşni din dinţi, traversă camera şi dădu la o parte pătura de pe ea, lăsând-o vulnerabilă, fără „adăpostul“ în care îşi găsise refugiu. Uită-te la mine!

Sophie se ridică şi-l privi, cu răsuflarea tăiată de statura lui impunătoare, mânia pe faţa lui fiind evidentă, în ciuda epuizării. Strecurându-se pe lângă el, păşi nesigură spre foc, se aşeză pe un scaun jos în faţa sobei privind în gol, încercând să-şi potolească galopul inimii şi să-şi oprească vorbele ce-i ardeau buzele. I-ar fi răspuns cu tot sufletul şi toată fiinţa ei.

Să fie dragoste?. Acest gând îi răsună asurzitor în cap. Felul în care tânjea după apropiere, cât de acut îi simţea prezenţa în imediata vecinătate, fiecare muşchi, cea mai mică privire. să fie dragoste? Sau doar atracţie fizică, un lucru atât de nou pentru ea încât se găsea în imposibilitatea de a se controla.

- Nu te ating, şopti el, interpretând greşit mişcarea ei. Dar să nu-ţi închipui că nu ştiu ce simţi. Ti-am văzut pleoapele tremurând când îţi fereşti privirea de mine, te-am surprins muşcându-ţi buza când mă uit la tine şi te simt privindu-mă când sunt cu spatele. îţi simt prezenţa în fiecare fibră a fiinţei mele, continuă răguşit, tânjesc după tine cu tot ce am. Nu pot închide ochii o clipă fără să te văd aşa cum erai în seara când am intrat la tine în cameră. cu părul negru unduindu-ţi-se pe umeri, în pijamaua albă ascunzând secretele pielii tale şi frumuseţea picioarelor lungi a căror amintire mă doare când mi le imaginez de fiecare dată încolăcite în jurul meu.

- Te rog. nu! Sophie îşi acoperi faţa cu mâinile deoarece roşise la imaginea lor făcând dragoste. Cuvintele lui îi invadaseră toate simţurile de parcă atingerea fizică ar fi fost prezentă, ca şi cum mâinile lui s-ar fi plimbat senzual pe pielea ei şi el ar fi fost întins lângă ea.

- De ce, Sophie? De ce ne refuzi amândurora ceea ce ne dorim cu atâta ardoare? Pentru că vrei, nu-i aşa? Spune-mi că vrei!

-Te rog!... şopti ea din nou, privirea fugindu-i de pe faţa lui. Nu pot. Sunt atât de slăbită. Nu ştiu ce să spun., îşi pierdu vocea. îţi mulţumesc, sunt recunoscătoare pentru ceea ce ai făcut pentru mine astăzi. Dacă n-ai fi fost acolo. să. acum aş fi moartă. N-o să uit niciodată.

- Taci! o întrerupse Max aspru. Ştii ce am simţit când am auzit avalanşa şi te-am văzut dispărând sub zăpadă? Ti-ai putea închipui vreodată? Dacă n-aş fi realizat până în acel moment, atunci m-ar fi izbit cu toată puterea. Eram gata să sap cu mâinile goale după tine, să te găsesc chiar

de-ar fi trebuit să răscolesc kilometri întregi de zăpadă. Se ridică şi-i întoarse spatele. Groaza că s-ar putea să ajung prea târziu mă încolţise în asemenea măsură încât paralizasem în agonia gândului că te-aş putea pierde.

Vocea răguşită era întreruptă de respiraţia sacadată. Se întoarse din nou spre ea, se aplecă să-i ia mâinile într-ale sale şi o ridică cu faţa spre el.

Se cutremură sub atingerea hotărâtă a degetelor lui, cu ochii înotând în lacrimi.

- De ce, Sophie? întrebă el din nou. Ce te face să spui nu? Ti-e teamă că te-aş putea răni? Că aş fi brutal. nedelicat? Vocea i se înmuie. Nu-ţi dai seama că aş fi blând şi tandru, că aş vrea să împărtăşeşti cu mine fiecare clipă de plăcere?

- Stiu, şopti ea şi ridică privirea pentru a o întâlni pe a lui, incapabilă să-şi ascundă dorinţa. Dar nu putu suporta pasiunea ce se citea pe chipul lui. Tremura din tot corpul de dorinţa de a-i oferi ce îşi dorea.

Doar că lucrurile se petreceau prea repede. O copleşise cu atâtea senzaţii, dar nu ştia încă ce vroia el de fapt. Să facă dragoste cu ea aici şi acum pentru ca mâine să dispară din viaţa ei? Sau o aventură pe tot parcursul şederii ei la vila familiei lui?

Nu ştia şi nici nu putea să întrebe. înciudată, îşi dori să ştie mai multe despre bărbaţi.

Se simţea atât de ciudat! Era foarte ameţită şi nici nu mai gândea coerent. Pleoapele îi erau grele, de-abia putea ţine ochii deschişi. Soc, spusese Max. Asta să fi fost explicaţia? Se aşeză, de teamă să nu-i leşine la picioare.

- în cursul zilei de azi voi pleca, spuse el fără tremur în voce şi cu o expresie pe faţa acum controlată. Am stat deja prea mult şi telefonul a început să sune. Trebuie să mă întorc să-mi îndeplinesc obligaţiile.

O privi cu subînţeles, aşteptând un răspuns.

- Ei bine? întrebă el şi aceste două cuvinte fură pe

punctul de a-i înfrânge şi urma de rezistenţă pe care o mai afişa, două cuvinte mai greu de îndurat decât răbufnirea pasională de acum câteva secunde.

îşi simţi lacrimile în gât. Ardea de dorinţa de a i se arunca în braţe. Dar puterea o părăsise cu totul.

- Te rog, şopti ea, nu pot. nu sunt în stare. acum.

Ridică implorator fruntea. în prima secundă, nu spuse nimic,
apoi păru să ia o decizie.

- Epuizată, concluzionă el. Foarte bine.

Se aplecă şi o luă în braţe ţinând-o strâns.

- Sărută-mă, Sophie, îi ceru el, doar o dată!

Nu-şi dorea nimic mai mult decât să-i facă pe plac, aşa că ridică capul şi-şi oferi buzele. Gura lui era o revelaţie. Nu-şi imaginase niciodată că poate exista atâta pasiune şi tandreţe, ceru şi oferi până când capul începu să i se învârtă. Se cuibări la pieptul lui, îşi încolăci braţele în jurul umerilor lui. Sophie îi simţea inima bubuind în dreptul sânilor ei.

Când buzele lui se îndepărtară, sub un impuls pe care nu şi-l putu stăpâni, ea continuă să îl sărute pe gât, făcându-l să tremure. îşi lăsă capul pe spate şi-i întâlni privirea. Simţea cum se scufundă în verdele profund al ochilor lui care o ţineau încă captivă deşi braţele o depuseseră pe pat.

- Se va lumina în curând, spuse el pe un ton dur şi-i întoarse spatele. Nu pot să mai stau aici. îmbracă-te! Mergem.

Se conformă fără nici un cuvânt, trase fermoarul hanoracului şi se înfăşură în pătura pe care i-o întindea el.

Câteva secunde mai târziu, stingea lampa şi lua sania de pe perete. Primele licăriri ale zorilor luminau cerul nopţii când ieşiră din cabană.

Capitolul 4

Zilele care urmară se scurseră ciudat de ireal. Sophie trecea prin viaţa de zi cu zi aproape mecanic. Copiii erau hrăniţi, plimbaţi, îmbăiaţi şi îmbrăcaţi, era întotdeauna acolo să răspundă la orice nevoie a lor, dar toate acestea le făcea sub imperiul unui automatism din care nu-şi putea reveni. Dar noaptea, chinuită de nesomn, permitea tulburării să iasă la suprafaţă, gândurile ei aducându-l în permanenţă pe Max în prim-plan. Rememora într-una cele câteva ore petrecute în cabana de pe munte.

O chinuia continuu gândul că poate nu fusese o idee prea înţeleaptă să-l lase să plece. Doar cele câteva săptămâni împreună şi tot ar fi fost mai bine decât să rămână cu acest gol în suflet. De fapt, ceea ce simţea era neputinţa de a trăi în vreun fel fără el alături. De ce era totuşi atât de zdruncinată de cele petrecute? Primul ei contact cu pasiunea să fi fost în asemenea măsură de şocant? Să fie posibil ca ceea ce simţea să fie de fapt mult mai mult decât atracţie fizică? Senzaţiile pe care le trezise în ea erau atât de noi şi neobişnuite, încât nici să le interpreteze nu ştia. Nu mai simţise niciodată, cu nici un alt bărbat, ceva asemănător. Aşa să se explice imposibilitatea pe care o întâmpina în încercarea de a-l uita? Sau se îndrăgostise de el?

Nu găsea răspuns la nici una din aceste întrebări şi noapte după noapte gândurile ei mişunau haotic, nedându-i pace şi alungându-i somnul.

Casa era ca o carapace goală fără el. Tatăl copiilor venea şi pleca. Când era acolo, cei mici roiau în jurul lui, cerşindu-i atenţia, dorind să se joace, să schieze, să vorbească sau doar să fie ţinuţi în braţe. Dar şi lui părea să-i stea gândul la altceva. Părea preocupat şi de multe ori ceea ce se întâmpla în jurul lui îi rămânea complet străin. Sophie se întreba vag care să fi fost problema.

Abia după o săptămână de la avalanşă reuşi să iasă din această lume de coşmar. Intră într-o zi pe neaşteptate în camera copiilor şi-i văzu retraşi într-un colţ, şuşotind. De cum o văzură, conversaţia încetă brusc şi expresia vinovată de pe chip îi trădă. Uşor aeriană, duse o mână la frunte ca pentru a alunga ceaţa. Ce făcea? Copiii ăştia doi erau şi aşa destul de nefericiţi cu despărţirea părinţilor şi apoi cu dădaca care se îmbolnăvise. Nu le mai trebuia şi confuzia pe care o aducea ea în viaţa lor. Trebuia să-şi revină şi să se ocupe de ei cu energia şi grija pe care o meritau.

- Ce-aţi zice dacă am lua ceaiul jos, în faţa focului? sugeră ea, iar ei reacţionară imediat, aproape alergând spre ea în entuziasmul ce se declanşase.

Pusă la curent cu planul, Lisl intră şi ea repede în atmosferă. Aprinse focul în salon. Până şi cei doi câini din rasa ciobănesc german fură lăsaţi să intre în casă. Prăjiră pâine pe buştenii din şemineu. Ce bunătate! Copiii se înfruptau de parcă nu mâncaseră nimic mai gustos toată viaţa. Ciuguleau şi pălăvrăgeau vesel în acelaşi timp cu câinii întinşi cât erau de lungi la picioarele lor.

A doua zi dimineaţă, un strat gros de zăpadă era depus. Fulgi mari cădeau într-o minunată cascadă imaculată. Era o plăcere să priveşti pe fereastră. Şcoala de schi nu era o opţiune pe o asemenea vreme. Mai târziu, vor ieşi să ridice un om de zăpadă, dar dimineaţa va fi petrecută înăuntru. Sophie binecuvântă inspiraţia pe care o avusese când adusese cu ea jocuri. Scoase Monopoly.

Nu mai jucaseră niciodată, iar Erika era neliniştită şi protesta pe un ton plângăreţ, nepricepând prea bine regulile. Dar Emil era în elementul lui. Sophie îl vedea pentru prima dată concentrat la maximum, calculându-şi fiecare mişcare, afişând o mină triumfătoare cu fiecare câştig.

- Iau eu banca acum, anunţă mândru după primul joc. Voi două puteţi juca împreună. Vă bat şi aşa.

Dimineaţa trecu astfel pe nesimţite. Toţi trei fură uimiţi când Lisl veni să anunţe prânzul.

- Dacă tot sunteţi toţi aici, începu ea pe un ton ezitant, uitându-se la Sophie, m-am gândit că poate aţi dori să mâncaţi în bucătărie?.

Se lăsă o tăcere tensionată. Trei perechi de ochi albaştri aşteptau răspunsul aţintiţi spre Sophie. Copiii îşi ţineau respiraţia aşteptând decizia ei. Ghicise deja că aşa ceva era interzis, dar nu avu puterea să le refuze această plăcere.

- Ce idee bună! spuse pe un ton calm. Nici nu apucă să termine bine că cei mici erau deja la jumătatea drumului, cu câinii lătrând voios pe lângă ei.

Cele două femei se priviră. Lisl ridică din umeri, apoi îi zâmbi Sophiei care răspunse în aceeaşi manieră.

- E bine, spuse Lisl, vă întoarceţi printre cei vii.

în seara aceea copiii adormiră de cum puseră capul pe pernă. Până şi Emil se înduplecă şi-i răspunse cu o îmbrăţişare la sărutul de noapte bună.

După-amiaza se continuase în aceiaşi termeni de bună dispoziţie ca dimineaţa. Când se hotărâseră să iasă încă ningea, iar zăpada aşternută era prea moale pentru un om de zăpadă. Se îmbrăcaseră gros şi se avântaseră în grădină într-o bătaie îndârjită cu bulgări. Intraseră în casă roşii în obraji şi cu o foame de lup.

Sophie era în camera ei, îmbrăcată în trening când o ciocănitură uşoară în uşă o trezi din gândurile ei. Era Lisl, care însă nu aducea cu ea obişnuita tavă cu cina.

- M-am. m-am gândit, începu ea, adică. dacă doriţi. am pregătit şniţel pentru cină şi m-am gândit dacă nu cumva. adică sunteţi singură aici.

- Aş putea să cobor să mâncăm împreună jos?

- Da, ar fi foarte bine. Suntem amândouă singure, Peter nu e acasă în seara asta.

Jos, masa era pusă pentru două persoane şi Lisl scosese şi o sticlă de vin. Pe faţa Sophiei apăru un zâmbet de apreciere la adresa tinerei fete. Lisl scoase farfuriile cu mâncare şi se aşezară.

- Unde este Peter? încercă Sophie să destrame uşoara stânjeneală.

- Cu prietena lui. Se căsătoresc la vară şi nu fac altceva decât să se ţină în braţe toată ziua, Lisl zâmbi încântată de propria glumă.

- Dar tu? întrebă Sophie.

- Şi eu o să mă căsătoresc, dar de-abia la anul. Franz al meu face. cum se spune?. serviciul militar. Se întoarce de Crăciun şi ne căsătorim în primăvară. Se aranjează toate cum nu se poate mai bine, pentru că Peter şi Christl vor locui aici după ce se căsătoresc şi vor prelua şi treburile mele. Franz al meu şi cu mine o să lucrăm pentru părinţii lui în hotelul familiei. Cândva, o să moştenim, adăugă Lisl cu mândrie. El e singurul lor copil.

- Pe Christl n-o deranjează să-şi petreacă viaţa de femeie măritată la familia von Hartog în loc să aibă şi ei o casă a lor?

- Au un apartament. Se lucrează la el acum. Herr Baron le permite să aibă mobila lor, aşa că va fi un cămin. Şi tot anul nu e nimeni aici, doar câinii. Doar de Crăciun şi la schi vine familia aici.

Interesul Sophiei fusese captat de discuţie. Se înfrupta cu plăcere din şniţelul Rosti, cartofii tăiaţi subţire şi prăjiţi în ulei de măsline şi salata tradiţională de castraveţi pe care Lisl le pregătise.

- Este o slujbă uşoară? întrebă Sophie.

- Da şi nu. N-a mai fost o casă fericită de când cu

divorţul. Se lăsă pe spătarul scaunului şi oftă. Asta a fost anul trecut. Herr Doktor a suportat foarte greu plecarea soţiei sale. E foarte frumoasă mama copiilor. Si acum, nu mai este stăpână aici.

Sophie îşi plecă privirea în farfurie.

- Dar stăpânul, Herr Baron, o să se căsătorească şi atunci va fi stăpână, nu?

- Oh, nu, el n-o să se căsătorească acum, spuse Lisl pe un ton foarte hotărât. Odată, acum mulţi ani, a fost. vreau să spun., roşi, eu nu ştiu, desigur, dar Peter mi-a spus că Herr Baron a iubit foarte mult. Dar ea s-a căsătorit cu altcineva.

- înţeleg, reuşi Sophie să murmure, conştientă că felul în care se manifesta era complet neadecvat. Hotărâtă îşi reteză firul gândurilor. Este foarte bun, Lisl. Si e mult mai gustos aici, jos, cu tine. Oftă din adâncul sufletului. Am mâncat prea mult.

Lisl zâmbi.

- Cafea?

- Da, te rog.

Lisl stătea cu spatele la Sophie, făcându-şi de lucru cu nişte vase.

- Stiţi, începu ea cu prudenţă, suntem cu toţii îngrijoraţi pentru dumneavoastră de când cu avalanşa. A fost îngrozitor. Păreaţi atât de. cum să spun?. distrusă. Si stăpânul era foarte posomorât şi obosit, când a plecat. A fost rău. Se întoarse şi-i zâmbi Sophiei. Dar acum a trecut, nu?

Felul în care fusese pusă această întrebare sună ciudat în urechile Sophiei.

- Da, mulţumesc, Lisl, spuse ea încercând să adopte un ton detaşat. Acum a trecut.

Mai târziu în decursul serii, întinsă în pat şi neputând să adoarmă, gândurile ei zburau la dezvăluirile nedelicate ale

lui Lisl. Deci, Max iubise o fată care se căsătorise cu altcineva. Se întreba când fusese asta. Din cauza asta nu se căsătorise niciodată? Fata era frumoasă, se chinuia singură cu gândul. Cineva din lumea lui, pentru a-i face cinste căminului, a fi centrul vieţii sale şi mama copiilor lui.

în tăcere, veniră şi lacrimile, iar Sophie afundă capul în pernă.

- De ce nu te duci să schiezi puţin, Sophie? întreba Lisl câteva zile mai târziu. Mai ai doar trei zile şi azi e aşa frumos afară! Am eu grijă de copii. N-ai avut nici un pic de timp liber săptămâna asta. Te invidiez pentru cât de bine ştii să schiezi. L-am auzit pe profesor vorbind despre asta.

Sophie roşi şi se întoarse cu spatele. în ultima săptămână, cele două fete se apropiaseră mult şi ajunseseră să se cunoască bine, o prietenie frumoasă înfiripându-se. Chiar şi copiii o simţiseră şi se relaxaseră. Luaseră în stăpânire casa, alergau de colo-colo, ţipând şi râzând de mama focului. într-o după-amiază, invadaseră bucătăria ca să facă şerbet de ciocolată, lăsând tacâmuri, farfurii şi cratiţe, până şi faţă de masă lipicioase de la zahărul topit. Omul de zăpadă fusese terminat şi el şi acum stătea deformat de gras ce era în dreptul porţii de la intrare.

Peter, ocupându-se cu ale lui în jurul casei, nu se amesteca. Când se întorsese din weekend-ul în care fusese liber, se arătase indignat de lipsa de formalitate care pusese stăpânire pe casă. Sophie îl auzise ridicând mânios vocea la sora lui şi nu ştiuse dacă să coboare sau nu să intervină în discuţie, s-o apere pe Lisl de furia lui. Dar ascultându-i şi încercând să priceapă dincolo de dialectul austriac, se convinsese că Lisl e perfect capabilă să-i ţină piept fratelui ei. Cu următoarea ocazie când o văzuse pe Lisl, o întrebă dacă dorea ca lucrurile să redevină cum fuseseră, dar tânăra negase vehement. Fie el cât de frate

mai mare şi tot nu avea să-i comande cum să se poarte. Când se vor întoarce stăpânul sau Herr Doktor, casa va fi din nou rânduită cu ordine şi disciplină dacă aşa vor dori. Pentru moment însă, aşa cum stăteau atunci lucrurile, era foarte bine. Copiii erau mai fericiţi decât îşi amintea să-i fi văzut vreodată, iar Peter putea să-şi vadă de treburile lui.

- Nu ai mai schiat deloc de la accident, spunea Lisl. Este important să reiei sportul repede, ca să-ţi păstrezi dexteritatea. Plus că numai aşa îţi vei învinge teama.

- Poate ai dreptate.

Sophie nu se avânta să facă vreo promisiune. Nu vroia să mai schieze anul acesta, nu din cauza accidentului, ci pentru că-i amintea prea mult de Max, de timpul petrecut împreună în munţi, de atingerea mâinilor şi buzelor lui şi de cuvintele minunate în care îşi exprimase sentimentele pentru ea. Toate acestea o vor urmări mult timp de acum încolo.

îşi anulase vacanţa la schi şi rezervase loc la avion pentru a se întoarce acasă de îndată ce timpul ei la familia von Hartog va expira. Nu avea de gând să stea la Kitzbuhel şi să rişte să se întâlnească acolo cu Max.

- Sophie, e târziu ; trebuie să mergem.

Copiii erau prioritatea ei aşa că îşi impuse să lase deoparte problemele personale.

Se întorceau toţi trei spre casă, Sophie ducând şi schiurile ei şi ale Erikăi, când fetiţa se opri brusc şi ţipă în germană:

- Emil, uite! E mami! Mami!

O luă la goană.

Emil rămase pironit locului, cu ochii lui albaştri măriţi de surpriză. Sophie îi atinse uşor braţul:

- îţi aduc eu schiurile, Emil, dacă vrei să fugi înainte.

Păru să-şi revină din transă. Cu o privire iute, disperată, aruncată Sophiei, lăsă schiurile să cadă şi o luă la fugă

după sora lui.

Sophie culese şi schiurile lui şi punându-le pe umăr, se întrebă dacă dădaca Elisabeth o însoţeşte pe stăpâna ei. Sania luxoasă era oprită în faţa porţii, fastuoasa tapiţerie roşie contrastând strălucitor cu negrul lucios al celor doi armăsari. Peter apăru după colţul casei şi se urcă pe capră, fluturând o mână în semn de salut înainte de a struni caii pentru a porni cu sania spre grajduri.

Sophie lăsă schiurile în suportul special amenajat de lângă uşă şi intră. Holul era înţesat cu bagaje şi din salon se auzeau vocile entuziasmate ale copiilor amestecându-se cu o voce calmă de femeie. Urcă să se schimbe în uniformă şi într-o jumătate de oră, când camera copiilor arăta impecabil, coborî să vadă dacă o poate ajuta pe Lisl cu ceva.

Geamantanele dispăruseră din hol şi o tăcere stranie pusese stăpânire pe toată casa. Ezita. Peter ieşi din bucătărie şi-i făcu un semn din cap.

- Tocmai urcam după dumneavoastră. Frau Doktor doreşte să vă vadă.

- Mulţumesc, Peter.

Sophie realiză că era uşor nervoasă la perspectiva întâlnirii cu mama copiilor. Trecând pe lângă imensa oglindă din hol, se opri o clipă pentru a-şi îndrepta ţinuta. îşi impuse să nu se comporte prosteşte şi mai ales să nu lase să vadă pe faţa ei vreo ezitare. Nu era o şcolăriţă pe cale de a fi mustrată, ci o guvernantă cu o vastă experienţă. Ciocăni şi intră.

Copiii stăteau cuminţi pe canapea, unul lângă altul. înainte să apuce să se uite prin cameră după mama lor, un bărbat se ridică de pe scaunul de lângă fereastră. înalt, lat în umeri, bizar de inabordabil în atitudine, Max von Hartog înclină formal din cap, cu o privire indiferentă şi o politeţe

rece pe faţă.

Socul îi străbatu ca un fior electric întregul trup. Nu se aşteptase să-l mai revadă. vreodată. Si acum se întorsese, evident intenţionând să se comporte ca stăpânul casei şi nimic mai mult, tratând-o cu o curtoazie de gheaţă. De ce se întorsese? De ce nu putuse să aştepte până pleca ea? se gândea în disperare de cauză, luptând din răsputeri cu senzaţia că pluteşte care o cuprinsese de cum îl văzuse. Se adună, îşi dezlipi cu un efort de voinţă privirea de pe chipul lui pentru a o îndrepta spre femeia care stătea lângă foc, pe un scaun cu spătar înalt.

- Dorothea, dumneaei este domnişoara Carter, care a avut grijă de copii.

Dorothea von Hartog era frumoasă. înaltă şi subţire, blondă, era îmbrăcată într-un elegant compleu liliachiu de lână moale, asortat cu o bluză de mătase, culoarea ţinutei scoţând în evidenţă tenul diafan şi albastrul profund al ochilor.

Aceşti ochi o studiau pe Sophie cu un dispreţ suveran.

- Eşti foarte mare, concluzionă în sfârşit, nu prea pricep cum de te înţelegi cu copiii.

Era un comentariu direct la adresa persoanei ei şi nepoliticos pe deasupra, dar Sophie nu reacţionă în nici un fel la remarca lipsită de tact.

- Te rog, ia copiii acum, spuse ea pe un ton poruncitor şi se ridică, e deja târziu şi încă n-au mâncat de prânz.

Sophie se întoarse către cei mici, cu câte o mână întinsă pentru fiecare în timp ce mama lor traversa încăperea spre vărul ei. Copiii ezitau, privind cu dor spre mama lor, dar aceasta îşi concentrase toată atenţia către Maximilian von Hartog.

- Max, dragule, te rog. Se opri şi se întoarse pentru a-i arunca Sophiei o privire nemulţumită de-a latul încăperii:

Aştepţi ceva? întrebă ea cu răceală.

Sophie se apropie de copii şi-i luă cu binişorul după umeri, mânându-i uşor de la spate afară din cameră.

-Mă scoţi la masă în oraş, Max, dragule? Casa asta parcă este un mausoleu.

Sophie închise uşa şi nu mai auzi răspunsul lui Max von Hartog.

îşi petrecu următoarea oră încercând să-i convingă pe copii să mănânce, urmărindu-le feţişoarele încremenite în tăcerea apăsătoare ce-i înconjura. Nu întrebă nimic şi discută cu ei subiecte obişnuite, în legătură cu ce se întâmplase în timpul zilei. Până la urmă mâncară câte ceva şi-i duse la culcare. Erika strângea din dinţi încercând să-şi stăpânească lacrimile când se duse Sophie s-o învelescă. Se aşeză pe pat lângă ea şi încercă s-o aline cu câteva cuvinte calde:

-Haide, eşti obosită. O să te simţi mai bine după ce te odihneşti puţin.

Erika deschise pumnişorii strânşi, strânse în braţe ursuleţul
de pluş şi închise ascultătoare ochii, gata de somn. în camera lui Emil, Sophie trase jaluzelele, întrebându-se cum să abordeze faţa întunecată şi tensionată din patul de alături. Era un singuratic băieţelul ăsta, prea mic şi prea vulnerabil pentru a fi ignorat de un tată care nu-i vroia nici un rău, dar era atât de adânc îngropat în propria nenorocire. Cum să ajungă la sufletul lui în cele câteva zile care-i mai rămăseseră nici ea nu ştia. Nu dorea nici să creeze o legătură pentru ca la plecare să-l lase şi mai singur decât îl cunoscuse. Dar cum să-l vadă aşa şi să nu facă nimic?

Se aşeză pe marginea patului.

-Eu sunt alături dacă ai nevoie de mine, Emil, îi şopti

ea.

El îşi mută privirea încremenită de la tavan la ea şi-i mulţumi fără să clipească.

- Pot să mai stau puţin? Schimbase tactica văzând că prima abordare nu funcţionează. Reuşi astfel să atragă atenţia băiatului. îmi place camera asta, continuă, e ca tine, liniştită şi odihnitoare.

Privirea lui se aprinse.

- Crezi că e frumoasă? întrebă uşor stânjenit.

- Foarte, răspunse Sophie fără să ezite o clipă.

- Da, spuse el, cu buza de sus tremurându-i. Si unchiul Max crede la fel.

Sophie rămase nemişcată. Ce vroia să spună? se întrebă.

- Oricine ar considera-o o femeie foarte frumoasă, reluă Sophie. Probabil eşti foarte mândru cu ea.

- Nu! răspunse scrâşnind din dinţi. O urăsc!

- Emil! Sophie era şocată.

- Nu ca Erika, pentru că nu ne iubeşte. Am trecut peste asta de mult, spuse cu buzele strânse şi ochii în lacrimi. O urăsc pentru ceea ce-i face lui papa. Sophie îl asculta fără a interveni, neştiind dacă asemenea cuvinte îi făceau bine bietului copil. Cred că se va căsători cu unchiul Max, adăugă.

Sophie îşi înăbuşi un strigăt, efortul declanşând o tuse nervoasă. Ochii copiilor o fixau.

- în mod sigur, nu! reuşi până la urmă să articuleze.

- De asta l-a părăsit pe papa, o informă Emil. Ştiu eu. îşi aţinti din nou privirea în tavan. I-am auzit pe Lisl şi Peter vorbind. Nu ştiau că sunt după uşă. Ea şi unchiul Max au fost logodiţi odată, demult, înainte să mă nasc eu. Apoi s-a întâmplat ceva, nu ştiu ce. N-au spus. Şi ea s-a căsătorit cu papa. Iar papa o adoră, aşa a fost întotdeauna. Nu-l

interesează ce se întâmplă cu noi. numai ea contează. Iar pentru ea, nici unul dintre noi nu contează, doar unchiul Max.

Dând uitării propria durere, Sophie întinse braţele după el. Băiatul o lăsă să-l îmbrăţişeze şi începu să plângă cu suspine, de ţi se rupea inima să-l auzi. Stătu cu el, murmurându-i vorbe de alinare la ureche, mângâindu-l şi lăsându-l să se descarce. într-un final, suspinele încetară şi-i simţi capul greu pe umărul ei. Adormise. Slavă Domnului, se gândi. îl aşeză uşor între perne şi-l înveli. Feţişoara lui era mai liniştită acum, încă udă de lacrimi, dar pierduse rigiditatea aceea controlată de mai înainte. Spera să nu regrete mai târziu că vorbise cu ea.

Se ridică şi se îndreptă în vârful picioarelor spre camera ei, lăsând uşa întredeschisă în caz că se trezeşte. Le va simţi lipsa copiilor, se gândi cu tristeţe. în scurtul timp pe care-l petrecuseră împreună, îşi făcuseră amândoi loc în inima ei: Erika, cu descărcările ei emoţionale la tot pasul, nevoia ei de a fi ţinută în braţe şi de a i se acorda atenţie şi Emil, mult mai complicat decât sora lui, sensibil şi vulnerabil, mult prea matur pentru vârsta lui. Amândoi descoperiseră prea timpuriu că a iubi poate aduce multă suferinţă. Ciudat, dar ar fi dorit să mai rămână cu ei, poate să-i ajute să treacă prin această perioadă dificilă a vieţii lor. Erika va supravieţui. în multe privinţe, îi semăna mamei ei. Dar Emil era prea fragil, ca şi tatăl său, însă dureros de conştient de indiferenţa mamei lui.

Dar în mod sigur, el se înşela în privinţa ei. Oricât de indiferentă ar fi părut, de iubit îi iubea fără îndoială. Cum să nu-şi iubească o mamă proprii copii?

Se plimba neliniştită prin cameră. Casa era cufundată în linişte. De jos nu se auzea nici o voce. Oare Lisl unde era? Nu avea nici o intenţie să coboare. Numai de mâncat nu-i ardea acum şi gândurile

i se întorceau fără voia ei la Emil şi la ceea ce-i spusese.

Era oare Dorothea femeia despre care vorbise Lisl când spusese că Max fusese cândva îndrăgostit de o fată care se căsătorise cu altcineva? Era foarte posibil. Stânjeneala lui la scena de mai înainte fusese vizibilă. îl urmărise de prea multe ori până acum ca să se înşele în legătură cu asta. Iar indiferenţa lui faţă de ea, Sophie, fusese aproape palpabilă. Stânjeneala să fi venit din faptul că trebuise să dea ochii cu ea în prezenţa femeii iubite? înghiţi în sec, încercând să-şi stăpânească lacrimile ce ameninţau să-i năpădească obrajii. Dorothea era frumoasă, orice bărbat şi-ar pierde capul după ea. Gândul era dureros, dar trebuia să-l înfrunte.

Se auzi un ciocănit uşor. Lisl stătea în uşă, iar Sophie duse un deget la buze în semn de avertisment că cei mici dorm.

- îmi pare rău, şopti Lisl. Toate sunt cu fundul în sus şi am uitat să-ţi aduc prânzul.

- Intră. Sophie închise uşa dinspre camerele copiilor. Am reuşit să-l adorm pe Emil, explică ea.

Lisl nu asculta.

- Aş fi dorit să mă anunţe şi pe mine cineva că vin, spuse în germană. Nu aveam nimic pregătit. de mâncare, camerele. nimic, repetă. Nu-i stă în fire stăpânului să nu se gândească. Oftă. Oricum, am venit să-ţi spun că e supă caldă jos, dacă vrei.

O privi pe Sophie neliniştită, mintea zburându-i evident la altceva.

- Nu-ţi face griji pentru mine, Lisl. Nu mi-e foame. Dacă o să vreau ceva mai târziu, vin jos şi-mi iau.

Uşurată, Lisl se relaxă şi se întoarse să plece. Afară pe culoar, Peter ezita.

- Ce-i? îl luă sora lui repede.

- Am fost trimis să-i spun domnişoarei Sophie să

coboare. imediat, adăugă încurcat. Stăpâna vrea s-o vadă.

- Mulţumesc, Peter, cobor acum.

Sophie închise uşa după ei şi îşi verifică ţinuta. Puţină apă pe faţă, un pic de parfum şi era gata.

- Domnişoară, o chemă vocea în germană când ciocăni. Sophie răsuflă uşurată descoperind că Frau Doktor era singură.

- Doresc să vorbesc cu dumneata, începu formal. Intră, te rog.

Sophie păşi în mijlocul camerei, cu mâinile sub şorţuleţ, în
buzunarele rochiei, cu o expresie calmă pe faţă şi privind-o în ochi pe fosta soţie a celui care o angajase. Nu fu invitată să ia loc.

- Nu sunt mulţumită deloc de situaţia copiilor şi aş vrea să ştiu ce se petrece aici. Sunt zgomotoşi şi lipsiţi de bun-simţ. Vorbesc de jocuri ciudate cu bani şi despre prăjitul pâinii aici, la focul din salon. Este îngrijorător şi am fost foarte neplăcut surprinsă.

Sophie nu comentă.

- N-ai nimic de spus? Frau Doktor era foarte indignată. Nu doreşti să-ţi ceri scuze?

- Sunt o guvernantă cu experienţă, stimată doamnă, şi nu cred că am pentru ce să-mi cer scuze.

- Acum eşti impertinentă!

- N-am avut această intenţie.

- Cred că ţi s-a dat prea multă libertate în casa asta! Uiţi că te afli aici pentru a munci şi nu pentru a fi răsfăţată de Herr Baron!

Fu rândul Sophiei să-şi manifeste surpriza.

-Am înţeles că ai profitat de amabilitatea lui, implorându-l să te ia şi pe dumneata la ieşirile cu copiii. Iar el este un adevărat cavaler şi n-ar refuza niciodată, indiferent de sentimentele pe care le-ar nutri. Este

întotdeauna foarte atent cu servitorii, aşa că îmi revine mie sarcina să te informez în legătură cu aceste sentimente.

Sophie îşi feri privirea de răceala ochilor albaştri când simţi roşeaţa urcându-i în obraji. Vocea Dorotheei era calmă şi joasă, de parcă ar fi comentat vremea de afară. Sophie era hotărâtă să-şi păstreze calmul. Nu-şi va pierde firea în faţa acestei femei arogante şi nici nu se va înjosi să-i răspundă la insulte cu insulte. Cum n-o putea informa pe Frau Doktor că este o mare mincinoasă, era mai bine să nu spună nimic.

- Cred că mai bine pleci, decise femeia după o clipă de gândire, cu o vehemenţă neaşteptată în voce.

Sophie nu se aşteptase la asta.

- Voi pleca atunci când îmi expiră contractul, sâmbătă, explică ea politicos.

- Nu! Vreau să spun: acum. Imediat. Astăzi. Doresc să pleci.

- Vă rog să vă amintiţi că cel care m-a angajat este Herr Doktor şi numai dânsul este în măsură să anuleze cele stipulate în contract.

- Se pare că nu-ţi cunoşti lungul nasului şi este regretabil. Este un motiv în plus pentru care vei pleca de îndată. Nu voi permite o asemenea influenţă pe lângă copiii mei. îşi netezi câteva cute imaginare de pe reverul sacoului, privindu-şi apoi cu un aer distins unghiile lungi şi roşii. Fiind mama copiilor, te asigur că am şi dreptul şi puterea să te oblig să pleci. Vei fi plătită, bineînţeles, pentru serviciile prestate.

- Foarte bine, replică Sophie după un moment de tăcere, poate le-aţi putea explica şi copiilor.

Uşa se deschise în spatele Sophiei.

- Bine că ai venit, Max, dragule, o întrerupse Dorothea von Hartog. Ajută-mă, te rog! pledă ea pe lângă el, alintându-se ca un copil nebăgat în seamă. Am probleme

cu această. persoană. Este impertinentă.

Sophie stătea nemişcată, mult prea dureros de conştientă de prezenţa bărbatului care se apropiase deja prea mult. îngheţă când îi auzi vocea, afectuoasă, indulgentă şi blândă.

- Draga mea, sunt sigur că domnişoara Carter n-a avut nici o intenţie să fie nepoliticoasă.

Trecu pe lângă Sophie atingând-o cu mâneca hainei. Se crispă toată, iar Frau von Hartog nu scăpă mişcarea. Ochii i se îngustară şi buzele se ţuguiară. Sophie nu vroia decât să scape de fixitatea rece a acestei priviri şi de prezenţa bărbatului care ajunsese acum lângă frumoasa femeie. Văzându-i aşa, umăr lângă umăr, făceau cuplul perfect: aspectul lui chipeş şi prestanţa alături de frumuseţea ei de porţelan.

- Mă scuzaţi, murmură ea. Trebuie să-mi fac bagajele.

Se întoarse şi porni spre uşă. Un gust amar îi invadase gura. Fără nici un alt avertisment, urmă durerea. Simţea acum pentru prima dată gelozie. şi invidie. I se înfipseseră în inimă şi o sufocau.

- Un moment.

Era Max.

Se opri, dar nu se întoarse.

- Ai spus bagajele? întrebă el.

- Da, dragul meu. I-am cerut să plece.

Sophie se întoarse acum pentru a surprinde o mişcare afectuoasă cu care Dorothea lua în stăpânire braţul lui, privindu-l cu drag.

- N-o mai vreau în preajma copiilor. Unele dintre lucrurile care s-au petrecut. O să-ţi povestesc mai târziu.

- înţeleg, spuse el pe un ton plat. Dădaca Elisabeth soseşte astăzi să-şi ia în primire obligaţiile?

- Păi, nu. Nu este încă pe deplin refăcută. Dar Lisl se poate ocupa de copii până la sosirea ei.

La aceste cuvinte, el întoarse capul şi o privi:

-Mă tem că aşa ceva este practic imposibil, draga mea, spuse cu blândeţe. Lisl va fi foarte ocupată cu pregătirile pentru petrecerea de mâine seară.

- Dar putem angaja ajutoare, nu? încerca să-l convingă zâmbindu-i provocator.

- M-am ocupat deja de asta, dar Lisl va fi cea care va supraveghea întreaga acţiune, deci are şi aşa foarte multe de făcut. Ştii doar că totul s-a petrecut pe neaşteptate.

Privirea lui nu era aceea a unui îndrăgostit şi Sophie se întrebă cum de femeia nu dă înapoi în faţa expresiei implacabile de pe faţa lui.

- Foarte bine, căzu ea de acord în sfârşit. Cum crezi tu că este mai bine, aşa facem. Dar nu te supăra pe mine, Max. Lacrimi stăteau să-i cadă la colţul ochilor. Ştii cât de nefericită sunt dacă te superi pe mine.

Sophie întoarse din nou privirea în altă parte la auzul vocii lui Max.

- Nu vreau să te necăjesc, draga mea, spuse, dar trebuie să vedem realitatea. Din câte ştiu eu domnişoara Carter pleacă oricum la sfârşitul săptămânii. Până atunci Lisl va avea timp să preia îngrijirea copiilor, chiar dacă dădaca n-a venit încă.

Sophie interveni în momentul acela.

- Deci, ce doriţi să fac eu? întrebă ea sec.

-V-aş fi recunoscător dacă aţi rămâne şi următoarele câteva zile, conform contractului, se formaliză el.

- Recunoscător? Femeia nu-şi putea crede urechilor. Uiţi că vorbeşti unei servitoare!

- Mulţumesc, d-şoară Carter!

Sophie percepu mânia din vocea lui, dar îşi dădu seama că nu-i era adresată ei. Discuţia se continua în spatele uşii pe care o închisese după ea. Trase adânc aer în piept înainte să urce scara. Mergea încet pentru a

domoli agitaţia ce o cuprinsese.

Nu ştia dacă s-o încânte sau nu intervenţia lui Max. Să rămână în casa asta era din ce în ce mai greu cu el aici. Poate cel mai bun lucru ar fi fost să i se pună în vedere să părăsească de îndată proprietatea, fără să-l mai întâlnească vreodată.

De ce se întorsese? se întrebă din nou. Să fi venit pe post de însoţitor al frumoasei doamne? Acum că nu mai era soţia vărului său, se oficializa relaţia lor? Plănuia să se căsătorească cu ea? Dar cu sentimentele pe care i le declarase cu atâta ardoare în munţi, ce se întâmplase? Fusese doar dorinţă trecătoare sau un capriciu fără importanţă care se stinsese o dată cu refuzul ei?

N-avea stare şi măsura cu paşi mărunţi camera de la un capăt la altul. Sentimentele ei vor muri la fel de repede când se va întoarce la Londra? Sau vor rămâne s-o chinuiască împreună cu gândul la ce ar fi putut să fie? N-avea răspunsuri şi nici puterea sufletească de a-şi analiza la rece sentimentele. Va avea suficient timp să-şi evalueze durerea şi pierderea când va ajunge acasă.

Privea pe geam afară, la zăpada depusă. Soarele cobora repede, aruncând umbre cenuşii asupra oraşului de la poalele muntelui şi aducând frigul nopţii pe străduţele înguste. Undeva în depărtare se auzeau tălăngi sunând: se întorceau turmele de la muls.

Pentru ea, Kitzbuhel-ul nu va mai fi niciodată acelaşi. îl iubise şi-i plăcuse la nebunie să se întoarcă aici în fiecare iarnă. Dar nu va mai reveni niciodată. Următoarea ei vacanţă va fi petrecută în Alpii italieni, cât mai departe de Hahnenkamm şi amintirile lui dureroase.

Capitolul 5

Copiii erau agitaţi şi iritabili. Pregătirile pentru petrecere se desfăşuraseră de-a lungul întregii zile şi nimeni nu fusese ocolit de iureşul ce cuprinsese întreaga casă. Până şi câinii scheunau prin colţuri, afectaţi de atmosfera tensionată.

- Stai locului, Erika, protestă Sophie. Cum să leg asta dacă te mişti într-una?

Coborau şi ei la petrecere pentru o oră, plăcere pentru care cu greu obţinuseră acordul mamei lor. Emil era nervos şi îmbujorat de emoţie. De la discuţia lor din ziua precedentă, fusese mai relaxat, deşi întoarcerea tatălui său provocase un nou dezechilibru în liniştea lui sufleteacă. Teama că părintele lui va suferi din nou îl durea de parcă i s-ar fi întâmplat lui.

în timpul după-amiezii Sophie se bucurase de două ore libere şi ieşise. îşi luase cizmele şi haina din piele de căprioară şi părăsise vila, nerăbdătoare să savureze o oră departe de toată agitaţia şi frământările pe care îi era dat să le trăiască între acei pereţi, să se amestece cu mulţimea care umplea cafenelele şi magazinele. Mersese repede, urmărind din priviri luminile ce se aprindeau la teleschi şi ultimii curajoşi care urcau pentru a risca o coborâre în semiîntuneric.

în oraş, trotuarele erau alunecoase, zăpada se topea pe străzi la contactul cu cauciucurile protejate de lanţuri ale maşinilor şi sub picioarele turiştilor care se grăbeau să ajungă la hotel după o zi plină, la schi. Alesese o cafenea mare şi modernă şi se aşezase la o masă de lângă fereastră. De acolo urmărise oraşul trecând la activităţi de seară, luminile aprinzându-se.

Sorbind din cafeaua cu frişcă, se relaxase. Cafeneaua era plină, chelneriţele îmbrăcate în negru, cu şorţuleţe albe

şi tăvi imense menţinute în echilibru deasupra capului, traversau încăperea care încotro. Un zgomot vesel de fond provenit de la clienţii vorbăreţi completa atmosfera. Sophie deschisese ziarul londonez pe care şi-l cumpărase şi trecea în revistă ştirile.

- Locul acesta este liber? fusese interpelată în germană.

Un tânăr aştepta consimţământul ei pentru a se aşeza la masă. Dăduse din cap şi răspunsese tot în germană:

- Da, vă rog!

- Sunteţi englezoaică, făcuse el constatarea, aşezându-se.

- Exact.

- Norocul meu! Mă aflu în locul ăsta uitat de Dumnezeu de mai bine de o săptămână şi n-am avut cu cine să schimb şi eu două cuvinte.

- Ciudat, îi replicase. înseamnă că aţi stabilit un fel de record, căci într-o singură dimineaţă la şcoala de schi aţi fi întâlnit pe puţin vreo zece.

- Oh, sigur. părea încurcat. Dar eu. nu merg la şcoala de schi. Sunt schior de performanţă. Merg de capul meu.

- Sunt impresionată, îi răspunsese ea detaşat.

- Ascultaţi. Pot să vă fac cinste cu un rând de ce doriţi şi să vă vorbesc câteva minute?

Sophie ezitase. Scopul ieşirii ei fusese să se bucure puţin de singurătate, dar străinul o privise într-un asemenea fel cu ochii lui albaştri încât se trezise râzând şi acceptând.

- Sunt într-o mare încurcătură, începuse el fără alt preambul.

- Păreţi a suporta problema cu mult optimism, nu se putuse abţine să nu comenteze.

- Ei bine, da. Nu ştiu eu prea multe despre femei.

- Aşadar, problema e de natură feminină?

- Mm. tăcuse pentru o vreme cu o mină serioasă pe chip şi mâinile împreunate pe masă. Prietena mea este acasă, la Toronto, şi ne-am cam certat când ne-am văzut ultima dată. Oftând, continuase: după sezonul ăsta vreau să trec la profesionism, iar asta înseamnă o viaţă de călătorii. Plănuim să ne căsătorim în primăvară, dar ea nu visează decât o casă, mobilă şi copii.

- Este foarte normal.

- {tiu. Si eu îmi doresc toate astea, dar are numai nouăsprezece ani, de ce nu mai poate aştepta şi ea puţin?

- Păi, ai întrebat-o?

- Familia, răspunsul sunase fără noimă având în vedere întrebarea. Nu vrea să plece de la ai ei de-acasă. Vrea o casă pe aceeaşi stradă. Pentru numele lui Dumnezeu, eu sunt un tip deschis, dar nici chiar aşa ! Trebuie să se maturizeze.

- Si ce s-a întâmplat? Ai plecat în mijlocul discuţiei?

Confirmase din cap, o uşoară roşeaţă îi urcase în obraji, vizibilă
în ciuda bronzului.

- I-am. i-am dat un ultimatum, recunoscuse el încurcat.

- Oh! Sophie îşi cântărise vorbele înainte de a le rosti. M-aş fi schimbat la faţă. Si ţi-aş fi aruncat inelul înapoi.

- Da? O privise înmărmurit. Exact asta a făcut şi ea.

Sophie nu-şi putuse stăpâni un zâmbet.

- Aşa că ai luat-o în braţe, i-ai spus cât de mult o iubeşti şi că orice doreşte ea, eşti de acord.

Urmase un moment de tăcere, apoi el zâmbise amar:

- Asta ar fi trebuit să fac?

- N-ai făcut aşa?

- Pe naiba, nu. Zâmbetul dispăruse. Nu poate să aibă întotdeauna ce doreşte! Ce sunt eu, vrăjitorul cel bun din poveste?! O să fiu soţul ei, nu altceva!

- Si crezi că poate să înţeleagă chestia asta înainte să vă căsătoriţi?

- Ei, cum de nu m-am gândit şi eu la asta? îi picase lui

fisa; se aplecase peste masă, îi luase mâna şi i-o sărutase. Mulţumesc!

Pe deasupra capului lui, privirea Sophiei întâlnise chipul lui Maximilian von Hartog. Era la casă, aştepta să fie servit. Ea nu-şi mai putuse dezlipi ochii de la el. Expresia îngheţată de pe faţa lui, buzele încremenite într-un rictus mânios, dispreţul. Căutătura durase o secundă, până ce băiatul de la masa ei ridicase capul, iar Max se întorsese cu spatele. Dar Sophie se simţea de parcă fusese pălmuită. Se albise la faţă şi camera se învârtea cu ea.

-Ti-e rău? o întrebase interlocutorul ei, neliniştit. Pari un pic. nu este din cauza a ceva spus de mine, nu?

- Nu, reuşise ea să murmure întărind cu o negaţie din cap. Nu mă simt prea bine. Cred că ar trebui să mă întorc.

O oră mai târziu Sophie mergea să ia copiii. Trecând prin hol, fusese oprită de Max, care ieşea din birou.

-Aş dori să-ţi vorbesc puţin. Tonul fusese evident încordat.

- Trebuie să îi iau pe copii, răspunsese.

-Acum! fusese categoric, aşa că trecuse pe lângă el şi intrase în birou. Nu mai fusese niciodată până atunci în acea încăpere. Copiii nu aveau voie înăuntru. Observase în treacăt lambriul castaniu, draperiile din tweed şi un birou mare până să închidă Max uşa şi să se aşeze în dreptul ei.

- Ce este? întrebase ea nervoasă.

- Cine era tânărul?

Sophie rezistase tentaţiei de a întreba pe un ton inocent „care tânăr?“ şi rămăsese tăcută.

- Ei bine?

- întrebarea ta este personală şi nu intenţionez să răspund.

îl privise drept în ochi, calmă, nelăsând să transpară în atitudinea ei vreun indiciu al vâltorii ce o cuprindea în prezenţa lui. Trecuse pe lângă ea şi se postase la fereastră.

- Atâta timp cât te afli în casa asta, eu. noi. răspundem şi de binele tău. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva ar fi şi responsabilitatea noastră. Cum ea continuase să tacă, el se întorsese şi repetase: Ei bine?

- Mă întrebi dacă sunt de acord cu ceea ce ai spus?

- Eşti?

- Nu! răspunsese cu curaj. Viaţa mea personală este treaba mea.

- Stii că nimeni nu mi-a mai vorbit în felul ăsta vreodată?!

- Si eu aş putea spune acelaşi lucru. Nu mi se întâmplă prea des ca angajatorul să mă chestioneze în legătură cu viaţa mea personală.

- Ai idee cât de rău mă înfurii?

Era o observaţie copilărească. Faţa ei se înmuiase. Tot ce-şi dorea era să îndepărteze tensiunea de pe faţa lui cu o mângâiere. Nu putea să menţină o expresie supărată faţă de el pentru prea mult timp şi îşi dorise în acel moment să fi avut mai multă voinţă pentru a se controla.

Max o privea, ea vedea cum furia se ştergea de pe chipul lui. Sophie simţea pericolul. încercase repede să-şi mascheze privirea. El nu trebuia să ştie cât de profund şi de acut reuşea s-o tulbure, cât de mult tânjea după tandreţea şi apropierea lui.

- Sophie..., începuse, dar ea îi tăiase repede vorba.

- Trebuie să plec, spusese, întorcându-i precipitat spatele.

- Nu!

Din doi paşi, o ajunsese din urmă. Ea se crispase toată, dar nu încercase să mai înainteze de frica unei apropieri şi mai intime. Max îi prinsese umerii în mâini şi o întorcea cu faţa spre el. îi simţea fiecare centimetru al trupului atingând-o.

- Dumnezeule, Sophie, ce mă fac eu cu tine? Se

aplecase s-o sărute, dar ea evitase atingerea. Ce înseamnă asta? Acum îţi provoc repulsie? o întrebase pe un ton aproape sălbatic. Tinerelul blond îţi este mai pe plac? O ţinea de umeri la distanţă de un braţ de el, scrutând-o cu o privire îngheţată. Ce sunt eu pentru tine, un capriciu? De asta nu vrei un angajament?

Ridicase privirea spre el, incapabilă să-şi păstreze cumpătul.

- Oh, Max..., apucase să şoptească înainte de a fi înconjurată de braţele lui şi sărutată cu o pasiune şi o ardoare care nu lăsau loc de împotrivire.

Buzele lui le copleşiseră pe ale ei, nepermiţându-i să mai respire, iar braţele lui în strânsoarea lor puternică îi învinseseră orice urmă de voinţă. Inima ameninţa să-i sară din piept. îşi lăsase capul pe spate sub presiunea gurii lui, degetele fremătându-i prin păr. Dorinţa o atrăsese într-un vârtej incontrolabil de emoţii şi senzaţii.

- Max!

Vocea sfâşiase tăcerea, iar Sophie revenise cu picioarele pe pământ cu o bruscheţe zguduitoare. El îşi desfăcuse braţele din jurul ei şi trecuse pe lângă ea. O mână întârziată în părul lui... şi el ieşise deja pe uşă. îi dăduse astfel şansa să se adune, întâmpinând-o pe Dorothea în hol.

- Aici erai! Guvernanta a dispărut din nou, se plânsese ea. Ar fi trebuit să meargă să ia copiii şi a întârziat. Ti-am spus că ar fi trebuit să o dăm afară.

- Vrei s-o caut eu? întrebase Max pe un ton perfect controlat.

- Nu mai contează. O trimit pe Lisl.

Sophie îşi aranjase părul şi-şi redresase ţinuta. Max deschisese uşa şi dăduse din cap fără nici un cuvânt. Trecuse repede pe lângă el pentru a ieşi în holul atunci gol.

- Asta e, Sophie îi spuse Erikăi, în două secunde eşti

gata.

- Te rog, grăbeşte-te, o imploră fetiţa.

- Haide, Erika! se încruntă fratele ei. O să întârziem.

Cu degete dibace, Sophie aranjă codiţele împletite şi legă funda albastră.

- Gata, am terminat! Nici nu apucase bine să ia mâinile din părul ei, că cea mică o şi zbughise spre uşă. Si nu uita, tinerele domnişoare n-o iau la goană pe scări! Coboară încet, pentru ca toată lumea să aibă timp să te admire.

- Da, Sophie? Fetiţa o privea cu interes.

- Bineînţeles. Mama ta este frumoasă şi admirată. N-o vezi alergând de colo colo, nu?

- Nu..., copila cântărea încruntată acest aspect.

- Dacă nu vii acum, plec fără tine, o ameninţă fratele ei şi în următoarea secundă amândoi porneau pe scări în jos.

Singură în camera ei, Sophie trase draperiile şi ridică obloanele. Tăcerea se lăsase peste peisajul adormit. Câteva luminiţe sclipeau în întuneric. Se va apuca de împachetat, trebuia să-şi facă bagajul... dar nu se mişcă din loc. Era obosită, fusese o zi plină.

Pe Dorothea von Hartog o văzuse o singură dată în cursul după- amiezii. Trecuseră una pe lângă cealaltă pe scări şi distinsa doamnă o oprise poruncitor cu o mişcare a mâinii.

- Noi, soţul meu şi cu mine, am dori să participaţi la petrecerea din seara aceasta, spusese pe un ton rigid, de parcă ar fi fost forţată să rostească cele câteva cuvinte.

- Mulţumesc, dar trebuie să-mi fac bagajul, aşa că o să vă rog să mă scuzaţi, dar nu voi putea participa.

Uşurarea se citise instantaneu pe chipul femeii. Sophie se întrebase cine ceruse ca această invitaţie să fie făcută.

Auzea vag acorduri de pian venind de jos, dar n-avea nici cea mai mică dorinţă să coboare. Se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii.

- Sophie?

Lisl vârâse capul pe uşă, cu prudenţă, probabil întrebându-se dacă nu cumva dormea, căci încăperea era învăluită în întuneric.

- Eşti căutată! Copiii trebuie să urce.

Zumzetul vocilor invada holul prin uşile deschise ale sufrageriei. Sophie o vedea pe Dorothea von Hartog aplecată spre copii, care nu doreau să se supună deciziei mamei lor. Erika avea ochii în lacrimi.

- Pentru numele lui Dumnezeu, pe unde umbli? se răsti Dorothea. Du-i sus, acum! E târziu.

- Sigur, răspunse calm Sophie. Haideţi, am ceva bun pentru voi, sus. îi mână uşor de la spate spre uşă.

- Ce este, Sophie? Te rog, spune-ne! Vocea entuziasmată a Erikăi se auzise tare.

- Nu e nimic, replică Emil morocănos. E doar un truc ca să ne ducă sus!

- Eu sper din tot sufletul să nu fie un truc. Nu mi-ar pica deloc bine să fi dispărut, după cât m-am chinuit să-l pregătesc, răspunse Sophie cu blândeţe, conştientă de tensiunea ce se citea pe chipul băiatului. Ce-aţi spune de un ospăţ în miez de noapte?

Rămaseră amândoi nemişcaţi, uitându-se neîncrezători la ea.

- Serios? pufni Erika.

- O petrecere numai a noastră, îi răspunse. Doar dacă nu vreţi să invităm şi câinii...

- Da! se manifestară ei în cor şi o luară la fugă în sus pe scări.

Ajunşi în camera lor, avântul le fu tăiat brusc. Nu era nimic.

Sophie îi întoarse cu faţa spre camera ei.

- închideţi ochii şi ţineţi-i închişi!

Copiii se supuseră, închizând strâns ochii. Sophie

aprinse lumânările.

- Acum! dădu ea semnalul.

Deschiseră ochii. Uimirea şi fericirea ce li se citeau în priviri se răsfrânse şi în sufletul Sophiei. Se felicita însutit pentru că se preocupase să facă acest gest care adusese atâta bucurie copiilor.

în centrul mesei trona un tort micuţ. O ghirlandă de frişcă alcătuia numele lor: Emil şi Erika. Printre lumânările aprinse împrăştiate pe masă, se mai aflau sandvişuri, biscuiţi, bomboane fondante şi prăjiturele cu frişcă... exact ca şi bufetul de jos.

- Oh, Sophie, o petrecere numai a noastră! Erika era în extaz.

Sophie dădu drumul la casetofon şi muzica de pian îşi făcu loc
în entuziasmul încăperii pentru a completa ambianţa. Copiii stăteau încă nemişcaţi, lumina lumânărilor aruncând reflexe aurii pe feţele lor îmbujorate de emoţie.

- Ei bine, întrebă Sophie. Nu-i e nimănui foame?

Două ore mai târziu copiii erau culcaţi, ghiftuiţi, epuizaţi, dar fericiţi. Făcea ordine în bucătărie când auzi suspinele înăbuşite. în camera Erikăi, se aşeză pe patul micuţei şi luă căpşorul trist între mâini.

- Ce înseamnă asta? o întrebă ea cu blândeţe. Facem petrecere şi tu plângi?

- Pleci acasă mâine, nu-i aşa? veni răspunsul printre sughiţuri.

- Asta e problema? Era surprinsă. Eu plec, dar dădaca ta se întoarce şi o ai şi pe mămica aici. E mai mult decât visează alte fetiţe să aibă.

- Mamei nu-i place de mine. Soapta chinuită i se smulsese cu greu de pe buze.

- Stii foarte bine că nu e adevărat! spuse Sophie

ascunzându-şi consternarea.

Amândoi copiii păreau foarte siguri de acest fapt. Erika ridică privirea înecată în lacrimi.

- N-o să-i spui că am spus asta, nu-i aşa? imploră ea.

- Eu nu trădez niciodată un secret! o asigură grav Sophie.

- Ea crede că nu ştiu, continuă Erika, dar ştiu. Si Emil ştie. Pe el îl place puţin, dar pe mine deloc. Eu nu sunt bună şi nu poate să sufere când o pup.

Sophie luă fetiţa în braţe şi încercă s-o liniştească. Nici ea nu ştia ce să spună bietului copil.

- Mămica ta are multe pe cap, să ştii! încercă ea.

- Da?

- Toate mămicile sunt persoane foarte ocupate şi nu au întotdeauna timp de joacă şi îmbrăţişări. Dar mămica ta este foarte mândră de tine şi vrea să devii o tânără domnişoară deşteaptă, cultivată şi cu maniere elegante.

Un suspin înăbuşit o anunţă pe Sophie că era pe drumul cel bun. îndepărtă un cârlionţ de pe chipul abătut.

- O să fii foarte frumoasă, să ştii, şi asta o moşteneşti de la mama ta. Gândeşte-te numai ce bine va fi când vei fi mare şi admirată de toată lumea. Pun pariu că atunci când vei avea şaisprezece ani toţi băieţii o să ardă de nerăbdare să iasă cu tine în oraş.

- Eu urăsc băieţii! Toţi sunt ca Emil, o informă ea cu îndârjire.

- Dacă o să faci faţa asta şi atunci, s-a dus admiraţia. Si o să fie totuna dacă-ţi plac sau nu băieţii. Sophie se aplecă şi luă de pe noptieră o oglindă. Uite, spuse ea, priveşte ce faţă ai! Erika refuză cu o mişcare vehementă din cap. Aşa arată., se strâmbă cât mai elocvent cu putinţă.

- Oh, Sophie, arăţi îngrozitor!

- Imaginează-ţi că aş arăta aşa tot timpul! Ai lua-o la

fugă, nu?

- Nu ştiu, fetiţa cântărea cu grijă răspunsul, poate m-aş obişnui. dacă ai fi drăguţă cu mine.

Sophie depuse un sărut pe fruntea Erikăi.

-Acum e timpul să te culci. Hai, ia-l în braţe pe Teddy. Mai stau şi eu un minut.

- Până adorm?... se rugă Erika.

- Puţin, repetă ea pe un ton hotărât.

Stătea pe marginea patului, cu mâna fetiţei într-a ei. în întunericul încăperii, luminiţele palide de afară formau contururi distorsionate pe pereţi.

Copiii.

Muşchii feţei i se contractară involuntar într-o grimasă dureroasă. Mic fiind, suferinţele nu lipseau. Oftă. Epuizarea o copleşi din nou. O mişcare uşoară îi atrase atenţia şi se uită prin uşa deschisă.

Max.

Stătea în întunericul coridorului. Nu se zăreau decât conturul costumului negru şi albul gulerului cămăşii. De când era oare acolo? Auzise ce spusese Erika?

Un moment lung se priviră fără ca vreunul dintre ei să se clintească. Sophie spera că va pleca. Nu putea face faţă unei alte scene plină de emoţii! Mâine pe vremea asta va fi la München, în vreun hotel rece, pregătindu-se pentru zborul de dimineaţă spre Londra. Nu mai vroia alte amintiri!

îi făcu un semn cu degetul la buze, iar ea se ridică. O înveli pe micuţa adormită, ieşi în vârfurile picioarelor din cameră si închise cu grijă uşa în urma ei. Fu prinsă ferm de braţ. Din voinţa lui, intrară amândoi în salonaşul ei, el aprinse lumina şi închise uşa dinspre camera copiilor. Părea enorm în încăperea mică, dominând-o aproape ameninţător cu statura-i impresionantă.

- De ce nu eşti jos? întrebă el tăios.

- I-am... explicat doamnei doctor că.

- Da, mi-a spus, o întrerupse el. Dar eu vreau să fii jos!

- îmi pare rău, dar nu doresc să vin, se împotrivi pe un ton rigid.

- Nu mă interesează ce doreşti tu. Asta este ceea ce vreau eu!

- Te rog, Max, nu fi dificil! Ştii foarte bine că a ta. d-na doctor nu mă vrea acolo.

- Ea este un oaspete la mine în casă şi n-are nici un cuvânt în această problemă.

Era furios şi Sophie observase cum pufnea, deşi încerca să se controleze.

- Dar de ce, Max? Plec mâine şi chiar am lucruri de făcut.

- Nu intenţionez să stau aici şi să mă cert cu tine pe tema asta. Nu eşti în postura de a-mi comenta deciziile. încă, sublinie el cuvintele, la care Sophiei i se urcă roşeaţa în obraji. Privirea lui se îmblânzi şi un licăr amuzat deveni evident. Te aştept jos într-un sfert de oră. şi nu îmbrăcată în uniforma asta. Presupun că ai o rochie. Mai porţi câteodată şi haine obişnuite, nu?

Ea ridică iute capul, gata sâ-i dea o replică pe măsură, dar el i-o luă înainte.

- Sunt obosit, Sophie, şi de-abia aştept ca seara asta să se termine. Dacă nu eşti jos într-un sfert de oră, urc din nou şi te îmbrac cu mâna mea.

Privirile li se întâlniră. Se citea furie şi încăpăţânare pe chipul amândurora. Brusc, el zâmbi.

- întotdeauna mi-am dorit o femeie cu personalitate. Acum că te-am întâlnit pe tine, nu mai sunt aşa de sigur că asta vreau.

- Oh, pleacă! răspunse ea iritată.

- Paisprezece minute şi jumătate, anunţă Max ieşind pe uşă.

Un duş rece o readuse la viaţă; avusese nevoie de el pentru a
înfrânge oboseala. Se simţea revigorată. Urma trecerea în revistă a sumarei ei garderobe. Nu-şi adusese multe lucruri. Avea numai două rochii care ar fi putut fi considerate cât de cât potrivite pentru această ocazie. O alese pe cea verde. Decolteul adânc punea în evidenţă linia graţioasă a gâtului, făcând parcă aluzie şi la alte forme senzuale ce se ascundeau dedesubt. Catifeaua grea cădea în falduri până la vârfurile pantofilor decupaţi, eleganţi, cu toc înalt, în acelaşi ton de culoare. îşi adună părul într-un coc complicat la baza gâtului şi ca un ultim accesoriu adăugă cerceii lungi pe care-i cumpărase de la un magazin de antichităţi din Londra.

Jos, uşile erau deschise, lumea se perinda dintr-o cameră în alta, unii dansau, alţii stăteau de vorbă cu ceşti de cafea sau pahare de vin în mână. Sophie era stânjenită de faptul că fusese obligată să-şi facă apariţia în mijlocul unei adunări care se pregătea deja să rupă rândurile. Bine ar fi făcut dacă ar fi ignorat ordinul direct al lui Max şi ar fi rămas sus. Se îndreptă spre masa cu băuturi, mai degrabă pentru a lua un pahar în mână decât pentru a bea ceva. în spatele ei, muzica se opri.

- Dansul meu.

Max îi luă paharul dintre degetele nervoase şi o conduse pe ringul de dans. Pianistul începu din nou să cânte. Ea se ţinea rigidă în braţele lui. Privirea lui se plimba pe faţa ei, spre cercei, apoi în jos, întârziind în asupra decolteului, unde sânii ei urcau şi coborau odată cu respiraţia accelerată. Simţea o căldură invadând-o. în cele din urmă, el îi privi din nou faţa. Nu-i scăpă roşeaţa din obraji. Zâmbi.

- îmi place, şopti el şi o trase şi mai aproape, trupul lui conducându-l pe al ei.

Cu o mână pe spatele ei şi cealaltă ţinând-o pe a ei aproape de pieptul lui, dansau. Sophie se abandonase deliciului de a-l simţi făcând dragoste cu ea. Pentru că asta făcea, acolo, în public, pe ringul de dans, făcea dragoste cu ea. îşi lăsase capul pe umărului lui şi se mişcau ca unul. Obrazul lui Max se odihnea în părul ei, iar buzele lui îi şopteau la ureche:

- Nu-i minunat?

Un fior îi străbătu tot corpul când răsuflarea lui fierbinte îi atinse pielea. Nu mai percepea nimic altceva în jurul ei, conştientă numai de trupul lui ce se mişca în ritm cu al ei, de inima lui ce bătea sub degetele ei, de atingerea lui ameţitoare pe spatele ei.

Dar muzica se termină. Ţinând în continuare mâna pe spatele ei, o conducea spre uşă. Se îndepărtă de el, profitând de faptul că cineva îl oprise din drum. Era hotărâtă să nu fie văzută părăsind camera împreună cu el. Peste ringul de dans, Dorothea o fixa cu privirea. Stătea acolo, parcă înfiptă în podea, în superba-i rochie de mătase neagră, aţintind-o cu nişte ochi furibunzi. întorcând privirea de la chipul plin de ură, Sophie se întrebă dacă Max realiza cât de tare îşi înfuriase frumoasa verişoară insistând să coboare la petrecere.

Ieşi în hol, întrebându-se cât să mai stea până ce plecarea ei să poată trece neobservată. Holul era cuprins de agitaţie, căci oaspeţii începuseră deja să plece. O adiere îngheţată pătrunse prin uşa care se închidea în urma unuia dintre musafiri.

Prin uşile duble, o vedea pe Dorothea cu Max. Păreau să se certe. Pentru o clipă, Sophie avu impresia că Max se uită direct la ea, dar figura lui nu trădă în nici un fel faptul că ar recunoaşte-o. în următoarea secundă, cei doi traversau ringul de dans, el ducând-o pe ea în sufrageria acum pustie. Se opriră în dreptul unei oglinzi imense, Max

cu spatele la Sophie. Ea îi zărea vag reflexia. Se gândi că e momentul cel mai bun să se facă nevăzută şi dădu să se îndrepte către scară.

Chiar în acel moment, Max se aplecă şi o sărută pe Dorothea pasional, pe gură.

Sophie îngheţă. Trupul n-o mai asculta, rămăsese pironit locului în urma şocului. O durere insuportabilă îi acapară pieptul. Trăia parcă un coşmar. Nu se putea mişca, urmărea cele două siluete înlănţuite în acel moment nesfârşit de tandreţe. în cele din urmă, capul brunet se ridică şi ochii lor se întâlniră.

Ca într-un film derulat cu încetinitorul, imaginea feţei lui căpăta claritate în oglindă. Nu era nici urmă de plăcere în ochii lui, doar o hotărâre întunecată. Apoi, expresia i se schimbă într-un zâmbet amar, crud, chipul fiindu-i transpus într-o grimasă de triumf, de parcă intenţionase ceva şi acest ceva îi reuşise din plin.

Acesta era motivul pentru care insistase să coboare? Plănuise de la bun început să-i arate care sunt adevăratele lui sentimente? Sau o pedepsea pentru că-l refuzase? Aflată încă sub imperiul şocului, mai trecu încă o secundă până să se poată mişca.

De îndată ce acest lucru fu posibil, se îndreptă spre uşa de la intrare. Trase cu greu de ea şi fugi afară fără să simtă frigul înţepător sau zăpada ce-i pătrundea prin pantofii subţiri.

Traversă curtea şi ieşi pe poartă într-o goană nebună şi fără ţel. Greutatea troienelor o încetinea, se împiedică şi căzu. Cu obrajii scăldaţi în lacrimi, se lupta din răsputeri să se ridice, dar nu reuşea decât să se afunde şi mai mult în zăpadă. Nu conştientiza frigul. Leşină.

Capitolul 6

Simţea căldura trupului celui care o ducea în braţe. Urca scările din spate, deci trebuia să fie Peter cel care o găsise. Fu depusă într-un fotoliu încăpător în faţa unui foc vesel. începu să tremure. Cineva o descălţa. îi desfăcea fermoarul rochiei. o dezbrăca. Se trezi îmbrăcată într-un halat gros, matlasat; picioarele îngheţate îi fură înfăşurate într-o pătură caldă. Părul îi era eliberat din agrafe. cineva începu să-i usuce părul cu un prosop. Abia acum îşi veni puţin în fire.

- Unde sunt? reuşi să articuleze o întrebare.

- în camera mea, îi răspunse Max.

Pentru o clipă, simţurile ei amorţite nu conştientizară, apoi strigă:

- Nu. eu.

Gura lui o astupă pe a ei, reducând la tăcere protestul. Se uita la el bulversată, lipsită de orice urmă de simţire. El ridică încet capul şi-i puse un deget pe buze:

- Te rog, nu striga! Trezeşti copiii.

Cu ochii mari şi încă în şoc, dădu din cap. Max se îndepărtă puţin. Ieşise din raza ei vizuală. Ea stătea acolo, incapabilă să se mişte, să gândească, încăpăţânându-se să nu simtă nimic, cu unghiile înfipte în pătura ce-i acoperea picioarele. îi întinse un pahar şi ea bău fără să realizeze ce face. Ceaiul fierbinte, dulce şi cu puţin alcool îşi făcu efectul, dar de concentrat tot nu se putea concentra. Măcar nu mai tremura.

- Acum.

îşi trase un scaun în faţa fotoliului în care o aşezase pe ea. Sophie îşi feri privirea.

- Vreau să merg la mine în cameră, murmură ea.

- Vei merge, în scurt timp. Vorbea de parcă s-ar fi adresat unui copil, cu blândeţe, dar hotărât şi oarecum impersonal. îi luă paharul gol din mână. Dar mai întâi

trebuie să vorbim.

- Nu!

Dezgustul se citea pe faţa ei. El n-o atinse, dar nici nu se îndepărtă. Devenise deja acut conştientă de prezenţa lui. Era mult prea aproape pentru ca să se mai poată simţi în siguranţă.

- Te rog, încercă să se ridice, nu pot să stau aici.

-Asta este camera mea şi nu vom fi deranjaţi. Invitaţii au plecat şi despre noi se presupune că dormim, fiecare în patul său.

Nervii Sophiei, şi aşa încordaţi la maximum, percepură dureros cuvintele lui. Simţurile ei amorţite începeau să se trezească la viaţă şi se temea de ceea ce ea însăşi ar putea spune sau face, până să apuce el să-i facă ceva. El se întinse să-i ia mâinile într-ale lui, dar ea se feri.

- Nu mă atinge, te rog, şopti.

- Bine, n-o să te ating. Vorbea cu prudenţă, controlat. Dar vreau să mă asculţi.

- Nu!

îşi ascunse din nou privirea de a lui, fixând un punct imaginar printre flăcările din cămin.

- Trebuia să aflu, Sophie, spuse el pe un ton dintr-o dată înflăcărat. Recunosc că a fost o cruzime din partea mea, dar trebuia să aflu, repetă. Mâine ai fi plecat şi Dumnezeu ştie când ne-am mai fi întâlnit, cât timp ar fi trecut până să te găsesc.

îl privi încruntată, neputând pricepe ce spunea.

- Da, am sărutat-o pe Dorothea, continuă, dar înainte îţi văzusem chipul în oglindă. Ştiam că ne priveşti.

- Dar de ce? întrebă ea neputincioasă. A fost o prostie. o cruzime.

- Speram din tot sufletul să văd gelozie pe faţa ta, aceeaşi gelozie pe care am simţit-o când te-am văzut cu tânărul acela. Trebuia să aflu dacă şi tu mă doreşti cu

aceeaşi ardoare cu care te doresc eu.

- Şi încercarea ta s-a soldat cu succes deplin, nu? Amărăciunea ei era evidentă.

- Nu m-am aşteptat la atâta durere. Vocea lui era joasă şi tonul vehement. Nu voi uita niciodată cum arătai. Şocul. şi suferinţa. Nu-mi dădusem seama cât rău îţi pot face, încheie el. O privi. Lumina focului îi arunca umbre în obraji, ochii îi ardeau de o emoţie pe care n-o putea defini. Mă ierţi? şopti el.

Sophie simţi un nod în gât; toată disperarea care o măcina pe dinăuntru, toate emoţiile pe care încercase din răsputeri să şi le suprime dăduseră naştere unui haos de nedescris în sufletul ei şi nu se mai putu abţine. îşi luă capul în mâini şi începu să plângă. Lacrimile curgeau şiroaie şi se lupta cu suspinele.

- Oh, draga mea, nu!

Max era lângă ea, o mângâia şi o strângea protector în braţe pe podeaua din faţa focului, căci o trăsese uşor din fotoliu.

- Poate nici eu nu înţeleg, îi spunea încet la ureche. Te doresc prea mult. Parcă nici să te scap din ochi nu-mi permit, de frică să nu te pierd, să mă trezesc că nu mai eşti lângă mine.

îşi îngropase faţa la pieptul lui; suspinele deveniseră deja de necontrolat. Scoase o batistă şi-i şterse lacrimile, vorbindu-i dulce până ce sughiţurile încetară şi ea începu să-şi revină din starea de şoc. Stăteau aşa îmbrăţişaţi, privind la foc.

- N-o să mă părăseşti acum, nu-i aşa? Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare.

Se desprinse încet din braţele lui şi se ridică. Halatul îi atârna neglijent pe umeri, pătura rămăsese ghemotoc la picioarele ei, în faţa focului. încercă să-şi redreseze cât de

cât ţinuta, îşi dădu câteva şuviţe de păr de pe faţă. Se apropie de fereastră.

Privea afară, în întunericul nopţii. Stia prea bine care era răspunsul ei. Nu putea să-l părăsească, îl iubea prea mult. Cel puţin recunoştea deschis acest lucru faţă de ea însăşi. Pasiune era între ei, nu capriciu. Se întreba acum de când îl iubea. De când o salvase în munţi? Simţea că-l va iubi întotdeauna, că după Max nu va mai putea exista un altul pentru ea.

Aşa că va sta cu el. Nimic nu putea fi mai rău decât să fie fără el. Habar n-avea ce ar însemna pentru ea o aventură, dar fiecare zi alături de el va fi nepreţuită şi când o va părăsi va supravieţui într-un fel. Va fi oricum mai bine decât să nu-l fi avut niciodată.

Se ridicase şi el în picioare. Stătea cu mâinile în buzunarele pantalonilor, haina descheiată şi cravata lărgită la gât. Era pentru prima dată când îl vedea în această postură degajată. Nu arăta deloc fericit, n-o privea, încordarea îi era trădată de mandibula încleştată.

- M-am înşelat? întrebă. Mă mai vrei? Sau te-am pierdut?

Sophie negă din cap.

- O să stai cu mine. să fii a mea?

întrebarea plutea în aerul dintre ei.

- O să stau.

- Oh, iubita mea.

Se apropie şi o luă în braţe. Se sprijini de el, trupul fremătându-i de dorinţă. îşi lăsă capul pe umărul lui, fericită să-i fie aproape. El vorbea, cuvintele curgeau cu nerăbdare de pe buzele lui în părul ei.

- O ceremonie restrânsă la biserică, numai cu familia şi prietenii apropiaţi. Poate chiar mai intim de atât. Să fugim să ne căsătorim singuri? Ti-ar plăcea?

O privea transfigurat, cu ochii sclipind.

Un alt coşmar ameninţa s-o înghită.

- Ce vrei să spui? Vocea îi era răguşită.

- Trebuie să ne căsătorim. imediat. Mergem în Anglia să-ţi cunosc familia, ne căsătorim şi dispărem. într-o lună de miere lungă. Oh, Doamne, de-abia aştept!

Sophie lăsă privirea în jos şi se desprinse din îmbrăţişarea lui.

- Nu. nu mi-am dat seama că vorbeşti de căsătorie, reuşi să articuleze pe un ton nesigur.

Tăcerea se lăsă, apăsătoare, Max încremenise. Fiind încă foarte aproape de el, simţea cum şocul îi paralizase întregul trup.

- Nu înţeleg, spuse el pe un ton plat.

- N-am realizat că vorbeşti de căsătorie.

- Dar ce ţi-ai închipuit că vreau? încordarea din vocea lui era evidentă. O aventură?

Felul în care rostise întrebarea trăda îndoiala.

Sophie negă nefericită din cap.

- Trebuie să ştii că nu te vreau ca amantă. Vreau să fii cu mine pentru totdeauna.

- Nu mi-ai spus niciodată., şopti ea.

- De asta m-ai refuzat înainte, sus, în munţi?

- Nu m-am gândit niciodată.

- Trebuie să fi ştiut, o acuză Max. Experienţa trebuie să-ţi fi spus. Te-aş fi putut avea oricând. Amândoi ne doream. Dar n-am profitat pentru că vreau să fii soţia mea, mama copiilor mei.

- Nu! strigă ea pentru a-l face să tacă. Nu! repetă.

- Credeai că vreau câteva săptămâni, poate luni, de aventură pentru ca apoi fiecare dintre noi să meargă pe drumul său? Asta credeai? întrebă şuierător.

Indignarea din vocea lui o făcu să se întoarcă şi să-l privească. Stătea drept, cu pumnii încleştaţi. Lumina focului arunca reflexe între ei.

- Nu ştiu cum ţi-ai creat o asemenea impresie. Din experienţa anterioară cu bărbaţii, trebuie să-ţi fi dat seama că vreau mai mult. mult mai mult decât o relaţie efemeră.

- Experienţa mea anterioară cu bărbaţii este poate mai limitată decât îţi închipui.

- Ai douăzeci şi şase de ani. Nu poţi fi o inocentă.

Nu ştia cum să-i răspundă la aşa ceva.

- Asta nu contează acum, spuse ea evaziv.

- Dimpotrivă. Contează foarte mult.

Dintr-o singură mişcare, Max ajunsese din nou foarte aproape de ea şi-i luase capul între mâini, obligând-o astfel să-l privească.

- Uită-te la mine, insistă el, căci ea închisese ochii. Sophie!

Deschise ochii şi-l privi, expresia propriei feţe chinuită de
tensiune.

- Nu se poate, murmură el.

- Nu poţi să dai vina pe mine, reluă ea pe acelaşi ton evaziv. N-ai precizat niciodată. dragoste sau căsătorie.

- Dar acum ştii. Tot ceea ce simţeai s-a stins pentru că vreau să fii soţia mea?

- Nu, ceea ce simt nu s-a schimbat cu nimic, dar. nu pot să mă căsătoresc cu tine.

El îşi retrase mâinile.

- Si ce facem acum?

Era deja furios. Vocea lui îşi pierduse tandreţea, chiar calmul. Sophie simţea lupta pe care o ducea cu el însuşi pentru a-şi ţine furia în frâu.

- închiriez un apartament şi capăt dreptul de vizită? Trăieşti în mod deschis ca amanta mea?

- Nu ştiu, şopti ea şi-i întoarse spatele. Tu ai fi cel care te-ai ocupa de toate.

- Atracţie fizică, asta e? întrebă el sălbatic. îţi doreşti

câteva săptămâni cu mine, în care cea mai mare parte a timpului s-o petrecem în pat, pentru ca apoi să treci la următorul? Asta vrei?

Nici nu clipi când mâinile lui se încleştară pe braţele ei. Stătea nemişcată în strânsoarea lui nefăcând nici o încercare să-i răspundă.

- Ai dreptate, spuse el în cele din urmă. Amândoi am înţeles greşit. Propriile mele sentimente au fost atât de copleşitoare că nu m-am mai gândit la. alte lucruri.

îi dădu drumul brusc, aproape împingând-o de lângă el. Ea îşi pierdu echilibrul şi căzu pe pat. El se aplecă deasupra ei. Un fior de teamă o străbătu văzând mânia ce-i ardea în privire.

- Ai idee ce pot să-ţi fac? Tonul lui părea că nu mai are nimic omenesc. Ştii? îmi arunci asemenea cuvinte în faţă şi mă priveşti aşa. îţi dai seama cât de neputincioasă eşti în faţa mea. la mila mea?

- Da, îi răspunse, recăpătându-şi dintr-o dată vocea şi calmul. Ar trebui să terminăm cu asta. Probabil este foarte târziu. Se ridică. Mai bine o lăsăm pe mâine dimineaţă.

- Lămurim totul aici şi acum, în seara asta! Max era neînduplecat. într-un fel sau altul. Se aşeză pe pat, cu pumnii încleştaţi. De ce nu te căsătoreşti cu mine?

- Nu pot.

- De ce? răbufni el.

Vorbise pe un ton dur şi rece, iar Sophie îşi muşcă buza pentru a-şi opri lacrimile.

- Eşti căsătorită?

- Nu.

- Există un alt bărbat cu care vrei să te căsătoreşti?

Sophie negă din cap. Nu-i putu susţine privirea. Plecă ochii.

- Deci, nu mă iubeşti aşa cum te iubesc eu.

- Mă iubeşti? şopti ea făcându-şi curaj şi privindu-l în ochi.

- Da, răspunse el răguşit. Ştiu că te cunosc doar de câteva săptămâni şi timpul petrecut în compania ta e de ordinul orelor, dar am ştiut din prima seară, de când am intrat în camera ta şi te-am văzut întinsă pe podea în pijamaua aceea albă. Oftă. Spune-mi că sunt nebun. îşi trecu nervos o mână prin păr. Mie tot restul vieţii mi se pare prea puţin timp de petrecut împreună.

O iubea. Nu-i venea să creadă. Deşi îi spusese, foarte serios, aproape solemn. Doamne Dumnezeule, oare realiza că-i oferea ceea ce visase dintotdeauna? Un val de căldură o străbătu şi inima începu să-i bată nebuneşte. Brusc, fericirea deplină devenise posibilă. Nu trebuia decât să întindă mâna. Se aplecă înainte, arzând de dorinţă, cuvintele tremurându-i pe buze.

Nu. Se trase repede înapoi. Ce era în capul ei? Nu era dat să se întâmple şi nu se putea lăsa pradă tentaţiei. Căsătoria cu Max nu era pentru ea. îl putea iubi. o vreme. putea trăi o aventură cu el. Dar căsătorie, nu.

îşi strânse pumnii în încercarea de a-şi opri braţele să-l caute. Amintiri dureroase despre ziua în care se întorsese la mănăstirea în care se născuse şi îşi petrecuse primele luni de viaţa îi reveneau acum în minte. Mersese în căutarea originii ei, pentru a afla tot ce se putea despre părinţii ei naturali. Si fusese pusă faţă în faţă cu adevărul despre propria persoană. Fusese greu de acceptat la opt-sprezece ani, acum era înzecit mai greu. Acum că-l avea în faţă pe bărbatul iubit, care o iubea şi dorea să se căsătorească cu ea, părea că soarta conspiră împotriva ei, condamnându-i visele la neîmplinire şi refuzându-i orice fericire.

Maximilian von Hartog nu se putea căsători cu o fată

fără nume, născută în necunoscut, din părinţi necăsătoriţi. Dacă ar fi fost englez, în epoca în care trăiau, n-ar fi contat. Dar în Austria lucrurile stăteau cu totul altfel. Iar Max avea un nume vechi de onorat, un titlu şi o moştenire de lăsat unui fiu. Ea nu-i putea dărui copii. Maicile îi spuseseră şi acest lucru. Aşa că trebuia să-l refuze, să întoarcă spatele fericirii pe care i-o oferea.

- Cel mai bine ar fi să plec mâine şi să cădem de acord să nu ne mai vedem niciodată, reuşi cu dificultate să spună.

- Nu. Se ridică şi începu să străbată cu paşi mici camera în lung şi-n lat. Vrei să mă cunoşti mai bine? Să locuim împreună întâi?

Se opri şi o privi cu ochii verzi întunecaţi şi tulburaţi.

- Nu.

Sophie se ridică cu grijă, sperând că nu i se vor înmuia picioarele.

- Nu eşti sigură de ceea ce simţi? încercă el din nou.

Roşi, apoi negă vehement din cap.

- Atunci, ce este? Max nu-şi mai putea stăpâni nerăbdarea. Presupun că există un motiv pentru comportamentul ăsta de neînţeles.

- Da.

- Şi tu crezi că poţi trăi cu mine, în intimitate, împărţind trup şi suflet, fără să-mi spui? E absurd, în mod sigur îţi dai şi tu seama de asta.

Aşteptă un moment, dar ea nu vorbi.

- Oricum aş afla, mai devreme sau mai târziu.

Sophie îşi încleştă mâinile una într-alta.

- Eu nu-ţi pot da ceea ce vrei, iar tu nu poţi accepta ce am eu de oferit, spuse ea încet. Poate ne e mai bine departe unul de celălalt, fără să încercăm ceva sortit încă de la început eşecului.

De această dată el nu mai zise nimic, doar îşi mută privirea de la ea la focul din şemineu. Ea se întreba la ce se gândeşte.

- Să stăm jos, spuse el pe neaşteptate, să vedem dacă mai putem salva ceva.

Se aşezară faţă în faţă. îl urmărea lăsându-se pe spătarul fotoliului, frământându-şi mâinile de încordare, încercând să fie raţional şi să-şi ţină emoţiile sub control. Nu vorbea, aşa că Sophie avu timp să se gândească la ceea ce spusese mai înainte. îi dădea dreptate în ceea ce privea felul în care vieţile lor se vor împleti dacă ar avea o aventură. Va fi foarte greu, mai ales că el îşi dorea căsătoria, iar ea nu putea face acest pas. încet încet, hotărârea anterioară începu să pălească. Va putea să păstreze secretul sau va cădea pradă tentaţiei de a-i dezvălui adevăratele motive pentru care refuza căsătoria? O va convinge să-i accepte totuşi propunerea doar pentru a regreta mai târziu?

Max se ridică brusc.

- Există o singură posibilitate, spuse el. Să trăim ca soţ şi soţie, astfel încât toată lumea să creadă că suntem căsătoriţi, chiar dacă de fapt nu suntem. Dacă tu eşti dispusă la aşa ceva.

îl privi înmărmurită.

- Nu înţeleg.

- E foarte simplu. Ne prefacem că ne căsătorim, ne comportăm ca atare, locuim în aceeaşi casă şi ne clădim o viaţă împreună. Nimeni nu trebuie să ştie că ceremonia legală n-a avut loc.

- Nu sună chiar aşa de simplu. Nu ştiu dacă pot să.

- Asta este propunerea mea, o întrerupse. Dacă eşti de acord, rămânem împreună şi îţi dau cuvântul meu că nu te mai întreb de motivul pentru care nu te căsătoreşti cu mine. Nici nu-ţi voi sta în cale dacă., ezită o clipă, apoi

continuă: ... dacă sau când vei decide să mă părăseşti. Atunci voi fi în public soţul neconsolat în loc de amantul părăsit. Până îmi voi reveni. Toţi soţii, fără excepţie, îşi revin.

Sophie trase adânc aer în piept.

- Nu înţeleg, Max. E o nebunie. De ce? Ce-ai câştiga din asta?

Nu răspunse, nici nu se uită la ea. Etala o figură impasibilă.

- Foarte bine, spuse ea pe un ton măsurat. Dacă chiar vorbeşti serios, o să mă gândesc.

- Nu. Vei decide acum. Măcar atâta îmi datorezi. Plec de dimineaţă. Trebuie hotărât în seara asta. Zâmbi ironic. De obicei se întâmplă invers: femeia disperată să se mărite şi bărbatul ezitând sau nedorind, nu? S-ar putea să iasă ceva din această inversare de roluri. Potenţial există, nu crezi? Tonul lui deveni mai dur: vorbesc serios, Sophie. Ori accepţi propunerea mea, ori plec mâine şi nu ne vom mai întâlni niciodată.

- Ăsta e şantaj, protestă supărată.

- într-adevăr.

Max zâmbi. Sophie se ridică şi se îndepărtă de el. Era oare în stare să facă ce-i cerea el, să se poarte în public ca o soţie, cu toate angajamentele ce decurg din acest rol, ştiindu-se doar amanta lui?

De ce-i cerea acest lucru? Planul lui avea şi alte aspecte pe care nu

i le spusese acum, dar de care se va lovi imediat ce va intra în această farsă?

Părea ireal, ceva ce ar fi fost posibil în filme, nicidecum în viaţa de zi cu zi. Şi nici nu prea se vedea în stare să joace un asemenea rol. Ar însemna să trăiască o viaţă de minciuni cu toţi cei pe care-i va cunoaşte. Nu-i spusese nimic despre familia lui. Erau fraţi, părinţi de minţit?

Gândul la atâta înşelătorie era detestabil. Ce efect vor avea toate astea asupra lui, asupra relaţiei lor? Cât de repede se va ajunge şi la neîncredere între ei?

Şi totuşi, care era alternativa? Avea puterea să-l părăsească de dimineaţă cu certitudinea că nu-l va mai vedea niciodată? La gândul acesta, un tremur îi cuprinse tot corpul. Cum să întoarcă spatele fericirii pe care Max i-o oferea? Fără el, restul vieţii ei părea arid şi fără sens. îşi va duce la îndeplinire ameninţarea, exilând-o pentru totdeauna din viaţa lui?

- îndoieli, scumpa mea Sophie? întrebă la urechea ei

- Da, răspunse fără să se întoarcă. Nu cred că pot trăi. în minciună, înşelând pe toată lumea., vocea o trăda.

- Orice lucru pe lumea asta are un preţ, nu?

- Dar nu e nevoie. Se întoarse spre el şi-l privi implorator. De ce nu ne putem limita la o aventură?.

- Nu. Era neînduplecat. Vei fi foarte bine întreţinută, spuse el. Atâta timp cât suntem împreună şi. după.

- Nu aş atinge vreun ban de-al tău, replică ea tăios.

- Nu? o ironiză. Oare de ce?

- Va trebui să-i spun adevărul surorii mele.

- Nu, Sophie, fără excepţii. îi puse mâinile pe umeri, privind-o intens. îţi dai seama că există femei care ar da orice să se căsătorească cu mine şi să-mi cheltuie banii? întrebă încet.

- Atunci, de ce nu te duci la ele? răbufni ea supărată, ochii aruncându-i flăcări. De ce-ţi baţi capul cu mine?

- Bună întrebare.

Vocea lui îi mângâiase auzul, iar braţele lui o cuprinseseră. Se ţinea dreaptă în îmbrăţişare, cu capul sus şi înfruntându-i privirea.

- Oricare ar fi acest lucru care te frământă, scumpa mea Sophie, o să-i dăm noi de capăt. Nu las niciodată

nimic să-mi stea în cale.

Era în zadar să încerce să-i reziste, se gândea neputincioasă urmărind cum buzele lui se apropiau de ale ei, simţindu-i mâna cum coboară pe spatele ei pe sub halat. Tremura de dorinţă. îi răspunse cu toată fiinţa, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui şi lipindu-şi trupul de al lui. Gura lui puse stăpânire pe a ei.

îi dădu în cele din urmă drumul, îi desfăcu braţele din jurul gâtului lui, respirând greu. Era la fel de surescitat ca şi ea.

Privindu-i spatele, realiza că se află în faţa unei alegeri imposibile. Dacă-l lăsa să plece acum, îşi refuza orice şansă de a fi vreodată fericită. De fapt nu exista nici un motiv pentru care să refuze propunerea lui. Erau amândoi adulţi, liberi să ia decizii şi să suporte consecinţele.

Doar că lucrurile erau mult mai complicate, iar Sophie îşi dorea să poată ignora această voce interioară care nu-i dădea pace. Max era şi el om. Va continua să caute motivul refuzului ei de a se căsători cu el. Treptat, va ajunge să urască existenţa acestui secret între ei. Se va îndepărta de ea, iar sentimentul amar al dezamăgirii va fi înlocuit cu neîncredere şi ură. Stia foarte bine: relaţia lor era condamnată să se termine dezastruos chiar înainte să înceapă.

Răspunsul era mult prea dureros de evident. Dorea să poată lăsa deoparte realitatea, să-şi alunge îndoielile şi să se arunce în braţele lui. Dar era imposibil.

Se întoarse uşor şi-l privi în ochi.

Capitolul 1

Sophie închise uşa apartamentului si coborî cele câteva trepte până în stradă. Era frig, dar ploaia se oprise aşa că decise să meargă pe jos până la staţia de metrou.

Deşi era acasă de trei săptămâni, soarele metalic şi rece al Kitzbühelului tot nu-i ieşea din minte. La întoarcere, abandonase orice plan de vacanţă. Petrecuse o săptămână în casă, nefericită, neputând să mănânce sau să doarmă, ducându-i dorul lui Max mai mult decât şi-ar fi închipuit vreodată că este cu putinţă. Fiecare cuvinţel pe care i-l spusese fusese rememorat, fiecare moment petrecut împreună retrăit iar şi iar. Până la urmă, decisese să meargă la familia Carrington cu o săptămână mai devreme decât era stabilit. Munca era cel mai bun antidot.

îşi scutură scurt capul pentru a îndepărta gândurile. Fusese o zi bună, îşi spuse cu hotărâre. Luase micd dejun în oraş, apoi hoinărise prin magazinele de pe Knightsbridge. îi plăcea mult zona, aglomerată cu oameni din toate colţurile lumii, cu magazine strălucitoare şi restaurante de lux. Pe la jumătatea dimineţii, ploaia o pusese pe fugă, se întorsese acasă, îşi pregătise o gustare pe care o servise în acordurile operetei ei favorite, de Léhar. Micul apartament amplasat într-o veche curte interioară de la Earl's Court, era de obicei micul ei colţ de Rai. Dar nelinişştea din ultimul timp o cuprinsese şi de această dată. Petrecuse după-amiaza în Muzeul Victoria & Albert.

Ajunsă în Eaton Square, portarul îi deschise uşa reşedinţei Carrington.

- Bună seara, George!

- Doamna doreşte s-o luaţi pe domnişoara Lisa de îndată ce vă întoarceţi, o informă el. Făcu un semn din cap spre uşile duble de la sufragerie şi continuă: Avem din nou musafiri în seara asta.

Sophie dădu din cap şi o luă în sus pe scări. în aripa

copiilor era linişte deplină. Cea mică era încă în grija asistentei care o adusese de la spital şi va mai trece o lună până să treacă şi ea, alături de sora ei, sub custodia Sophiei.

Oaspeţii serveau băuturile dinainte de cină când Sophie intră în spaţioasa sală de recepţii. Lisa stătea pe genunchii tatălui ei.

- Bună seara! o întâmpină domnul Carrington. E timpul de culcare, puiule.

Lisa avea patru ani şi era un copil minunat, cu părul blond căzându-i în bucle pe umeri şi ochii mari, căprui. Pentru că avusese probleme de sănătate de mică, fusese răsfăţată şi acum dorinţa ei era lege.

- Nu încă, tati, îşi contrazise tatăl, privindu-l implorator. Nu mi-e somn, te rog, pot să mai stau puţin, doar un picuţ.

- Nu, scumpa mea, e târziu. Spune-i „Noapte bună!“ lui mami şi la culcare cu tine!

Lisa se bosumflă, dar percepuse nota fermă din vocea tatălui său şi se supuse. Traversă legănat încăperea spre mama ei.

- Chiar trebuie să plec, mami? Se agăţase de mâneca mamei ei. Te rog, pot să mai stau?

Nu putea exista îndoială asupra originii farmecelor micuţei. Doamna Carrington era o frumuseţe, cu o siluetă de invidiat şi un chip care întorcea privirile pe stradă.

- Draga mea, nu face asta.

Trase uşor mătasea rochiei din mânuţa copilei.

- Te rog, mami! încercă ea din nou.

- Dacă faci nazuri, altă dată n-o să mai cobori deloc, o atenţionă absentă mama ei, concentrată asupra musafirilor.

Sophiei, această scenă îi era foarte familiară. Se aplecă spre fetiţă, o ridică în braţe, ţinând-o bine, căci Lisa începuse să se agite.

- Nu! protestă micuţa, neştiind nici ea dacă să fie supărată sau furioasă. Te urăsc, lasă-mă! şopti vehement,

lovind cu pumnii ei micuţi în umărul Sophiei.

Fără să acorde vreo atenţie invitaţilor, Sophie traversă încăperea spre uşă. Nu apucă să întindă mâna pentru a apăsa pe clanţă, cineva i-o luase înainte.

- Mulţumesc, murmură politicos spre bărbatul care se dădu un pas înapoi. îi aruncă din mers o privire pentru a-l răsplăti cu un zâmbet formal. încremeni.

Max!

O privea grav, fără urmă de zâmbet pe buze. Mâinile ei se încleştaseră în jurul copilului, iar micuţa scâncea. Pentru o clipă, Sophie nu se putu mişca din loc, picioarele n-o mai ascultau. Apoi el se apropie ca pentru a o ajuta şi ea reveni brusc la viaţă, aproape fugind de el, fără a se gândi la nimic, mişcându-se automat.

Nu era posibil. Cum de era acolo? Jurase că nu va încerca niciodată s-o vadă. Ce vroia?

Trecând prin rutina pregătirii copilului de culcare, citindu-i Lisei o poveste până se linişti, gândurile Sophiei zburau aiurea. Când micuţa adormi, îşi târî dezorientată picioarele până în camera ei şi se aşeză pe primul scaun. Stătea aşa, privind în gol. Cina care se răcea pe masă îi ieşise complet din minte.

Şocul de a-l revedea aşa, pe neaşteptate, fusese cauza atacului de panică de jos. Acum însă, se întreba ce căuta acolo. Era doar oaspete, fără să fi ştiut de prezenţa ei acolo? Sau venise după ea? Inima îi bătea nebuneşte. îi dusese dorul şi se răzgândise în legătură cu aventura? Un nod i se ridică în gât. Poate.

O ciocănitură la uşă o aduse la realitate. Era George. Când familia primea vizite, personalul lucra până târziu.

- Stăpânul, şopti el ca să nu trezească copilul, ar dori să coborâţi în birou.

- Acum? se miră Sophie.

- Da.

în birou, domnul Carrington nu era singur. Max stătea în celălalt capăt al încăperii, privind-o intens. Sophie se lupta din răsputeri cu senzaţia de pură fericire pe care

simpla lui prezenţă i-o provoca.

- îmi cer scuze că vă deranjez atât de târziu, începu donmul Carrington. Luaţi loc!

- Rămân în picioare, mulţumesc, răspunse şi aşteptă.

Angajatorul său era un om de treabă. Scund şi slab, cu părul
grizonant şi fruntea teşită, arăta impecabil, ca de obicei. Se răspândise o bârfă în rândul servitorilor cum că fusese dezamăgit de naşterea unei a doua fiice căci îşi dorise foarte mult un băiat. Dar Sophie nu remarcase absolut nimic de acest gen în felul în care se purta cu bebeluşul. Faptul că-i zâmbea acum amabil denota un foarte bun diplomat.

-Am înţeles că vă cunoaşteţi cu baronul von Hartog, aşa că nu mai este nevoie de prezentări. Dânsul m-a întrebat dacă ar putea discuta cu dumneavoastră în particular câteva minute. I-am explicat că nu pot permite să fiţi pusă într-o situaţie stânjenitoare. Dacă doriţi să-l ascultaţi, este o chestiune personală între dumneavoastră şi dânsul. Dar dacă nu doriţi, nu voi ezita să-i refuz cererea.

Sophie nu răspunse imediat. Primul ei impuls fu să nu accepte discuţia. Dacă Max se răzgândise şi acum vroia o aventură, ar fi trebuit să-i fi scris sau telefonat. Cererea lui de a purta această discuţie acum, în casa angajatorului ei, o irita. Nu vroia să vorbească cu el între patru ochi, îi era frică de ce s-ar putea întâmpla. Simţea deja tensiunea, deşi el se afla în colţul opus al încăperii. Simţurile ei o luaseră deja razna, doar pentru că-l văzuse. Va accepta el însă un alt refuz? Sau va încerca în continuare s-o vadă până va reuşi? Poate că era mai bine să-i ţină piept chiar acum.

Domnul Carrington îi urmărea mimica, dar nu făcu nici o încercare de a-i grăbi decizia.

- Foarte bine, răspunse în cele din urmă şi se întoarse

cu spatele.

- Vă las, atunci. Ne vedem în câteva minute, Max.

Max. Erau în termeni foarte amicali unul cu celălalt. Auzi un mulţumesc înfundat din partea lui Max înainte ca uşa să se închidă în spatele celuilalt bărbat.

- Sophie, vrei, te rog, să te întorci cu faţa la mine?

Se supuse încet, cu capul sus şi respiraţia întretăiată. Arăta magnific. Costumul negru şi cămaşa albă se potriveau perfect trupului atletic. Părul negru căpăta reflexe argintii de la lampa de pe birou, iar tenul bronzat avea exact aceeaşi tentă pe care şi-o amintea. Totul la el era dureros de familiar. Pentru o secundă, respiraţia ei se opri. Dar ceva se schimbase. Zâmbetul reţinut de pe buzele lui părea forţat şi nu-i aprindea acea licărire în ochi. O privea prudent, controlat.

- îmi cer scuze că te deranjez la ora asta, începu el. Am sosit aseară şi am încercat toată ziua să dau de tine. Mi s-a spus că eşti liberă aşa că am sunat la apartament, dar nu mi-a răspuns nimeni. Am şi trecut pe acolo, dar nu erai.

îşi luă ochii de la el. Aşadar o căutase.

- Ce vrei, Max? întrebă ea pe un ton cât mai nepăsător cu putinţă.

- Eşti foarte stăpână pe tine, spuse el tăios, uitând de politeţe. Unde ai fost astăzi? Cu un bărbat, fără îndoială.

- Ai putea, te rog, să treci la subiect şi să-mi spui ce vrei de la mine? replică ea ferindu-şi privirea.

Inima i-o luase la galop şi-i era teamă că nu va mai putea ascunde mult timp cât de mult o tulbura de fapt prezenţa lui.

- N-am venit pentru mine. îţi aduc un mesaj de la bunica mea. Doreşte să te întâlnească.

- Bunica ta? repetă ea prosteşte. Dar de unde. De ce să vrea bunica ta să mă întâlnească?

Max se întoarse cu faţa spre focul din şemineu.

- I-am povestit despre tine: cum ne-am cunoscut, că m-am îndrăgostit de tine şi te-am cerut în căsătorie, dar m-

ai refuzat.

- Dar. eu. De ce i-ai spus toate astea?

- Suntem foarte apropiaţi, răspunse el încet. Mă cunoaşte foarte bine şi ghicise mare parte oricum. îşi încleştă mâna pe spătarul unui scaun. Ultimele trei săptămâni n-au fost prea uşoare pentru mine. Evident, pentru tine lucrurile stau cu totul altfel, adăugă aspru.

îi întoarse din nou spatele. Era profund tulburată. Max nu venise pentru că-i fusese dor de ea şi se răzgândise în legătură cu ideea unei aventuri. îşi încleştă pumnii. Nimic nu se schimbase, aşa că trebuia să-şi păstreze sângele rece şi sentimentele sub control.

- Dacă i-ai povestit despre noi, reluă ea discuţia pe un ton echilibrat, înseamnă că i-ai spus şi că acum nu ne mai vedem.

El oftă.

- Da, i-am spus. Dar tot vrea să te cunoască. Si e obişnuită să i se facă pe plac pentru că o iubesc şi are o vârstă. Vocea i se înăspri. Vreau să accepţi această întâlnire, Sophie.

- Dar, Max, fii rezonabil. N-am avea despre ce vorbi, iar eu.

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu fi atât de îngrozitor de egoistă! o întrerupse el supărat. N-ai putea să te gândeşti o dată şi la altul în afară de tine însăţi?!

îşi muşcă buza de jos cu putere pentru a opri cuvintele mânioase pe care i le-ar fi aruncat în faţă. Nu avea nici un drept să o jignească. sau să-i dicteze ce să facă. Poate că cea mai bună soluţie era să accepte acum această întâlnire, pentru ca ulterior, la momentul respectiv, să scape politicos de ea. La starea de spirit în care se afla, n-avea nici un rost să se certe cu el.

- Foarte bine, Max, voi face ce-mi ceri. Unde va avea loc această întâlnire?

- Acasă la mine, în Salzburg.

- în Austria? Ridicase înmărmurită vocea. îmi ceri să

merg în Austria ca să mă întâlnesc cu bunica ta?!

- Acolo locuieşte.

- Dar este imposibil. N-aş putea.

- Pentru Dumnezeu, nu face din ţânţar armăsar! Câteva zile, o săptămână cel mult, atâta tot. A ameninţat că vine ea la Londra dacă tu nu accepţi. Si asta ar fi împotriva recomandărilor stricte ale medicilor. Străbătea cu paşi repezi camera dintr-un capăt în celălalt. N-ai măcar atâta omenie încât să dai curs unei rugăminţi atât de simple? Ezită. Am încercat s-o fac să se răzgândească, dar e de neclintit.

- Dar de ce, Max? Ce vrea de la mine?

El ridică din umeri.

- Dumnezeu ştie! Un capriciu? Curiozitate să vadă cine m-a îngenuncheat în sfârşit? Savură clipa în care culoarea urcă în obrajii ei. Cine ştie ce motivează o femeie? Se sprijini de marginea biroului, cu spatele la ea şi mâinile în buzunare. Nici măcar tu nu poţi fi atât de crudă încât să refuzi unei femei bătrâne ceva ce-şi doreşte aşa de mult, adăugă rece.

Vocea lui suna amar, realiză nefericită Sophie. Era evident că regreta din tot sufletul ceea ce simţea pentru ea şi nu-l putea condamna. Oare această întâlnire se dorea un test? Spera să se prezinte lamentabil în grandoarea reşedinţei lui şi astfel să fie eliberat de sub imperiul dragostei care-l lega de ea împotriva voinţei lui? Un tremur nervos îi scutură tot corpul. Ar fi o nebunie să meargă. Ar trebui să înfrunte realitatea unei vieţi pe care ar fi putut-o trăi alături de el, în casa lui. Orice ar dori bunica lui de la ea, această întâlnire nu va aduce decât durere, o a doua despărţire de Max fiind cu siguranţă însutit mai greu de suportat.

Pe neaşteptate, el se apropiase de ea şi-i prinsese ferm umerii în mâini.

- Nu-ţi pasă, nu-i aşa? izbucni el. Nimic nu contează pentru tine, decât ceea ce te interesează în mod direct. Că-

i răneşti pe cei din jur nu are nici o importanţă, nu?

îl privea consternată. Era alb de furie, ochii lui aruncau fulgere. Durerea pe care degetele lui i-o provocau îi adusese lacrimi în ochi.

- Atunci, trebuie să fii foarte mulţumit că scapi de mine, reuşi să spună, cu capul sus, privindu-l în ochi.

- Oh, sunt, mârâi el, al naibii de mulţumit! Uşurat şi recunoscător, mai spuse şi se aplecă s-o sărute, prinzându-i buzele într-un asalt mânios.

Nu era nici urmă de tandreţe sau pasiune în acest sărut. Era o pedeapsă şi Sophie îşi simţi buzele strivite cu răutate. îl ura pentru ceea ce făcea, dar nu-şi putea controla simţurile care răspundeau exploziv chiar şi la acest gen de atingere din partea lui. Simţind reciprocitate, el ridică încet capul şi-i dădu drumul din strânsoare.

- Doamne, Sophie, spune că vii. Nu mă refuza din nou!

- Nu te-am refuzat. Tristeţea deborda în vocea ei. Nu doream decât să fiu cu tine, dar nu ţi-am putut accepta condiţiile.

Ridică privirea spre el. Vocea îi era guturală, abia se auzea:

- Nu pot să fac ce-mi ceri, Max. Te rog, cere-i scuze bunicii tale din partea mea.

Scara îngustă era învăluită în întuneric. Sus, primul birou era gol. Secretara lui Lottie nu lucra sâmbăta.

- E cineva aici? strigă Sophie şi uşa interioară se deschise.

- Iată-te! Lottie apăruse în prag.

în birou era sufocant de cald, focul ardea în şemineu şi toate geamurile erau închise. Sophie îşi scoase haina.

- închide uşa. Lottie fu cuprinsă de un frison. Teribil curent. Se aşeză la birou şi luă între degete ţigara aprinsă, pe jumătate fumată, pe care o lăsase mai înainte în scrumiera mare de sticlă. E cafea acolo, serveşte-te.

- Cafea? se miră Sophie. Ce onoare!

îşi umplu o cană.

- Nu am lapte, dar zahăr e suficient. Lottie se sprijini de spătarul scaunului. Apropo de onoare, cărui fapt îi datorez această vizită? Si încă în ziua ta liberă!

Sophie se aşeză. Nici ea nu era prea sigură de ce venise. Trecuse aproape o săptămână de la vizita lui Max şi de atunci încercase într-una să şi-l scoată din minte. Pe joi mintea începuse să i se limpezească, durerea din dreptul inimii se estompase uşor. Apoi sosise invitaţia. Un plic crem cu blazonul familiei von Hartog în care se sugera şi o dată a vizitei.

- Am trecut să te salut, răspunse evaziv.

- Serios? Lottie era sceptică. Si să n-aibă nici o legătură cu apariţia lui Max von Hartog în Londra?

Sophie roşi. Se uita fix în cana de cafea.

- De unde ştii?

- A trecut pe la mine.

- Pe la tine? Sophie ridicase privirea.

- Bineînţeles! De unde crezi că ştia unde să te găsească?

- Am crezut că-i cunoaşte pe soţii Carrington.

- Da, îi cunoaşte. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că prezentările s-au făcut cam la două ore după ce a plecat de la mine. Lottie râse de uimirea Sophiei. N-ar avea nici o problemă în a intra într-o casă de renume, doar este o personalitate la Viena. Si Carrington îşi va lua în primire postul de acolo la toamnă. Sophie nu înţelegea. La ambasada engleză de la Viena.

- Oh! Sophie se încruntă. Nu va trebui să merg cu ei, nu?

- Contractul tău este pe un an. Si faptul că vorbeşti germana a fost un mare avantaj când ţi-am negociat salariul.

- Oh!

- De ce nu-mi povesteşti? sugeră Lottie ridicându-se să-şi pună nişte cafea. Sophie nu răspunse. E viaţa ta, draga

mea, şi dacă tu nu vrei să vorbeşti despre asta, eu nu mă amestec. Se întoarse şi se aşeză la loc. Dar nu sunt chiar aşa de oarbă cum mă crezi tu. Recunosc oricând un bărbat îndrăgostit până peste cap.

- S-a terminat, oftă Sophie.

- Nu şi pentru el. Lottie făcu o pauză. Ce este, Sophie? A vrut o aventură şi l-ai refuzat?

- Nu, răspunse Sophie pe un ton jalnic. Eu am vrut o aventură. El vroia căsătorie.

- Sfinte Dumnezeule! exclamă Lottie după un moment de şoc. Probabil am îmbătrânit. sau a înnebunit lumea. Ai refuzat să te căsătoreşti cu el?

- Nu vreau să vorbesc despre asta, i-o reteză Sophie posac. Mi s-a trimis asta.

îi arătă invitaţia. Lottie îşi puse ochelarii şi o citi în linişte.

- Si cum să te ajut eu?

- M-am gândit. ei bine, tu cunoşti familia. Cum să refuz ca să nu mi se mai trimită alta?

Lottie ridică din sprâncene.

- Pe vremea mea trimiteai un refuz politicos însoţit de scuze. Ce e aşa de greu?

- Am refuzat o dată, dar dânsa nu acceptă un refuz.

- Mă întreb de ce, spuse Lottie gânditoare.

- E obişnuită să i se facă întotdeauna pe plac. Sophie lăsă cana jos şi o privi implorator pe femeia mai în vârstă. Răspunzi tu în locul meu? Scrie-i că sunt plecată şi nu mă întorc prea curând. Ştii tu ce să spui!

Era rândul lui Lottie să fie uimită.

- Ai putea să-mi explici, te rog frumos, de ce aş îndruga eu o groază de minciuni ca să te apăr pe tine de o femeie bătrână?

Sophie nu răspunse. Devenise conştientă că această vizită era o altă greşeală. Nimic nu-i mergea bine.

- Lasă, spuse şi se ridică. Mulţumesc, oricum!

- De ce nu încerci să-i spui adevărul? întrebă Lottie.

Ea încremeni şi se întoarse.

- Ştiu, Sophie. Am ştiut dintotdeauna, adăugă Lottie blând.

- Nu, şopti tânăra, pământie la faţă. Nimeni nu ştie.

- Vino, mai stai jos un minut, o rugă femeia mai în vârstă.

Sophie se lăsă să cadă în scaunul tare. Lottie se ridicase şi stătea
sprijinită de pervazul ferestrei, cu faţa la interlocutoarea ei.

- Când ai venit prima dată la mine, ţi-am contactat părinţii. Aşa procedez cu fiecare fată nouă. Ei mi-au spus o parte. Restul l-am aflat de la mănăstire. Ezită. M-am întrebat de multe ori cum de nu ţi-ai dat seama că trebuie să ştiu. Doar eu ţi-am scos primul paşaport şi pentru asta am avut nevoie de certificat de naştere.

- N-ai spus niciodată nimic, spuse Sophie.

- N-avea nici o importanţă pentru mine. „Tată necunoscut“. Asta înseamnă probabil copil nelegitim. Cum mama ta a murit la câteva ore după ce te-ai născut, nu vom afla niciodată adevărul. Sunt mii de fete în situaţia ta, să ştii. în vremurile noastre, nu mai e o tragedie!

Sophie nu spuse nimic. Coborî privirea. îşi văzu degetele încleştate pe geantă.

- Nu i-ai spus, nu-i aşa?

Sophie negă din cap.

- Ţi-e ruşine?

- Nu chiar. Toate s-au întâmplat înainte să mă nasc eu. Cred că mă simt un pic. incompletă. Nu e uşor de explicat.

- Dar n-ai fost abandonată şi instituţionalizată! Ai fost adoptată înainte să împlineşti un an. Ai un nume, o familie, părinţi care te-au crescut.

- Da, ştiu. Am fost una dintre cei norocoşi.

- Te-ai întors vreodată la mănăstire pentru a încerca să dai de familia ta?

- Da.

- Şi ce ai aflat?

- Maicile au fost foarte amabile, mi-au spus tot ce ştiau. Dar nu se ştie nimic despre tatăl meu şi nu există nici o posibilitate de a-i da de urmă. Tot ce-am încercat s-a dovedit a fi în zadar.

- Şi de ce nu i-ai spus lui Maximilian al tău?

- Nu e al meu, se încăpăţână Sophie. M-am gândit, recunoscu, dar am decis să nu-i spun.

- De ce?

- Cred că s-ar fi căsătorit cu mine oricum, spuse cu durere în suflet. Poate nici n-ar fi contat imediat. Dar după o vreme ar fi început să se întrebe. Familia, prietenii lui ar fi devenit şi ei. curioşi. Şi el nu este oricine. Are o anumită poziţie de menţinut, un nume de onorat. înghiţi în sec. Şi trebuie să aibă un fiu care să-l moştenească, adăugă cu jumătate de gură.

- Şi?! Nu-mi spune că tu nu-ţi doreşti copii!

- Eu. nu pot avea copii.

- Prostii! Ştii şi tu că asta-i o tâmpenie. Ai făcut un control medical complet înainte să începem colaborarea.

- Problema nu este neapărat că aş fi fizic incapabilă. Nu ştii nimic despre asta?

Lottie făcu semn din cap că „nu“.

- Spune-mi!

- Nu prea vreau să vorbesc despre asta.

- Şi eşti sigură în legătură cu. orice-ar fi. impediment?

- Aproape sută la sută sigură, confirmă Sophie ferm.

Lottie oftă şi se aşeză din nou pe scaun.

- Ei bine, spuse în cele din urmă, ai venit la mine pentru ajutor, aşa că iată sfatul meu. Fii sinceră cu Max. Nu e un copil care trebuie protejat. E un bărbat în toată firea care poate să ia singur decizii. O privi pe Sophie în ochi. Eu cred că ţi-e frică. Nu îndrăzneşti să-i spui adevărul de teamă să nu afli că nu te iubeşte îndeajuns încât să treacă peste

circumstanţele în care te-ai născut. Asta ar fi foarte dureros. Ezită. Dar cel puţin s-ar clarifica lucrurile, s-ar lămuri toate neînţelegerile, iar dacă ţi-ar întoarce spatele, atunci, oricât de mult ai suferi, ai putea să laşi totul în urmă şi să-ţi clădeşti o viaţă nouă sau să te întorci la cea de acum cu mintea limpede şi fără îndoieli. Dar lăsându-l în întuneric şi neştiind nici tu cât de puternice îi sunt de fapt sentimentele pentru tine, nu faci decât să-ţi asiguri un viitor în care toate astea se vor întoarce mereu să te bântuie. Vei privi întotdeauna înapoi cu îndoială, întrebându-te ce ar fi fost dacă i-ai fi spus. Asta ţi-ar putea amărî întreaga viaţă pentru că nimic nu se va mai ridica la nivelul idealului pe care-l visezi în el şi pe care n-ai avut curajul să-l pui la încercare.

Sophie stătea nemişcată, ascultând concentrată fiecare cuvânt.

- Du-te la el. viziteaz-o pe bunica lui. Nu te mai ascunde în spatele fricii. Si dacă se iveşte ocazia, spune-i. tot. Oricare va fi urmarea, vei putea trăi cu tine însăţi mai bine după aceea. Se ridică. Si acum te dau afară. Tu ai toată ziua la dispoziţie, dar eu am treabă. Anunţă-mă şi pe mine ce decizi. în ceea ce priveşte familia Carrington, lasă totul în seama mea. Văd eu cum o rezolv.

Capitolul 8

„Legaţi centurile de siguranţă!“

Semnul se aprinsese deasupra capului ei. Oftă uşurată. Avionul ateriza pe aeroportul din Salzburg.

Călătoria păruse să nu se mai termine. Ultimele două zile la Londra fuseseră prea aglomerate ca să mai aibă timp de presupuneri şi speculaţii. Dar o dată ajunsă în avion, nu mai avu altceva de făcut, aşa că gândurile i-o luaseră razna, într-o dezordine şi o confuzie totale, cum se întâmplă întotdeauna în momente de cumpănă.

Ar fi trebuit să vină în Austria? se întrebă pentru a mia oară. Luase decizia corectă sau se lăsase convinsă de Lottie împotriva a ceea ce ea, Sophie, considerase a fi cea mai bună soluţie? Tot nu era sigură şi ceea ce o aştepta la destinaţie era de domeniul incertitudinii.

- Fräulein Carter? Şoferul în uniformă o abordă când ieşea de la vamă.

Ea încuviinţă din cap, iar el îi luă valiza şi o conduse la limuzina parcată lângă trotuar. Aşezată pe bancheta din spate a luxoasei maşini, atenţia îi fu atrasă de steguleţul galben cu auriu de pe capotă şi-l percepu ca pe o prevestire nefastă. Peisajul ce se perinda rapid prin geamul maşinii deveni neclar. Nu mai vedea decât albul zăpezii.

Părăsiră şoseaua principală. Urcară un deal, trecând prin mai multe sate, apoi drumul intră în pădure, îngustat şi cu troiene înalte de zăpadă pe ambele părţi. La ieşirea dintre copaci, Sophie zări indicatorul: „Schloss Hartog“.

Strânse nervoasă geanta în mână. Intraseră pe un drum privat şi se îndreptau spre porţile masive de metal care străjuiau capătul aleii pentru maşină. O dată intraţi pe poartă, aleea se întindea străjuită de o parte şi de alta de brazi înalţi. Cotiră uşor spre stânga şi Sophie aruncă prima privire la casa lui Max.

Până în acel moment, imaginaţia ei fusese plină de castele ca-n poveşti: ziduri groase şi ferestre înguste, turnuri înalte şi scări în spirală către încăperi mici şi întunecate. Realitatea care se întindea în faţa ochilor ei era izbitor de diferită. Aşezat într-o pajişte întinsă, palatul se ridica maiestuos în toată splendoarea lui, cu faţada barocă amplă şi elegantă. Nu un castel de poveste, ci un palat privat datând din secolul al XVIII-lea. Ferestre mari ocupau lungimea fiecăruia dintre cele patru etaje, simetrie întreruptă doar de un balcon central deasupra intrării principale. Grădinile înconjurătoare erau îngropate în zăpadă. Tuia tunşi în diverse forme se puteau ghici de-a lungul teraselor. Sophie văzu două felinare imense cu postamentul lor de piatră şi geamurile curăţate cu grijă de omăt. în spate palatul era ascuns vederii de la drumul principal de păduri dese de conifere. Poteci largi se întindeau printre brazii impunători care depăşeau în înălţime acoperişul palatului.

Maşina trecu pe sub bolta unei porţi şi opri în faţa uşii masive de lemn. Sophie privea înmărmurită în jur, vrăjită de frumuseţea castelului şi a peisajului. Uşa se deschise într-un hol imens, lam- brisat, mobilat cu canapele moderne şi scaune confortabile grupate circular în jurul unui şemineu. De cealaltă parte a încăperii, ferestrele înalte ofereau o perspectivă splendidă asupra grădinilor. O femeie o întâmpină:

- Frau Glaser, se prezentă ea în germană. Eu sunt menajera. Vă urez „Bun venit!“ la Schloss Hartog. Frau Baron m-a însărcinat să vă transmit scuzele dumneaei pentru că nu v-a putut întâmpina personal. Vă aşteaptă la ceai după ce vă odihniţi.

- Mulţumesc, zâmbi Sophie.

Un mârâit venind din spatele ei o făcu să întoarcă repede capul. Un câine negru, de dimensiuni intimidante

se apropia amenințător. îngheță. Arăta periculos şi evident ostil față de prezența ei.

-Aici, Boy, se auzi o voce familiară. Max von Hartog apăruse în prag.

Câinele făcu cale întoarsă, iar Max se aplecă pentru a-i şopti ceva, mângâindu-l uşor în acelaşi timp. Vorbi fără să ridice capul:

-Vino spre mine, Sophie, încet. Ea se supuse fără să crâcnească. Dă-mi mâna, continuă când ea ajunse lângă el. Un fior o străbătu la atingerea fermă a degetelor lui calde. îi luă mâna într-a lui şi i-o puse pe zgarda câinelui. Spune ceva, o instrui el, orice, ca să-ți audă vocea.

- Bună! începu ea cu o voce caldă, netezindu-i cu gingăşie blana. Băiat frumos ce eşti!

Câinele îşi arcui spatele şi o privi. Era într-adevăr magnific: frunte lată în tonuri castanii, urechi lungi negre şi o ținută mândră a capului; inteligenții ochi negri o fixau acum pe Sophie.

- E un Rottweiler, explică Max. Ca şi câinii St. Bernard, Rottweilerii sunt o rasă foarte lăudată încă din Evul Mediu, când erau folosiți la paza cirezilor. în zilele noastre, cei mai mulți „lucrează“ în poliție pentru că sunt tăcuți, foarte inteligenți şi de un curaj ieşit din comun. Se ridică. Eu îl am pe Boy de pui şi l-am dresat pentru a face împreună salvamont. Ce mult l-aş fi dorit alături de mine în ziua avalanşei! Sophie îi întoarse iute spatele căci simțise culoarea urcându-i în obraji. Dar e periculos, continuă Max, poate omorî un om în câteva secunde. Ea îşi pierdu suflul. Nu trebuie să te temi de el, pe tine te-a acceptat deja.

Inima îi bătea să-i sară din piept. Stătea atât de aproape de el încât îi simțea răsuflarea la aceste cuvinte. Purta costumul tradițional austriac: pantaloni gri, jachetă de lână moale, cu broderie verde şi nasturi de lemn. Pe alți bărbați, Sophie găsise întotdeauna această combinație

cam teatrală, de parcă posesorul ar fi fost protagonist într-o comedie muzicală. Dar lui i se potrivea de minune, o ţinută comod-elegantă, ce-i punea în valoare umerii laţi şi şoldurile înguste.

Ca şi cum îi simţise privirea, Max se întoarse şi o privi la rândul lui. Sophie nu tresări, ci îi întâlni ochii verzi cu o atitudine calmă, echilibrată. Un nod îi urcă în gât oprindu-i respiraţia. Acei ochi erau goi. Inexpresivi, o fixau cu un fel de amabilitate dezinteresată. La Londra văzuse tensiune şi mânie. Orice urmă de emoţie fusese alungată, iar acum nu se mai putea citi nimic pe faţa lui.

Cu o intensitate neaşteptată, o durere acută îi strânse inima. Toate speranţele nutrite în secret îşi văzuseră zădărnicia şi mureau. Max n-o mai dorea. Poate Lottie se înşelase sau poate îşi pierduse interesul în urma întâlnirii de la Londra. Indiferenţa era aproape palpabilă, nu era nici urmă de îndoială. Trupul începu să-i tremure. Se forţa din răsputeri să nu lase acest lucru să se observe. El nu trebuia să-i ghicească tulburarea.

- Probabil vrei să te odihneşti acum, spuse el şi dădu drumul câinelui. Frau Glaser o să te conducă în camera ta. Bunica mea ia ceaiul la patru jumătate. Poate vei fi gata până atunci.

Sophie era gata şi aştepta când se auzi ciocănitura în uşă o oră mai târziu. Făcuse baie şi se schimbase într-un deux-pieces de lână de culoarea tutunului la care asortase pentru contrast o eşarfă de mătase de un verde strălucitor.

- Zborul a fost plăcut? întrebă Max politicos conducând-o de-a lungul coridorului.

- Da, mulţumesc, răspunse şi apoi tăcerea se aşternu între ei.

Era prea agitată şi preocupată de propriile sentimente ca să mai
acorde vreo atenţie ambianţei. Acut conştientă de Max şi de fiecare

mişcare a lui alături de ea, se întreba temătoare ce o aşteaptă. Până în acel moment nu se gândise de fapt aproape deloc la motivul pentru care bunica lui dorea s-o vadă.

Se aflau la primul etaj. O doamnă în vârstă deschise uşa la care bătuse Max. Era o femeie de constituţie solidă, cu părul grizonant împletit şi înfăşurat la spate, faţa palidă nemachiată şi afişând o căutătură ostilă.

- Bună, Martha. Bunica e trează? întrebă Max în germană. Sophie se întrebă cine era. O menajeră? O doamnă de companie? Max nu făcu prezentările.

Salonul în care intrară era surprinzător de intim în ciuda dimensiunilor, cu perdele de satin la ferestre, foc arzând în şemineu şi carpete turceşti acoperind parchetul. Pe masa rotundă de mahon înconjurată de scaune cu spătar înalt, tapiţate în catifea şi pe măsuţele de lângă pereţi, tronau lămpi de porţelan. Tapetul în nuanţe de gri şi fotografii în rame de argint împrăştiate pe toate mesele completau atmosfera.

- Grand-mère. Max traversă încăperea. Doamna în vârstă intrase printr-o uşă de la celălalt capăt al salonului. Se aplecă s-o sărute pe obraz şi o conduse la un scaun.

- Nu te deranja, Max, spuse ea în germană în timp ce el făcea un semn din mână privind spre Sophie care se afla încă în cadrul uşii prin care intraseră.

- Ea este Sophie Carter, grand-mère, făcu Max prezentările, cu o mână odihnindu-se protector pe umărul bunicii sale. Bunica mea, Frau Baron Véronique von Hartog.

Sophie înclină politicos din cap şi încercă să zâmbească, dar îşi simţi faţa rigidă şi necooperantă în acest demers.

- Vino şi ia loc, i se adresă bătrâna doamnă într-o

engleză cu accent puternic. Apoi privi în sus la nepotul ei: mulţumesc, Max, nu cred că mai avem nevoie de tine.

îi luă mâna şi dădu să i-o sărute.

- Da, da, se plânse ea, dar ce-i mult strică, dar îndulci remarca cu o mângâiere drăgăstoasă pe obrazul lui.

Sophiei i se puse un nod în gât. Sunt foarte apropiaţi, se gândi cu oarecare invidie, simţind legătura profundă dintre ei.

- Sophie. Se înclină politicos, iar ea surprinse indiferenţa îngheţată din privirea lui. în secunda următoare, ieşea pe uşă.

- Ceai, nu? Martha! ordonă stăpâna şi cealaltă femeie părăsi încăperea. Trebuie să-ţi mulţumesc că ai venit, începu ea formal, mai ales cu atâta deranj.

Sophie ridică încet capul şi se regăsi confruntată cu o privire scrutătoare. Intenţionat, se îmbrăcase simplu, nu făcuse nici un efort să pară sofisticată. Dar acum era intens conştientă de propria persoană şi pentru prima dată după mulţi ani îşi dori din tot sufletul să aibă posibilităţile fizice şi materiale de a o uimi pe această femeie. Inspecţia continua. Până la urmă Sophie răspunse privind-o pe interlocutoarea ei cu egală curiozitate.

Să fi fost întrebată cum se aştepta să fie bunica lui Max, ar fi răspuns fără ezitare: o bătrână fragilă. în schimb, în faţa ei se afla o aristocrată în toată regula. De la părul alb coafat cu grijă într-un coc elaborat până la cizmele cu toc înalt era fără îndoială o doamnă de modă veche. Stătea foarte dreaptă în scaun, încorsetată pe sub rochia de după-amiază pe care o purta cu eleganţă. Ţinuta ei se completa cu o broşă de aur la baza gâtului, un şirag lung de perle şi un inel mare cu smarald la mâna dreaptă. Ochii rimelaţi erau la fel de verzi ca ai nepotului ei, iar faţa ridată etala o paloare cerebrală. Nu era frumoasă, dar denota putere şi caracter.

De ce dorise această întâlnire? Ce putea spera să aducă? Sophie nu găsea nici un indiciu în acest sens pe faţa bătrânei.

- Vorbeşti franţuzeşte? o surprinse Frau Baron cu întrebarea.

- Puţin.

- Eu sunt franţuzoaică. Detest germana. E o limbă ursuză, fără melodicitate şi armonie. Nepotul meu e pasionat de engleză.

- O să încerc să vă urmăresc în franceză, se oferi Sophie.

- Nu, se gândi o clipă. încercăm în engleză. Nu vă supăraţi, dacă mai greşesc, n'est-ce pas?

Sophie zâmbi.

- Când zâmbeşti, faţa ta. ça change. înclină uşor capul într-o parte. Prinde viaţă. Făcu o pauză. Dar frumoasă nu eşti, adăugă cu tristeţe.

- Nu, se arătă Sophie de acord, roşind uşor.

- Aşa că de ce, mă întreb, nepotul meu iubitor de frumos te-a ales pe tine? Părea realmente perplexă de situaţie. Mai mult de zece ani, am aşteptat căsătoria şi copiii. Femeile vin şi pleacă. Unele îl iubesc, altele nu. Ridică din umeri. Are bani, un titlu şi e chipeş tare. Pentru majoritatea femeilor, asta e mai mult decât suficient. Nu cer mai mult. Dar întotdeauna pentru el este pas sérieux. înţelegi?

Sophie încuviinţă din cap. Bătrâna era încântătoare; mâinile ei mici se mişcau graţios în aer accentuând ceea ce spunea, chipul exprima în paralel, foarte elocvent, stările de spirit prin care trecea.

- Nu ea, grand-mère, spunea el. Nu încă. Ai răbdare. Am avut răbdare prea mult timp. Mâinile ei se opriră în aer; o privea pe Sophie drept în ochi. Si apoi, tu. Pentru mine, aşteptarea s-a terminat. Dar spui nu. Refuzi căsătoria. Aşa

că vreau şi eu s-o cunosc pe femeia care-i poate spune „nu“ lui Max al meu. Pentru mine este incroyable. imposibil!

Când termină, se lăsă tăcerea. Sophie îşi ferea privirea, neştiind cum să se poarte cu fascinanta doamnă.

- N-am reuşit să te sperii ca să începi cu scuzele, continuă bătrâna femeie. Poate întrevăd cam cum s-a născut dragostea lui pentru tine. tăcută, puternică. îmi spui de ce nu vrei să te căsătoreşti cu el?

Sophie ridică privirea chiar în momentul în care uşa se deschise şi Martha apăru cu ceaiul. Era uşurată de întrerupere. Le urmărea pe cele două femei făcându-şi de lucru cu zahăr şi lămâie, prăjituri şi biscuiţi.

- Si eu sunt încăpăţânată, reluă Frau Baron cu ceaşca de ceai în mână. Martha se retrăsese într-un colţ îndepărtat cu ceva lucru de mână.

- încăpăţânată?

- Oui. Cred că eşti. Când hotărăşti ceva, nu te mai răzgândeşti, nu?

- Poate, recunoscu Sophie zâmbind.

- Să înţeleg că nu este posibil ca cineva, cum se spune?... să-ţi câştige încrederea. Amesteca zahărul în ceai fără să-şi desprindă privirea de pe faţa Sophiei, căutând reacţii. Să sperăm că nepotul meu va reuşi să te facă să te răzgândeşti. Zâmbi larg. Dacă ar fi să pariez, pe el aş pune banii, adăugă, mulţumită de propriile cuvinte. Pentru moment, noi două ne vom cunoaşte mai bine.

îmbrăcându-se pentru cină, Sophie se gândea la discuţia de mai devreme. Se pare că Véronique von Hartog sperase ca nepotul ei să-şi găsească o soţie frumoasă, dar era pregătită să se mulţumească şi cu ce vrea el. îşi dorea ca Max să-i fi spus exact bunicii lui ce se întâmplase între ei la Kitzbühel. Aşa s-ar evita neînţelegeri şi dezamăgiri. Faptul că o plăcuse pe venerabila doamnă nu făcea decât

să complice lucrurile.

Se uita absentă la lucrurile ei. înainte să părăsească Anglia, cumpărase două rochii de seară. O scoase acum pe cea mai puţin formală: mătase grea brodată de mână, albastru profund, croială cu spatele gol şi fusta plină care-i evidenţia picioarele lungi. Privindu-se în oglindă, fu din nou conştientă de vanitatea care o determinase să cumpere o rochie pe care de fapt nu şi-o putea permite şi pe care probabil nu va mai avea nici o altă ocazie s-o poarte. Atunci, în magazinul londonez, nu dorise decât ca Max s-o vadă purtând-o. Doar că era o extravaganţă fără rost. Orice ar crede bunica lui, Sophie era acum convinsă de indiferenţa lui.

Sufrageria familiei fu o surpriză. Nu era nici formală, nici grandioasă cum se aşteptase. Masa ovală învelită în damasc alb, cu sticlăria fină şi tacâmurile de argint ocupa centrul încăperii, scaune rococo graţioase înconjurând-o. într-un colţ se găsea o sobă de teracotă în nuanţe liliachii care completau striurile de un albastru palid din tapiţeriile de pe pereţi. Obloanele erau trase la ferestre; un candelabru aurit atârna deasupra mesei, dar lumina se reflecta şi de la lumânările aprinse de o parte şi de alta a două oglinzi baroce.

Stătea vizavi de Max, iar bunica lui între ei. Imaginea încăperii reflectată în oglindă, cu conturul difuz al celor trei persoane, părea un miraj. Max se schimbase într-un sacou albastru-fumuriu, pantaloni negri şi cămaşă albă gofrată. îi aruncă doar o privire fugitivă când intră, toată atenţia fiindu-i concentrată la vinul pe care-l turna în pahare.

Se serviră preparate delicioase de bucătărie franţuzească. Sophie realiză că-i era foame. Conversaţia dintre Max şi bunica lui nu se fixa pe nimic, ci trecea de la un fapt la altul, fără a acorda o importanţă mai deosebită vreunuia. Servitorii se perindau continuu. De-abia la desert

rămaseră singuri.

- Ei bine, draga mea, trebuie să planificăm ziua de mâine în aşa fel încât să-ţi facem şederea cât mai plăcută, spuse Véronique von Hartog curăţând o pară. Poate ar trebui să începem cu un tur al domeniului, Max. Ce zici?

Păru speriat de idee:

- Bineînţeles, dacă Sophie doreşte, dar nu e mare lucru de văzut. Să nu se plictisească.

- Prostii! întotdeauna duci musafirii din Anglia în păduri şi le place tuturor la nebunie.

Max încuviinţă din cap:

- Se poate aranja pentru oricând este mai bine.

- Vă rog, interveni Sophie, nu vreau să vă fac probleme. N-am venit ca turist, ci ca să petrec timpul cu dumneavoastră, madame.

- Si vei petrece. Luăm cafeaua împreună de dimineaţă şi atunci facem planul. îmi place să fac planuri.

- Mi-ar face mare plăcere.

- Si acum, Max, sună, te rog, după Martha. E timpul să mă retrag.

- Vă ajut să urcaţi?

- Nu, mulţumesc, draga meu. Martha ştie foarte bine ce are de făcut şi nu vreau să te ţin de la cafea.

Sophie nu mai spuse nimic. Observase paloarea bătrânei şi se întrebă dacă avea dureri. Apăru Martha. Max îşi conduse bunica la uşă şi o sărută de 'Noapte bună!'.

- Bonne nuit, mes enfants! spuse cu un zâmbet.

Max se întoarse în cameră.

- Un lichior? întrebă el.

- Nu, mulţumesc! Sophie de-abia aştepta să plece. Sunt şi eu obosită. Am început ziua foarte devreme. Cred că voi urma exemplul bunicii tale şi voi merge la culcare. Se ridică de la masă.

- Nu intra în panică. Nu o să sar pe tine.

Culoarea urcă Sophiei în obraji:

- Nici nu mi-am imaginat că ai face aşa ceva, se răsti la el, mâniată de presupunerea pe care o făcuse.

- Atunci, n-ai nici un motiv să fugi, nu-i aşa? adăugă el rece.

Ea ezita, căutând un pretext pentru a se retrage. El luă un trabuc
dintr-o cutie de lemn.

- Te deranjează?

Negă din cap şi-l urmări scăpărând bricheta şi aprinzându-şi trabucul. în ţinuta de seară, cu lumina lumânărilor trimiţând reflexe pe faţa chipeşă, el deveni deodată întruchiparea a tot ceea ce era de neatins pentru ea. Cum îi putuse trece prin minte că sentimentele lui sunt mai mult decât un capriciu? Iubea frumuseţea. Bunica lui aşa spusese şi existau dovezi în acest sens peste tot în jurul lor. Cu felul în care arată şi cu moştenirea sa şi-ar putea alege o soţie dintre frumuseţile Europei, o femeie din lumea lui, cu descendenţă impecabilă. Ea nu avea ce să caute aici. Nici ca soţie, nici ca amantă. Si fusese o fraieră, o idioată naivă ascultând-o pe
Lottie. Orice fusese între ei se terminase acum. Ceea ce simţea era ruşine că se află aici, o intrusă care se amestecă neinvitată în viaţa lui.

Max ridică ochii şi-i surprinse privirea asupra lui.

- De ce ai venit, Sophie?

închise ochii şi-i întoarse spatele. îl auzi apropiindu-se. în următoarea secundă stătea în dreptul uşii; îi închisese astfel singura posibilitate de evadare. Rămase nemişcată.

- Ei bine? întrebă el încet. Aştept un răspuns.

- Am acceptat invitaţia bunicii tale de a-i face o scurtă vizită. Dar acum îmi dau seama că a fost o greşeală. Cel mai bine ar fi să plec.

- Nu. O prinse de mână, degetele lui încleştându-se pe

încheietura ei.

- Te rog, mă doare!

Era atât de aproape încât îi auzea respiraţia şi-i vedea licărul furios din ochi. Pupilele lui se dilatau. Ea se feri de intensitatea acelei priviri. I se înmuiaseră picioarele; începu să tremure.

îi dădu brusc drumul la mână, o trase aproape şi se aplecă s-o sărute, un sărut posesiv care îi invadă sălbatic gura, orice posibilitate de împotrivire fiindu-i înăbuşită în braţele puternice. Când buzele lui începură să coboare pe linia gâtului, spre decolteu, arzându-i pielea cu fiecare atingere, îşi lăsă înnebunită capul pe spate. îi simţea prin mătasea rochiei degetele răsfirate pe spatele ei.

Asaltul pasional se întoarse la faţa ei, de-a lungul mandibulei, în sus spre pleoape, sărutări fierbinţi care o făceau să tânjească după mai mult. Răspundea instinctiv la dorinţa pe care o simţea fremătând în el, braţele ei se încolăciseră în jurul gâtului lui şi buzele-i rătăceau nebuneşte pe obrajii lui. Max îi devora din nou buzele într-un sărut care-i tăia respiraţia. Era strânsă atât de aproape de el încât îi simţea fiecare fibră a trupului încins de pasiune, bariera hainelor parcă nemaiexistând între ei. Se agăţaseră comvulsiv unul de altul, cu buzele şi mâinile într-o febrilă căutare, fiecare înfometat de atingerea celuilalt.

într-un târziu, Max ridică încet capul.

- Spune-mi că pentru asta ai venit, Sophie, îi ceru el. Spune!

îl privea vrăjită, parcă picată din altă lume. El era îmbujorat şi o flacără de nepotolit îi ardea în ochi. Ridică buzele înspre ale lui.

- Da.

Respiraţia ei îi mângâiase obrazul.

O trase din nou în braţe şi-şi îngropă faţa la baza gâtului ei.

- Nu aici, şopti. Vii cu mine?. Ai încredere în mine!

Ea încuviinţă din cap. El o ridică şi ieşi în culoarul puternic luminat. în lift, o lăsă jos şi sărutările continuară. Apoi o luă din nou în braţe, intră cu ea într-o cameră întunecată şi o depuse într-un pat imens. îl urmări trăgând draperiile, închizând uşa şi aşezându-se pe marginea patului.

- Nici nu ştii cât îmi doresc să te văd fără rochia asta frumoasă, spuse el pe un ton cald, dar mai întâi vreau să mă asigur că şi tu vrei într-adevăr. îi mângâie obrazul cu dosul palmei. Eşti sigură, Sophie? Nu e prea târziu să dai înapoi.

- Sunt sigură, îi răspunse foarte serioasă, privindu-l drept în ochi.

îl dorea cu toată fiinţa ei. Tânjise după el în toate acele nopţi goale petrecute la Londra. Orice s-ar întâmpla, nu va regreta niciodată aceste momente.

Cu o blândeţe de neînchipuit, începu s-o dezbrace. Scoase toate accesoriile pe rând, degetele lui de-abia atingându-i pielea şi totuşi răspândindu-i fiori de plăcere prin tot trupul. Urmă rochia. Sophie simţi un val de căldură invadând-o şi culoarea urcându-i în obraji. Ochii lui o studiau încet, din cap până în picioare, poposind asupra sânilor, taliei, şoldurilor. Fiecare secundă părea a se prelungi astfel la nesfârşit. El o privea nemişcat, cu respiraţia accelerată, ochii strălucind şi pulsul bătându-i nebuneşte la baza gâtului. îi vedea degetele tremurând când începu să-şi descheie cămaşa. Pe măsură ce trupul lui magnific se dezvăluia privirii ei, simţea cum îşi pierde suflul. Pe lângă trupul lui bronzat şi puternic, ea părea acum mică şi neputincioasă. O cuprinse frica.

Dimensiunile şi forţa emanată de bărbatul de deasupra ei deveniră dintr-o dată ameninţătoare. Când corpul lui veni în contact cu al ei, îl întâmpină nemişcată şi tensionată.

Dar începură mângâierile. Dorinţa creştea instinctiv în ea cu fiecare atingere. încerca să rămână liniştită sub degetele lui, dar trupul n-o mai asculta, arcuindu-se senzual, căutându-l cu disperare.

- Nu te grăbi, iubirea mea! şopti el cu suflarea întretăiată.

îi auzise ca prin vis vocea, apoi gura lui o acapară pe a ei. Nimic din ce şi-ar fi putut imagina vreodată n-ar fi putut-o pregăti pentru dezlănţuirea de pasiune ce erupse între trupurile lor înlănţuite. Orice urmă de frică pierise, singura realitate se consuma aici şi acum, dorinţa amândurora întreţinând un foc de nepotolit.

Deodată, degetele lui se înfipseră în spatele ei. Ea îi strigă numele. El ridică iute capul şi o privi în ochi.

- Acum te căsătoreşti cu mine? sună fierbinte întrebarea.

Sophie îl privea pierdută. Sentimentele ei atinseseră culmea
pasiunii şi orice urmă de raţiune o părăsise. Max îi prinse umerii, scuturând-o uşor.

- Spune!. „Mă mărit cu tine, Max!“. Doar cinci cuvinte .
- Dar, Max. Eu. oh, Doamne, nu acum!
- Acum! insistă el neînduplecat.
- Dar de ce? întrebă ea suspinând. Ce încerci să faci?
- Doar spune!.
- Ştii că nu pot! şopti aproape imperceptibil.
- îndrăzneşti să mă refuzi. acum. aici, în braţele mele? îndrăzneşti să-mi spui că nu mă doreşti. că nu mă iubeşti?.

îşi feri privirea şi încercă să se elibereze din strânsoarea lui, dar fără sorţi de izbândă.

- Dar. tu ştii. Am mai discutat despre asta. Plângea.
- Aşa nu, n-am mai discutat. împreună, în pat.

Stătea nemişcată, cu ochii închişi, neputând să se gândească la nimic.

- Sophie, ameninţă el. Cum ea nu articulă nici un cuvânt, el îşi lipi buzele de urechea ei: Să-ţi spun ce-ţi fac dacă mă refuzi? Mă ridic şi plec, te las aici singură, dorindu-mă cu disperare. Si nu vei şti niciodată ce plăcere delirantă am fi putut împărtăşi noi doi.

îşi muşcă puternic buza de jos. Vorbea serios? Se putea opri acum când propria lui dorinţă era la fel de intensă ca a ei? Să-i spună acum adevărul despre ea, aşa cum o sfătuise Lottie? Nu. Nu putea. Nu acum, nu aşa! Si totuşi, nu pentru asta venise? Când acceptase invitaţia bunicii lui, nu hotărâse că el trebuie să ştie adevărul?

Max se întoarse cu spatele.

- înţeleg, spuse printre dinţi şi se ridică din pat. Se îmbrăcă într-un halat. prin urmare răspunsul este în continuare nu. Traversă încăperea până în dreptul ferestrei şi, rămânând cu spatele la ea, continuă: Atunci, îţi cer să-mi spui motivul pentru care nu vrei să te căsătoreşti cu mine. Măcar atât îmi datorezi. Vorbea pe un ton rece, implacabil.

Sophie stătea nemişcată, cu capul întors de la el, ezitând. Să-i spună? Avea curajul s-o facă?

- Ei bine? O să aştept aici toată noaptea dacă va fi nevoie. Uşa e încuiată şi cheia e la mine.

La aceste cuvinte, întoarse brusc capul spre el.

- Nu e nevoie de ameninţări, se răsti furioasă. Ameninţările nu mă vor face să vorbesc, aşa cum nici şantajul nu mă va convinge să mă căsătoresc cu tine. Dacă fac ceva, va fi numai şi numai din voinţă proprie, nu pentru că sunt constrânsă.

- Bravo! îi zâmbi cu acea licărire binecunoscută în ochi şi ea îşi simţi hotărârea clătinându-se. Aşa că, spune-mi!

înfăşurând un cearşaf în jurul ei, Sophie se ridică. Max îşi exprimă vizibil nerăbdarea, dar se duse să-i aducă un halat. în timp ce-şi lega cordonul în talie, parfumul lui o

învăluia, gâdilându-i plăcut nările. Stăteau faţă în faţă. îl privi.

-Mama mea a murit la puţin timp după ce m-am născut, începu pe un ton impersonal. Nu ştiu cine a fost tatăl meu şi sunt probabil copil nelegitim. Am fost adoptată de mică şi port numele părinţilor adoptivi.

Fu surprinsă să vadă furie în ochii lui.

- Vrei să-mi spui că ăsta e motivul pentru care ne-ai supus pe amândoi la nefericirea ultimelor două săptămâni?! îi ceru mânios socoteală. Ti-ai imaginat că o să-ţi întorc spatele pentru că eşti adoptată?! Eu vreau să mă căsătoresc cu tine, nu cu strămoşii tăi. Şi se întâmplă să trăim în secolul XX. în caz că ţi-a scăpat din vedere acest mic amănunt! Am depăşit de mult Evul Mediu.

- Asta nu e tot, se chinui ea să continue. Nu pot avea copii.

Max nu-şi putu ascunde reacţia. Şocul i se citea pe toată faţa.
întoarse capul de la ea. îl vedea înghiţind în sec, cu maxilarele încleştate.

Tăcerea păru nesfârşită. Sophie încremenise locului, neştiind ce să facă.

- Ai fost la doctor? Ti-ai făcut toate testele? întrebă el într-un târziu.

îşi dorea ca el să înceteze cu întrebările. îi era foarte greu să-şi păstreze calmul, să-i răspundă cu oarecare logică. Prea multe se întâmplaseră într-o perioadă prea scurtă de timp şi se simţea secată de puteri şi ameţită.

- Problema nu este că aş fi fizic incapabilă să am. copii. Se înroşi. Există o boală în familia mea care face imposibil acest lucru.

- Ce boală?

- Te rog, Max, nu mai vreau să continuăm cu asta! îl

imploră.

- Nu-mi pasă ce vrei tu. O să-mi spui totul!

- Nu poţi să accepţi ceea ce ţi-am spus deja?

- Nu, nu pot! Asta nu e o dezbatere de un interes oarecare! E vorba de viaţa noastră,. de noi. de tine şi de mine! Făcu o pauză, apoi repetă: Ce boală?

- Nu e fatală, spuse ea pentru a răspunde ceva.

- Si tu o ai?

- Nu.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Sophie, spune-mi odată! Nu poţi avea copii, dar de fapt poţi. Există o boală care ar împiedica acest lucru, dar pe care tu de fapt n-o ai. încerci să mă scoţi din minţi? Trase adânc aer în piept. Ia-o de la început şi explică-mi ca lumea!

- Te rog, Max, n-o putem lăsa aşa? îl imploră din nou, vocea aproape nemaiascultând de voinţa ei.

- Nu! Lovi cu pumnul măsuţa de alături şi ea tresări, şocată. Nu-l mai văzuse niciodată violent. Vrei să încetezi cu milogeala şi să-mi spui odată? Acum! Si te avertizez. nu pot să mă mai stăpânesc mult timp!

Ea îşi încleştă pumnii în buzunarele halatului. Culoarea îi dispăruse din obraji.

- Se pare că tatăl meu avea o boală ereditară. Durerea din vocea ei era sfâşietoare. Dacă am copii, s-ar putea să le-o transmit.

- Ce boală? întrebă el din nou. Se vedea că răbdarea lui ajunsese la limită.

- Nu ştiu, mărturisi ea cu o ultimă fărâmă de curaj.

- Nu ştii?! preluă el ca un ecou. Pentru Dumnezeu, Sophie, n-are nici o logică ceea ce spui! Cum ai aflat de boala asta misterioasă când nu-ţi cunoşti tatăl, nu-i ştii nici măcar numele?

Sophie trase adânc aer în piept şi încercă să-şi recapete glasul.

- Când mi s-a spus că sunt adoptată, m-am dus la mănăstire ca să dau de urma părinţilor mei. naturali. Măicuţele au fost foarte amabile şi mi-au spus tot ce ştiau. Când a ajuns la mănăstire, mama era deja în travaliu. N-a fost suficient timp s-o ducă la spital şi eu m-am născut în câteva ore. îşi încleştă şi mai tare mâinile, înfigân- du-şi unghiile în carne. Nu simţea durerea. Până a venit doctorul, era deja prea târziu s-o mai salveze. înainte să. moară, continuă şoptit, le-a spus măicuţelor să mă boteze Sophie şi să mi se spună că nu pot avea copii. A fost întrebată de ce şi le-a spus de boala tatălui meu.

- Fără s-o numească?

Făcu semn din cap că da.

- Un lucru tare ciudat să fie spus de o femeie pe moarte. N-ar putea fi o greşeală la mijloc?

- Păreau foarte sigure.

Max se întoarse cu faţa la ea.

- Dacă îţi spun că nimic din toate astea nu contează, mă crezi?

- Nu contează ce cred eu. N-o să mă mărit. niciodată!

El începu să se învârtă prin cameră. îl urmărea îngrozită cu privirea. îi spusese, acum ştia totul. Acesta era sfârşitul. Nu se vor mai întâlni niciodată. în zori, va pleca şi el va răsufla uşurat.

O durere intensă îi sfâşia inima. Nutrise oare în zadar o speranţa că toate astea nu vor conta pentru el, că o va lua în braţe şi-i va spune cât de mult o iubeşte? Că în ciuda dezvăluirilor, el tot va mai dori să se căsătorească cu ea? Visase cu ochii deschişi. Era mai bine aşa. O despărţire sinceră şi fără regrete. Nu mai rămânea nimic nespus pentru ca vreo speranţă să poată lua naştere acolo unde nu era cazul.

Faţa lui Max era împietrită şi nu exprima nimic. Nici o sclipire de viaţă nu-i lumina ochii când se opri din mers şi o

privi. Fusese o lovitură prea puternică pentru el. Nu spunea nimic şi pentru asta îi era recunoscătoare. îşi dorea să plece înainte să-şi piardă complet controlul şi să-l implore să.

El se întoarse brusc. Aproape de uşă, se opri o secundă ca pentru a spune ceva. Dar se răzgândi. Uşa se închise în linişte în urma lui.

Capitolul 9

Sophie stătea ghemuită în faţa focului, cu câinele la picioarele ei. Pendula bătu ora exactă. Trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore de când părăsise dormitorul lui Max. Si se afla încă acolo, gândul de a părăsi palatul încă nepus în practică.

Fusese o noapte groaznică. Nu dormise deloc, se zvârcolise fără astâmpăr până în zori şi se ridicase din pat cu decizia luată. îşi va cere scuze de la gazda ei, explicându-i cu toată sinceritatea că nu mai are nici un rost să rămână şi va pleca. Sunase la aeroport să confirme rezervarea, apoi coborâse pentru a lua micul dejun şi a căuta pe cineva s-o ajute cu bagajele. Pe scări observase vag dezordinea: materiale de curăţat şi ustensile casnice aparent abandonate. De jos se auzeau voci ridicate. în hol, Rottweilerul scâncea. Neştiind ce să facă, Sophie se aşezase pe scări, lângă câine, mângâindu-l şi şoptindu-i ceva în germană. El se lungise la picioarele ei, cu capul culcat pe labele din faţă. Văzuse în treacăt că şemineul nu fusese curăţat de cenuşa de ieri.

Frau Glaser apăruse pe culoar.

-Ach, mein Gott! exclamase când o văzuse pe Sophie. îmi pare atât de rău. Mic dejunul dumneavoastră n-a fost adus sus. Plânsese.

Avea ochii roşii şi strângea o batistă mototolită în mână. Toată casa e cu sus în jos, încercase ea să se facă înţeleasă în engleză uitând că Sophie vorbea germana.

- Pot să vă ajut? întrebase Sophie. S-a întâmplat ceva?

Frau Glaser gesticula agitată.

- Este Herrin. stăpâna! se văitase ea.

- Vă rog, Frau Glaser, spusese Sophie calm luând-o de mână. Să stăm jos undeva. poate chiar aici în hol. şi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat.

- în hol? Părea şocată. Nici vorbă! Nu putem sta în hol. De douăzeci şi patru de ani lucrez în casa asta şi n-am stat niciodată în hol, nu se. Abandonase ideea, reîntorcându-se la ceea ce o tulbura.

- S-a întâmplat ceva cu Frau Baron? insistase Sophie cu blândeţe.

Frau Glaser dăduse afirmativ din cap, încercând să-şi înghită lacrimile.

- Vă rog, continuase Sophie luând-o de braţ şi conducând-o de-a lungul holului. Să luăm puţin loc aici, doar o secundă.

Aşezată pe primul scaun întâlnit în cale, femeia privea în gol, parcă nemairealizând că Sophie era lângă ea.

- Se întâmplă mereu la fel, începuse până la urmă. Nu vrea doctorul. Sophie aşteptase. Tusea. A apucat-o noaptea. ca şi data trecută. Are dureri şi febră, dar nu vrea doctorul. înainte stăpânul era aici şi aducea el doctorul. Fără nazuri. Dar e plecat. Şi Frau Baron spune nu doctor. Se repeta, bolborosind şi cuvinte fără sens, dar Sophie avea răbdare. Şi Martha e proastă, continuase femeia, dintr-o dată furioasă. Frau Baron spune nu, aşa că e nu. N-am voie să sun după doctor.

- Vreţi să spuneţi că Frau von Hartog e bolnavă şi nu vrea să cheme doctorul? întrebase Sophie.

Frau Glaser o privise cu ochii în lacrimi.

- Da, da, asta încerc să spun. Si nu-l găsim pe Herr Baron. A plecat, spune Franz. Dar unde? De la birou nu ştiu. De dimineaţă nu era aici, deci a plecat azi-noapte.

- Cine e Franz? se interesase Sophie.

- Franz? Frau Glaser era uimită. Secretarul lui Herr Baron, bineînţeles. El face ceea ce i se ordonă. E doar un băieţel.

- Urc să văd ce se întâmplă, hotărîse Sophie.

- Oh, nu. Femeia întinsese o mână s-o oprească. Martha n-o să vă lase s-o vedeţi. E nebună. Geloasă, posesivă cu stăpâna ei.

- Vom vedea, spusese Sophie îndreptându-se către lift.

Sus, Martha fusese foarte surprinsă s-o vadă. Ieşise pe culoar, închizând uşa în urma ei.

- Frau Baron este bolnavă, nu vă poate primi.

- îmi pare rău să aud asta, Martha. înseamnă că nici dumneavoastră n-aţi avut parte de o noapte prea liniştită, începuse diplomatic Sophie.

- N-am dormit, dar nu contează.

- N-aş putea totuşi s-o văd un minut? Sunt asistentă medicală, adăugase pentru a da greutate cuvintelor ei. Nu era adevărat, dar făcuse un curs de pregătire în acest sens şi avea experienţă destulă în a se lupta cu boala. Martha păruse că va exploda de indignare în următoarea secundă, dar Sophie nu schimbase nici tonul, nici expresia blândă de pe faţă. Am înţeles că Herr Baron e plecat şi n-au putut da de el. Sunt sigură că n-aţi vrea să se întâmple ceva rău stăpânei dumneavoastră doar pentru că doctorul n-a fost chemat.

Sophie urmărise efectul cuvintelor ei.

- Stăpâna mea nu doreşte doctorul, aşa că nu-l chem, afirmase Martha cu tărie.

- De ce nu doreşte?

- Pentru că o va duce la spital. să moară.

- De ce să moară, Martha? îi este foarte rău?

Martha rămăsese fără răspuns. Se înroşise la faţă, ruşinată.

- Dacă este ceva neînsemnat, o răceală poate, încercase Sophie, am putea-o ajuta, dumneavoastră şi cu mine.

- Şi nu chemaţi doctorul? întrebase Martha neliniştită.

- Asta nu pot să vă promit, dar orice aş face, vom

hotărî împreună.

Urmase o tăcere prelungită. Apoi Martha se întorsese şi deschisese uşa. în cameră era o căldură sufocantă. Draperiile erau trase, aerul închis şi atmosfera apăsătoare. în timp ce ochii i se adaptau cu întunericul, cele două ecrane imense care mărgineau patul prindeau contur. Apropiindu-se, distingea în întuneric silueta îngropată sub multe pături şi cuverturi.

Apoi auzise tusea. şi îngheţase. Adâncă şi agonizantă. o recunoscuse instantaneu. întorcându-se către Martha, vorbise calm.

-Vă rog, trageţi draperiile. Cealaltă femeie rămăsese nemişcată. Dacă ţineţi la viaţa stăpânei dumneavoastră, faceţi ce vă spun. imediat! adăugase tăios.

Hipnotizată parcă de vocea Sophiei, Martha se supusese. Când lumina pătrunsese în cameră pacienta protestase:

- Nu, Martha, stinge lumina!
- Acum închide încălzirea! comandase Sophie.
- Nu, se opusese Martha cu îndârjire. Nu închid nimic.
- Foarte bine. Sophie se întorsese şi o privise în ochi. Dacă nu faceţi imediat ce v-am spus, o chem pe Frau Glaser şi pun să fiţi scoasă din cameră. Este foarte serios şi trebuie să acţionăm de urgenţă. O să sun şi după doctor.

Pe faţa Marthei nu se putuse citi mare lucru, poate doar că urma să refuze. Sophie nu spusese nimic, aşteptase. întâlnindu-i privirea, Martha luase o decizie. Fără nici un cuvânt, se îndreptase spre robinetul de gaz pentru a închide soba.

- Foarte bine. Acum, ajutaţi-mă!

Douăzeci de minute mai târziu, bătrâna doamnă era instalată pe două perne, lenjeria era schimbată, camera aerisită, iar focul aprins în cămin împrăştia o căldură plăcută. Pacienta reuşise să bea puţin ceai. Cuverturile

grele fuseseră înlocuite cu pături uşoare. Tot părea secată de vlagă şi răpusă de durere, dar cenuşiul feţei se estompase şi pentru moment tusea cedase.

Doctorul o ascultase cu atenţie la telefon şi fusese de acord că diagnosticul ar putea fi pus corect.

- Vin în cincisprezece minute, Fräulein Carter.

Sophie avusese dreptate. Era pneumonie. Doctorul îi dăduse medicamente, dar în legătură cu mersul la spital fusese categoric. întâlnind privirea disperată, imploratoare a pacientei, Sophie îşi făcuse curaj şi susţinuse o alternativă. Nu era posibil să fie tratată acasă, cu tot ceea ce era necesar? Doctorul îi făcuse semn să părăsească împreună încăperea.

- Nu înţelegeţi, Fräulein Carter, îi explicase el după ce ieşiseră din cameră lăsând-o pe bătrâna doamnă cu o Martha îmblânzită. Mi-e frică de complicaţii.

Sophie îşi muşcase buza.

- Ba înţeleg, Herr Doktor şi nu vă contrazic, dar între o femeie bolnavă care luptă să se facă bine şi una internată cu convingerea că va muri în spital şi deci nedepunând nici un efort pentru a învinge infecţia, prima variantă este întotdeauna de preferat, nu?

- Aşa a spus şi Herr Baron data trecută.

- Data trecută? A mai avut pneumonie şi altă dată?

- Nu. Bronşită, acum doi ani. Avea optzeci şi doi de ani atunci. Si dânsul a insistat să fie tratată acasă. A beneficiat de cea mai bună îngrijire şi s-a refăcut. Dar de data asta, nu sunt atât de sigur, ezitase el. Inima ei nu mai este ce-a fost cândva.

- Luarea unei decizii în acest sens poate aştepta până la întoarcerea nepotului dânsei?

- Există un risc.

- Pacientul are dreptul să decidă?

- Scumpa mea domnişoară, pacientul nu are cum să

aprecieze situaţia la seriozitatea reală, răspunsese scurt doctorul.

Sophie se plimba de colo-colo, agitată si îngrijorată. Doctorul ştia mai bine. Cum să se opună deciziei lui? Oricum, ea n-avea nici un drept să ia o decizie. Nici măcar nu făcea parte din familie. Văzând-o că ezită, bărbatul se postase în faţa ei cu mâinile la spate şi privind-o pe deasupra ochelarilor, spusese:

- M-aţi chemat şi este mai mult decât lăudabil că aţi reuşit să treceţi peste anumite obstacole pentru a face acest lucru. Nu prea ştiu cine sunteţi şi ce drept de decizie aveţi în casa asta. O văzuse înroşindu-se, dar nu se manifestase în nici un fel. Dar realizaţi probabil că această hotărâre trebuie să-mi aparţină. Noi doctorii înţelegem psihologia pacienţilor noştri, să ştiţi. Si îmi dau seama cât de important este moralul într-o situaţie ca asta. Aşa că o să vă pun o întrebare şi după ce îmi răspundeţi voi lua decizia. De acord?

- Da.

- Dacă trimit o asistentă, asta e tot ce vă pot promite, o puteţi suplini dumneavoastră când iese din tură?

Sophie nu ezitase nici o secundă.

- îmi asum întreaga responsabilitate pentru ceea ce am de făcut.

- Bun. Răspunsul dumneavoastră a fost pe măsura aşteptărilor mele. Atunci, pentru moment, poate să rămână acasă.

Sophie zâmbise şi oftase uşurată.

- Avem noroc. Sora Maria are calificarea şi experienţa necesare pentru a vă ajuta. Am încredere în ea ca în oricare dintre doctorii tineri de la spital. Mai trec o dată pe la pacienta mea, Fräulein Carter, apoi rămâneţi stăpână pe situaţie. Se oprise în dreptul uşii. Vă rog, daţi instrucţiuni ca Herr Baron să fie localizat cât mai repede cu putinţă.

- Este deja căutat, îl asigurase Sophie.

Pendula bătu din nou şi Sophie se ridică. Era timpul s-o schimbe pe sora Maria.

Sora Maria. Cu un asemenea nume se aşteptaseră cu toţii la o călugăriţă zâmbitoare, cu un temperament angelic. Dar sosirea ei le spulberase iluziile. Era un munte de om, uniforma mai să plesnească pe ea de fiecare dată când trăgea aer în piept. Le comanda parcă toţi ar fi fost recruţi proaspeţi într-un regiment, iar ea sergent de instrucţie. La nici o oră de la sosirea ei, deja toată casa tremura de frică. O privire aruncată Marthei fu de-ajuns şi biata femeie se puse pe treabă, alergând de colo-colo să-i urmeze indicaţiile. Avea o energie! în orele care urmaseră, admiraţia Sophiei se amplificase considerabil. Pusese stăpânire pe camera în care se afla bolnava, asigurându-se că acesteia nu-i lipseşte nimic din ceea ce un spital ar fi putu oferi. După douăsprezece ore, Sophie era complet liniştită căci se convinsese că o persoană cum nu se poate mai capabilă se ocupa de bunul mers al lucrurilor. Până să iasă sora Maria din tură prima dată, ajunseseră deja la adresare directă, o înţelegere tacită înfiripându-se între ele în încercarea de a o ajuta pe venerabila doamnă să lupte pentru viaţa ei.

Se spălă pe faţă. Era gata. Ieşi pe culoar şi se îndreptă spre camera baroanei.

- I-a crescut temperatura, şopti Maria. E foarte neliniştită. Rămân şi eu dacă vrei.

Sophie negă din cap.

- Te chem eu dacă e nevoie. Ti-am comandat de mâncare. Trebuie să ţi se aducă în câteva minute.

Si astfel începea o noapte albă. Sophie se aşeză în semiîntuneric, pe scaunul de lângă pat, ştiind că următoarele câteva ore vor fi critice.

Devotamentul ei în îngrijirea bătrânei doamne o mira şi

pe ea. în general, nu se implica într-atât pentru un străin. O admira profund pe Véronique von Hartog pentru puterea pe care o avea de a lupta cu boala. Analgezicele şi antibioticele îşi făceau efectul. Dar tusea, deşi rară acum, era însoţită de o durerea intensă în piept şi zguduia trupul slăbit cu o cruzime înfricoşătoare, punând în pericol inima vulnerabilă. De fiecare dată când începea, Sophie sărea în picioare, susţinând bolnava într-o poziţie care să-i aline cât de cât suferinţa, şoptindu-i vorbe calde până ce atacul paroxistic trecea. După o astfel de criză, epuizată fiind, răsturnată între perne fără vlagă, bătrâna doamnă îi întinse o mână. Sophie i-o luă şi i-o strânse într-a ei până ce un somn binefăcător îi închise ochii.

Doctorul venea şi pleca. Noaptea şi ziua se succedau fără ca Sophie să mai facă vreo deosebire între ele. începură s-o lase şi pe ea puterile. Maria aţipea între ture, dar Sophie nu putea să doarmă. întinsă pe patul pliant instalat în salonul baroanei, se gândea continuu la Max. Unde era? De ce nu reuşea nimeni să dea de el? Se întâlnise cu secretarul lui pentru câteva minute, în acea primă seară când urcase s-o asigure că se face tot ce este posibil pentru a-l localiza pe Herr Baron. Şi încă nu ştiau nimic de el.

Ar fi preferat să nu se gândească la noaptea aceea din dormitorul lui, dar amintirile nu ascultau de glasul raţiunii. Trăia sentimente contradictorii. Acum îl ura pentru ceea ce făcuse, pentru cum o umilise pe plan fizic, pentru ca în următorul moment să retrăiască pasiunea şi tandreţea, delicateţea şi ardoarea cu care se purtase cu ea. întotdeauna deznădejdea îi înăbuşea orice urmă de speranţă. Nu mai dorea decât să plece acasă. Dacă s-ar întoarce, ea ar putea pleca, eliberată de responsabilitatea pe care o avea faţă de bunica lui.

în a treia seară, lucrurile luară o întorsătură cu totul

nouă. Doctorul sosi târziu. Şi el arăta extenuat, cearcăne vineţii îi încadrau ochii. Se uită în fişă şi chipul îi fu luminat de un zâmbet larg.

- Se pare că a depăşit perioada critică, îi spuse când ieşiră pe culoar. Infecţia e în remisiune. O greutate imensă i se ridică Sophiei de pe inimă. Acum trebuie să-i monitorizăm inima. Trebuie să fie foarte liniştită. Fără supărări de nici un fel. Şi trebuie să doarmă. Ăsta e cel mai bun medicament pe care i-l pot recomanda acum.

Noaptea care urmă fu animată şi veselă. Ambele „infirmiere“ uitară de oboseală, Maria nu mai vroia să meargă la culcare. îşi făceau treaba cu zâmbetul pe buze. Moralul tuturor crescuse simţitor. Bătrâna doamnă trecuse hopul. Se va face bine. Asta era tot ce conta.

Spre dimineaţă, Maria o trimise pe Sophie la culcare. Ea se împotrivi puţin, dar asistenta argumentă că nu are cu ce s-o ajute în halul de oboseală în care se găsea. Avea nevoie de somn. Cum puse capul pe pernă, adormi.

Véronique von Hartog zâmbea uşor dintre perne.

- Minunat. De-abia aştept capitolul următor.

Sophie închise cartea.

- N-am mai citit Dickens de când eram la şcoală, dar Nicholas Nickleby a fost întotdeauna printre preferaţii mei.

- Citeşti foarte frumos.

- Am exerciţiu, recunoscu Sophie.

- O să fie o plăcere să le citeşti propriilor tăi copii când va veni vremea.

Sophie se ridică brusc.

- Vă las să vă odihniţi.

- Te întorci mai târziu să luăm ceaiul împreună? întrebă bătrâna doamnă pe un ton în care afecţiunea sinceră era evidentă.

- Bineînţeles. Ies să iau puţin aer. Se apropie de pat. Să vă aduc ceva înainte să plec?

- Nu, mulţumesc, copilă scumpă. Maria trebuie să apară cu medicamentele şi aparatele ei.

Sophie se aplecă şi depuse un sărut pe obrazul bătrânei doamne.

- Ne vedem mai târziu, atunci.

Jos, Boy se ridică de lângă foc pentru a o urma afară. Era frig, bătea şi vântul. Mirosea a ploaie. în curând, zăpada se va topi şi uimitorul soare de iarnă îşi va pierde supremaţia.

Tremurând, făcu câţiva paşi pe alee, cu câinele încurcându-i-se printre picioare. Se ataşase de ea în ultimele zile şi acum găsise şi el posibilitatea să evadeze dintre pereţii castelului. îi era dor de stăpânul lui. Şi nu era singurul.

Trecuseră cinci zile de când Max plecase fără un cuvânt şi tot n-aveau nici o veste de la el. Timpul trecea îngrozitor de încet. Paradoxal, dorinţa de a pleca o părăsise pe Sophie. Trăia momentul, fără să se gândească vreun pic la ziua de mâine. Fiecare zi îi provoca ceva ce semăna a plăcere, entuziasm. începuse cu două nopţi în urmă, când, din nou, nu putuse dormi. Venise încă o asistentă şi îndatoririle ei se diminuaseră considerabil, dar neliniştea o trezise devreme şi nu mai putuse adormi din nou.

Străbătând coridoarele difuz luminate în căutarea bibliotecii pentru a face rost de o carte, deschisese altă uşă. Aprinzând lumina, cele trei candelabre îi luaseră ochii. Sala de bal a palatului se dezvăluise privirii ei înmărmurite.

Se întindea pe trei etaje. Coloane de marmură străjuiau cele două şeminee aşezate faţă în faţă. La un capăt al imensei încăperi se afla galeria orchestrei, iar la celălalt trei ferestre cu vitralii despicau peretele până la tavanul din lemn sculptat. Cupidoni de aur atârnau sub candelabre. Imaginea îţi tăia respiraţia; era o sală a contrastelor izbitoare, parcă introducându-te în feeria basmului.

Printre portretele care împodobeau pereţii, Max arăta detaşat. Strămoşii lui erau înconjuraţi de câini, copii sau cai, pictaţi pe fundalul castelului, grădinilor sau pădurilor, dar Max o privea de pe pânză singur, cu o expresie dezarmantă pe faţă. Era mult mai tânăr, bărbatul matur cu farmecul binecunoscut, de-abia se ghicea în spatele trăsăturilor copilăreşti.

Sophie nu reuşise să-şi amintească mai apoi cât timp zăbovise în faţa portretului. Dar când ajunsese înapoi în cameră căzuse aproape instantaneu într-un somn fără vise. Se trezise târziu şi se ridicase nerăbdătoare din pat. Va explora castelul, îşi propusese, îşi va întipări în minte fiecare colţişor al casei lui Max, pentru a lua cu ea toate aceste amintiri când va pleca.

Fusese uimită de ceea ce descoperise. Nu lipseau splendorile unui palat adevărat, dar reşedinţa era un cămin în toată puterea cuvântului. Exclusese cu grijă apartamentele private ale lui Max de pe lista hoinărelilor ei, dar restul fusese suficient pentru a o încânta: galeria de artă cu tavanul sofisticat din oglinzi pictate, elegantul salon aparţinând prin tradiţie stăpânei casei, un loc de vis cu tapiţeriile de culoarea cerului senin, mobila în tonuri de albastru, draperiile de catifea şi biroul sofisticat la care se scriau scrisori sau invitaţii. Cel mai mult însă îi plăcuse biblioteca. Era o încăpere micuţă, cu rafturi de mahon până în tavan, pline cu cărţi vechi şi noi. în faţa ferestrei, se afla un birou nepretenţios la care îşi petrecuse câteva ore bune citind despre istoria castelului.

Se dusese cu entuziasm s-o viziteze pe bolnavă. Baroana se arătase încântată să depene pentru ea poveşti despre palat şi stăpânii lui din cele mai vechi timpuri până în prezent. Născută la începutul secolului, trăise două războaie mondiale şi Sophie fusese uimită la ce-i fusese dat să audă despre viaţa venerabilei doamne. Abia a doua

zi îi vorbise despre nepotul ei.

- Nu prea e un bărbat de societate, Max al nostru.

- Greu de crezut, îi scăpă Sophiei, fără să-şi dea seama. Roşi, iar Véronique îi zâmbise afectuos.

- Eşti subiectivă, copila mea. Eşti îndrăgostită de el. Sophie nu spusese nimic. Bun, mă bucur că nu negi.

Vorbeau în franceză, pentru a-i face sarcina mai uşoară convalescentei. Sophie fusese chiar fericită de a se găsi în postura de ascultător, fără să trebuiască să vorbească prea mult.

- în societate? reluase Sophie discuţia.

- E un singuratic, înţelegi tu! Si lor nu le place în clubul ăsta din care facem noi parte.

- Club?

- Nu mai sunt mulţi aristocraţi în Europa şi noi, cei care am rămas, ţinem aproape unii de ceilalţi, mai ales cei care mai avem încă domeniile în posesie. în marea lor majoritate, moşiile sunt administrate de profesionişti angajaţi special în acest sens, iar stăpânii trăiesc la Viena viaţa secolului trecut cu baluri, recepţii, operă şi toate ritualurile de altă dată ale clasei noastre. Un zâmbet ironic traversase chipul bătrânei. Dar Max nu are nici o legătură cu astfel de evenimente. Nici măcar nu vânează şi ăsta e păcat de castă. Mai adaugă la toate astea că e trecut de treizeci de ani şi încă necăsătorit şi vei obţine un bărbat în dizgraţie socială. Preferă compania câtorva prieteni apropiaţi. De asta sunt atât de nerăbdătoare să-l văd însurat. Are nevoie de o soţie care să-l adore, să-i conducă ditamai casa şi să-i crească copiii. O femeie care să-i cheltuiască banii şi să-şi petreacă majoritatea timpului la Viena nu i s-ar potrivi deloc.

Se oprise, căci Sophie era pierdută în gânduri.

Dorothea se încadra oare în această descriere? Regreta că se căsătorise cu Klaus, care locuia la Viena şi-i oferise

acea viaţă somptuoasă despre care baroana tocmai amintise? Dacă o iubea încă pe Dorothea, aşa cum observase ea, de ce propusese căsătorie unei alte femei?

Véronique se lăsase pe spate şi închisese ochii, cu un zâmbet gânditor pe buze.

- Sunteţi obosită. E timpul să mă retrag. Ajunge pentru astăzi.

- Nu! o contrazisese interlocutoarea ei făcând ochii mari. Nu ştiu ce n-a mers între tine şi Max, dar asta este ultima mea şansă să-ţi spun câteva lucruri pe care ar trebui să le ştii.

- Vă rog, madame, eu.

- Dacă nu vrei să-mi spui grand-mère, o întrerupsese, aş vrea măcar să-mi spui Véronique.

Zâmbise cu toată faţa, amintindu-i Sophiei de Max într-o asemenea măsură încât un nod dureros i se urcase în gât.

- Tatăl lui Max, Johann era fiul meu mai mare, începuse ea. La douăzeci şi doi de ani s-a îndrăgostit. Ea era tânără, fiica unor prieteni de familie şi toţi eram peste măsură de fericiţi. Au avut o nuntă ca-n poveşti şi apoi au venit să locuiască aici. Dar visul frumos s-a transformat repede în coşmar. Oftase. Henriette era tânără şi frumoasă, dar vanitoasă şi nechibzuită, îşi iubea propria persoană mai mult decât orice altceva pe lumea asta; principalul ei interes era trupul ei, cum să-l îmbrace frumos şi să-l scoată în lume. A fost foarte dureros să-mi văd fiul atât de nefericit. După ce sora lui Max, Eva, s-a născut, Henriette a decis că nu va mai trece printr-o altă sarcină. Cum erau amândoi catolici convinşi, asta însemna să-i refuze soţului ei drepturile conjugale, iar Johann nu putea accepta aşa ceva. Alt bărbat ar fi tratat-o cu indiferenţă şi ar fi căutat satisfacţie în altă parte, dar era prea tânăr ca s-o ia în serios. A început să o curteze, să o răsfeţe, să cheltuiască

sume exorbitante pe cadouri extravagante, să-şi neglijeze munca pentru a fi cu ea. Dar degeaba! Sunt convinsă că în noaptea în care Max a fost conceput, Johann a fost violent cu soţia sa. Nu au vorbit niciodată despre asta, dar de atunci au dormit întotdeauna în dormitoare separate. Când Max s-a născut, Henriette i-a întors spatele, lăsându-l în grija bonelor şi guvernantelor. Din păcate, şi tatăl lui îl ocolea pentru că-i amintea de noaptea în care orice şansă de a trăi o căsnicie normală se spulberaseră. Când Max avea doi ani, Johann a plecat de acasă şi n-a mai dat nici un semn de viaţă. A murit cu puţin timp înainte ca fiul lui să împlinească paisprezece ani.

Se opri şi se lăsă pe spate, pe perne.

- Gata, decisese Sophie şi plecase pentru a o lăsa pe bătrâna doamnă să se odihnească.

Povestea continuase abia a doua zi după-amiază. îşi băuseră ceaiul. în afară de sfârâitul buştenilor pe foc şi ticăitul ceasului bunicului, nimic nu perturba liniştea.

- N-ai întrebări, Sophie? rupsese Véronique tăcerea.

- Nu. Astăzi o să stăm liniştite şi o să vă citesc.

- Dar trebuie să-ţi spun, copilă. înţelegi?

- Nu cu preţul sănătăţii dumneavoastră, se încăpăţânase Sophie.

- Timpul e preţios şi eu nu mai am prea mult. Dacă înţelegi cum stau lucrurile cu Max, acest lucru te-ar putea ajuta să iei decizia corectă.

Sophie nu răspunsese. Decizia, fie ea corectă sau nu, fusese luată şi nu mai puteau da înapoi, se gândise dezolată.

- Nu mai e mult, insistă baroana. Te rog. Trebuie să-mi iau această greutate de pe suflet. Vezi tu, pentru mare parte a nefericirii lui Max, eu port vina.

- Dumneavoastră? Sophiei nu-i venea să creadă.

- Ar fi trebuit să am grijă de el când mama lui l-a

respins, dar n-am făcut-o. Am considerat că aş face o greşeală dacă m-aş amesteca. Soacra mea a încercat să-mi conducă viaţa, soţie tânără fiind, şi am jurat că nu le voi face acelaşi lucru copiilor mei. Véronique făcuse o pauză. Soţul meu, minunatul meu Hugo, a fost cel care l-a luat pe Max sub aripa lui. N-avea nici un anişor când Hugo a început să-i arate moştenirea strămoşilor lui, să-i insufle dragostea lui pentru păduri. Max îi seamănă foarte mult, iubitor, tandru, dar un bărbat adevărat. Doar că are ceva ce lui Hugo îi lipsea cu desăvârşire. Este necruţător. Nu se dă în lături de la nimic pentru a obţine ceea ce vrea.

Se ridicase în capul oaselor. Sophie o ajutase să-şi găsească o poziţie comodă, punându-i încă o pernă la spate.

- Ţi-a povestit că a plecat de acasă la şaisprezece ani ca să studieze în străinătate? A fost în totalitate decizia lui. A fost plecat la Universitate în Canada patru ani încheiaţi, să studieze cele mai mari păduri ale lumii. în tot acest timp, nu l-am văzut deloc. Ceilalţi studenţi se întorceau acasă în vacanţă, el rămânea la şcoala de vară, învăţa să vorbească englezeşte mai bine decât un englez. Bătrâna zâmbise ca pentru sine. Când a plecat, era un adolescent singuratic. S-a întors bărbat în toată firea, mai matur decât vârsta lui, cu o largă percepţie asupra oamenilor şi a vieţii. Se descurca în afaceri mai bine decât bărbaţi de două ori mai vârstnici decât el. Se întorsese spre Sophie şi-i zâmbise. Hugo a fost şocat. Ce se întâmplase cu băiatul sensibil pe care-l trimisesem în lume? Nu l-am mai văzut niciodată. în decursul acelor ani s-a născut şi necruţarea de care îţi spuneam. La început nu mi-am dat seama, dar într-o seară m-a şocat. Trăsese adânc aer în piept. Era seara balului de primăvară. în fiecare an dăm un bal înainte de Festivalul de Paşte de la Salzburg. Eram atât de mândră de nepotul meu, înalt şi chipeş în costumul lui

elegant! Văzând atâtea fete frumoase, am sperat că va alege una şi se va aşeza la casa lui. în schimb, mi s-a dat o lecţie pe care n-o voi uita niciodată.

Sophie o privea absorbită complet de ceea ce auzea. Sorbea cu nesaţ fiecare detaliu din viaţa bărbatului pe care-l iubea.

- Am urmărit înmărmurită cum femeile se aruncau practic asupra lui, unele căutând o conversaţie, altele aruncând priviri ispititoare, doar doar vor fi remarcate. Fiecare în parte a fost pusă la locul ei, politicos, carismatic chiar. Am fost îngrozită. Atât de tânăr şi atât de necruţător! N-am putut închide un ochi. Toată noaptea m-a obsedat gândul unui viitor sumbru pentru el. Din acea seară, nu s-a mai întâmplat nimic care să mă facă să-mi schimb părerea, să-mi alunge teama în ceea ce priveşte viitorul şi fericirea lui. Până acum.

- Stiu, şoptise Sophie. Numai că eu nu sunt frumoasă.

- Oh, nu, draga mea. Véronique replicase hotărâtă. M-am înşelat amarnic în această privinţă. Frumuseţea ta e acolo, gata să înflorească îndată ce-ţi vei permite să fii fericită. Si atunci, toată lumea te va vedea în toată slendoarea ta.

Sophie roşise.

- Ce s-a întâmplat cu mama lui? Cu Henriette?

Urmase o pauză atât de lungă încât Sophie ajunsese să creadă că poate întrebarea ei nu fusese auzită.

- Când Max era în Canada, Henriette a intrat la mănăstire. Asta se întâmpla acum cincisprezece ani. De atunci a refuzat întotdeauna să primească orice vizită, ne-a trimis înapoi toate scrisorile. Nu părăseşte niciodată mănăstirea. Din câte ştim, încă mai trăieşte.

Capitolul 10

Ploua. Sophie urca aleea spre palat. Plimbarea îi făcuse bine, îşi mai limpezise puţin gândurile. Ajunşi în vestibul, îşi scoase cizmele ude, iar Boy se scutură de apă. Semineul din hol împrăştia o căldură binefăcătoare. Câinele merse să se lungească în colţul lui preferat. Ieşirea se prelungise mai mult decât intenţionase, trebuia să se grăbească pentru a urca să ţină companie baroanei la ceai. Chemă liftul. Uşile se deschiseră şi în faţa ei apăru Max.

în prima secundă rămase nemişcată, fără să poată articula vreun cuvânt, crezând că visează, aşa cum i se întâmplase de nenumărate ori în ultimele zile. Dar el se mişcă spre ea şi Sophie îi sări în braţe într-o explozie de fericire.

- Ai venit! şopti. Te-ai întors!

- Oh, draga mea, oftă el, strângând-o în braţe.

- Ai văzut-o? întrebă, vocea fiindu-i înăbuşită la pieptul lui.

- Da, am văzut-o. îi mângâia părul, îndepărtând delicat şuviţele ude de pe faţa îmbujorată. Ea simţi o fericire de nedescris străbătând-o. O să fie bine, acum!

- Stiu! reuşi Sophie să mai spună înainte să izbucnească în lacrimi. Plângea cu suspine, udându-i cămaşa, cu degetele încleştate pe clapetele buzunarelor lui de la haină. îmi pare rău, murmură şi-i simţi braţele cuprinzând-o mai strâns.

- Totul va fi bine acum, îi şopti el la ureche. Sunt aici. Scoase o batistă şi-i trase blând capul pe spate pentru a-i şterge lacrimile ce-i şiroiau pe obraji. Un zâmbet îi lumină faţa. în aceeaşi clipă, se auzi o mişcare în spatele ei, mişcare ce-i reaminti că se aflau în hol şi oricine putea intra să-i găsească aşa, îmbrăţişaţi. Se întoarse şi zâmbetul îi muri pe buze. în faţa ei se afla Dorothea von Hartog.

Sophie îngheţă.

Aşadar acesta era motivul pentru care Max fusese de negăsit atâtea zile la rând, fu primul ei gând. Părăsise castelul în noaptea aceea şi se dusese direct la Dorothea. imediat după ce ea, Sophie, îşi deschisese sufletul în faţa lui. Se retrase brusc din îmbrăţişarea lui şi-l privi drept în ochi. Punea din nou cap la cap amintiri dispersate. Emil era foarte sigur de dragostea mamei lui pentru unchiul Max. Era un obişnuit al casei Dorotheei? Aşa să fi ajuns băiatul la această certitudine, văzându-i împreună zi de zi? Dacă relaţia ei cu Max nu fusese decât praf aruncat în ochii lui Klaus von Hartog? Dumnezeule, era foarte posibil. Complexitatea familiei von Hartog o depăşea, realiză ea cu o amărăciune sfâşietoare. îşi smulse privirea de pe chipul lui şi, cu mişcări precipitate, îl împinse pentru a-şi face loc şi a intra în lift.

- Sophie! ... Aşteaptă!

Chemarea lui se izbi de uşile închise. Liftul porni, ducând-o cât mai departe de el cu putinţă.

Sus, la ea în cameră, se spălă cu apă rece pe faţă. Rămase cu ochii pironiţi în oglindă. Nu-şi recunoştea propria reflexie în oglindă. Avea faţa pământie de oboseală, ochii încercănaţi, părul în dezordine şi costumul boţit. Trecu mecanic în dormitor şi se aruncă pe pat, cu sufletul pustiit şi ochii privind în gol. Percepu vag ciocănitul insistent în uşă şi vocea lui Max strigându-i numele. Apoi se făcu linişte. îşi înfundă capul într-o pernă şi lacrimile începură să curgă şiroaie.

Când se trezi, era seară. Telefonul de pe noptieră suna şi în prima secundă nu-şi putu aminti de ce se afla îmbrăcată în pat. Se dezmetici repede şi se întinse după receptor.

- Alo! Era Dorothea. Trebuie să vorbesc cu tine, continuă repede când văzu că Sophie nu răspunde. Cobori în hol. acum, în câteva minute? Max a urcat să se schimbe pentru cină şi nu vom fi deranjate.

-Nu, reuşi Sophie să-şi găsească cuvintele. Nu cred că

avem ce.

- Te rog, insistă Dorothea. Vocea femeii suna straniu, a rugăminte.

- Foarte bine, căzu Sophie de acord.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce se spălase şi se schimbase, Sophie cobora. Dorothea o aştepta pe canapea, cu o revistă în mână.

- Ai venit! exclamă nerăbdătoare.

Arăta impecabil, ca întotdeauna. Fiecare buclă la locul ei, purta un deux-pieces de caşmir, bluză crem de mătase şi ghetuţe cu toc înalt; bijuterii elegante îi puneau în valoare linia graţioasă a gâtului şi degetele lungi. Sophie se trezi dorindu-şi să nu fi acceptat întâlnirea.

- Vreau să vorbesc cu tine. Te rog, ia loc.

Dorothea aruncă revista pe o măsuţă. Gestul o impresionă neplăcut pe Sophie.

- Nu cred că avem ce să ne spunem, spuse pe un ton de gheaţă.

- Oh, ba da, avem, o contrazise Dorothea, iar Sophie se aşeză. Nu vroia ca servitorii să le audă certându-se. împărţim acelaşi bărbat, deci avem ceva în comun, nu crezi?

Sophie nu-i oferi satisfacţia unui răspuns. O privea fix, aşteptând urmarea.

- Max poate fi necruţător, ştim amândouă acest lucru, continuă Dorothea, dar în unele cazuri e slab de înger şi am impresia că nu ţi-a spus adevărul în legătură cu căsătoria asta *a* voastră.

Nervii Sophiei erau încordaţi la maximum. îşi încleştă pumnii în buzunarele jachetei.

- A început să mă cam irite această întârziere, spunea Dorothea privindu-şi unghiile impecabile. Eram încă în Kitzbuhel când am aflat de anulare. Se uită la expresia încremenită a interlocutoarei ei şi exclamă surprinsă: Tu habar n-ai despre ce vorbesc, nu-i aşa?

Cum Sophie nu răspunse, oftă enervată. Deci am avut

dreptate, nu ţi-a spus. O să te pun eu la curent. Max spera ca judecătorul să anuleze căsătoria mea, pentru ca noi doi să ne putem căsători la biserică. Dar acest lucru i-a fost refuzat, aşa că ideea unui mariaj a ieşit din discuţie. Dar într-un fel, acest lucru îmi convine mai mult. Nu are oricum stofă de soţ, dar va fi un amant de milioane şi o să moară toate de invidie la Viena când vor afla că am pus mâna pe el. Zâmbi încântată de propria persoană. Revenind: în Kitzbuhel mi-a venit strălucita idee. Erai evident moartă după el, de ce să nu se căsătorească cu tine? Aşa îşi va face şi bunica fericită, va face şi copiii pe care trebuie să-i facă şi vor fi păstrate şi aparenţele. Poate să petreacă aici timpul necesar pentru onorarea datoriilor ce-i revin, dar casa noastră va fi la Viena. Acolo vreau eu să trăiesc. Ridică privirea. Este soluţia perfectă. Şi tu eşti femeia ideală pentru un asemenea angajament. îl iubeşti, te descurci de minune cu bunica lui, îţi plac copiii, ai spirit organizatoric şi te-ai ocupa cu cea mai mare plăcere de locul ăsta îngrozitor. Se uită în jur şi gesticulă plictisită. Viaţa mea e la Viena, nu într-un orăşel de provincie, cu stilul lui de viaţă învechit. Ridică din umeri. Mi-a fost destul de greu să-l conving pe Max, bineînţeles. Are tot felul de reţineri: Klaus, la care ţine foarte mult şi pe care nu vrea să-l rănească, copacii ăştia blestemaţi şi bunica lui. Dar până la urmă a acceptat, adăugă ţuguindu-şi uşor buzele. Deci, tot ce trebuia să facă era să te convingă pe tine să vă căsătoriţi. îi aruncă Sophiei o privire curioasă. Şi se pare că a întâmpinat ceva probleme la acest capitol. în mod normal, aşa ceva nu se întâmplă, îi este foarte uşor să convingă o femeie să-i facă pe plac, dar se pare că de data asta are nevoie de puţin ajutor. M-am gândit că o discuţie între noi două va grăbi lucrurile.

Sophie nu se mişcase din loc; ochii îi erau fixaţi pe chipul celeilalte femei, urmărise fiecare vorbă rostită de gura frumos conturată. Discursul se încheiase, dar ea rămăsese ca trăsnită. Resimţise fiecare cuvânt ca pe o

lovitură de pumnal. Rănile erau foarte adânci. încă împietrită, încercă să ignore durerea insuportabilă, să se gândească dacă ceea ce auzise putea fi adevărat.

Se explica astfel insistenţa lui Max de a se căsători, chiar şi ideea unui fals mariaj. Dorothea avea dreptate: ea era candidata ideală pentru a îndeplini acest rol. Nu era nici frumoasă, nici de familie bună, printr-o astfel de alianţă i se oferea o viaţă cum nici în visele ei cele mai frumoase nu i-ar fi fost dat să trăiască. Ar avea o casă splendidă, bani, o familie şi un soţ chipeş care să-i stea alături de câte ori îndatoririle ar cere-o. Plus că nu mai era tânără şi basmul cu Făt-Frumos pe cal alb nu i se mai putea aplica. Da, totul se lega oribil de bine.

Dar era oare adevărat? Era Max capabil de asemenea înşelăciune? îşi putea el trăda vărul şi bunica în asemenea măsură? Erau sentimentele lui pentru Dorothea atât de puternice încât să-şi abandoneze domeniul? Bunica lui îi povestise Sophiei cât de indiferent fusese întotdeauna faţă de femei. Să se fi datorat această indiferenţă dragostei pentru soţia vărului său?

Povestea Dorotheei răspundea şi la o întrebare pe care Sophie nu-şi permisese să şi-o pună în mod deschis până atunci. De ce eu?

Nu era frumoasă, nici de viţă nobilă, n-avea nici unul dintre atu- urile care ar fi atras un bărbat ca Max von Hartog. Intenţionase să facă dragoste cu ea pentru a o convinge de nişte sentimente care de fapt nu existau? Credea că o va putea ţine în întuneric, bazându-se pe faptul că ar lua mereu de bun ceea ce spera să fie adevărat? Mozaicul se completase. Acum, totul se explica.

- Ei bine? o interpelă Dorothea nerăbdătoare.

Sophie nu avea nimic să-i spună femeii care-i năruise toate visele. Se ridică fără un cuvânt şi plecă.

întoarsă în camera ei, se dezbrăcă şi intră sub duş. Se săpuni cu putere, parcă încercând să-şi purifice trupul. Până să i se fi uscat părul, durerea fusese înlocuită cu o

furie arzătoare.

Max o înşelase, o minţise, îşi spuse cu voce tare întinzând loţiune pe tot corpul. îi călcase sentimentele în picioare pentru a obţine ceea ce vroia: o căsătorie de convenienţă. Care să-i convină lui! Dacă ar fi fost sincer şi i-ar fi spus de la bun început poate l-ar fi respectat pentru asta. Dar să se prefacă în asemenea măsură pentru a o convinge, era intolerabil. îi provoca scârbă. Simţea că i se face rău, că durerea o sufocă din nou, că o podideşte plânsul. Niciodată! Vărsase destule lacrimi pentru Maximilian von Hartog. N-avea decât să se bucure de Dorothea lui, care era de un egoism crunt, rece ca gheaţa şi care probabil va sfârşi prin a-l face foarte nefericit.

Aşezată pe taburet în faţa oglinzii, Sophie îşi privea propria reflexie. Nu se schimbase nimic. Nu ieşise nici o frumuseţe la iveală pentru că se îndrăgostise şi sperase la fericire. Fusese credulă, recunoscu, naivă şi proastă, toate acele slăbiciuni de care era mândră că e lipsită. îi căzuse în braţe la primul semn de afecţiune. Cel puţin fusese sinceră. îl iubise şi-l dorise, iar acum nu simţea ruşine, era doar furioasă. El pierduse în jocul pe care-l jucase cu ea şi de data asta îl va părăsi fără regrete. Lottie avusese dreptate până la urmă. Deodată, resimţi o bucurie teribilă că venise. Era mai bine să ştii adevărul şi să înveţi să-l accepţi.

Jumătate de oră mai târziu, era gata. Imaginea pe care o văzu în oglindă fu o surpriză şi pentru ea. Alesese rochia albastră pe care o purtase şi în prima seară. îşi lăsase părul pe spate, în bucle mari care-i atingeau senzual umerii. Fardul de pleoape azuriu se pierdea spre sprâncene într-un argintiu delicat, iar rujul de pe buze era roşu intens. Arăta bine. Era pregătită să coboare şi să-i înfrunte pe amândoi pentru ultima oară.

- Iat-o!

Tonul Dorotheei fusese de-a dreptul nepoliticos. Era îmbrăcată într-o rochie neagră. Sophie îi întâlni privirea

îngheţată de cum intră pe uşă. O expresie triumfătoare îi schimonosea trăsăturile feţei.

Dorothea nu avea pic de demnitate, realiză Sophie instantaneu. în ciuda provenienţei de mare clasă, manierele ei lăsau de dorit, iar în lumea din care venea Sophie, asta atârna greu în defavoarea oricărei persoane. Ai grijă cum te porţi, îi spuseseră întotdeauna părinţii ei, fără maniere am trăi ca-n junglă. îi întoarse Dorotheei privirea fără să clipească.

Max traversă încăperea în întâmpinarea ei, ochii strălucindu-i când o privi din cap până în picioare.

- Draga mea, spuse şi-i duse mâna la buze, apoi îi ţinu scaunul pentru a se aşeza la masă.

Ea înclină elegant din cap şi-l răsplăti cu un zâmbet larg. îl văzu roşind şi o bucurie de nedescris o străbătu. Nu-i era complet indiferentă lui Herr Baron. în capătul celălalt al mesei Dorothea se încruntase, iar Sophie se înfruptă din plin din plăcerea de a o vedea astfel.

- Ai văzut-o pe bunica ta? se interesă ea în timp ce i se servea supa.

- Da. Ţi-a simţit lipsa în după-amiaza asta. Aşteptă, dar Sophie nu răspunse. N-ai ajuns pe la ea, se pare, adăugă el.

Sophie se abţinu în continuare de la orice comentariu.

- Era mai bine? întrebă ea.

- Este foarte slăbită, interveni Dorothea. Nu vă mai faceţi atâtea iluzii. Nu se mai face bine.

Sophie lăsă lingura să-i cadă în farfurie şi o aţinti cu o privire şocată.

- Nu, Dorothea, te înşeli, spuse Max după un moment de tensiune maximă. Este slăbită, bineînţeles. Trebuie să se refacă după o boală grea, dar se va face bine cu siguranţă. Este puternică şi hotărâtă.

Sophie îşi pierdu interesul de a lua parte la conversaţie şi nu mai spuse nimic până la sfârşitul mesei. Când veni desertul, se scuză.

- Aş vrea s-o văd pe Madame, înainte să se pregătească de culcare, explică ea.

Max se ridică politicos de pe scaun când Sophie părăsi masa.

Intră pe vârfuri în camera bolnavei. Maria era la fereastră cu o veioză aprinsă şi un ziar deschis pe măsuţa de lângă ea. Véronique dormea, faţa palidă era liniştită. Sophie ezită. Să aştepte? Maria se ridică şi-i făcu semn s-o urmeze. Ieşiră pe culoar.

- Cum e? întrebă în şoaptă Sophie.
- Merge încet, sună răspunsul.
- Dar spre bine, nu?

Marie făcu semn din cap că da.

- Si inima?
- Doctorul e optimist.

Sophie oftă.

- Tu ce faci, Maria? Vrei să mai stau şi eu o vreme? Ai mâncat?

Maria zâmbi.

- Da, am mâncat şi nu, nu vreau să mai stai şi tu. Las-o în seama mea în seara asta.
- Mă aştepta mai devreme şi n-am venit.
- Stiu. A fost dezamăgită, dar nu te-am aşteptat cu ceaiul. Maria o luă pe Sophie de braţ. Am auzit că pleci mâine.

Sophie confirmă. Maria îşi muşcă buza.

- îmi pare rău să aud asta. Trebuie să pleci?
- Da.
- Dar o să vii s-o vezi înainte să pleci, nu?
- Bineînţeles.

Rămaseră tăcute, conştiente că mai erau multe lucruri de spus. Sophie simţi dintr-o dată dorinţa arzătoare de a i se destăinui celeilalte femei, dar acest lucru era imposibil.

- Vă are pe tine şi pe Martha.
- Te-a îndrăgit foarte tare, comentă Maria. Stii, bineînţeles, că speră să te căsătoreşti cu nepotul ei.

Sophie roşi.

- Speră să-şi vadă nepotul căsătorit, nu cred că are prea mare importanţă pe cine va alege.

- Te înşeli, veni repede răspunsul. Are foarte mare importanţă. Pe ea nu problema strănepoţilor o macină. E perfect conştientă că e prea bătrână şi nu va mai apuca să se bucure de ei,chiar dacă vin pe lume înainte de a muri ea. O preocupă soarta lui. îl adoră şi vrea să-l vadă fericit.

- Stiu.

Nefericirea din vocea ei fusese sfâşietoare.

- Poate ar trebui s-o linişteşti spunându-i că te vei întoarce, că veţi ţine legătura, că-i vei scrie.

- Crezi că i-ar plăcea? întrebă Sophie cu îndoială.

- La nebunie.

- Bine, Maria. Aşa o să fac.

Maria intră în cameră. Sophie rămase pe hol, întrebându-se ce să facă. Să se întoarcă jos pentru a trece prin inutilul ritual al cafelei şi a-şi lua rămas bun? N-avea nici cea mai mică dorinţă de a mai da ochii cu vreunul dintre ei vreodată. Bucuria răzbunătoare de la începutul cinei pălise considerabil şi în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, gândul plecării nu era uşor de suportat. Castelul şi bătrâna doamnă exercitau asupra ei o forţă de atracţie remarcabilă.

Mai era un singur lucru pe care vroia să-l facă.

Scăunelul pe care stătuse era tot în faţa şemineului din sala de bal, iar câinele era întins alături, parcă aşteptând-o. Ridică capul în întâmpinarea ei, apoi îl lăsă din nou pe labele din faţă, neluându-şi ochii de la ea. Si ei îi va fi dor de el.

Bărbatul din tablou arăta exact la fel, dar magia celorlalte seri dispăruse. Se ridică şi se apropie de fereastră, paşii succedându-se sonor în liniştea sălii. Afară era întuneric. Ochii i se umplură de lacrimi. Zăpada începuse să se topească. Picături mici de gheaţă cădeau din copacii de pe marginea lacului, tulburând oglinda

încremenită a apei. Peste nici o lună, peisajul va fi cu totul altul: cer senin, soare strălucind şi copaci în floare. Se întoarse repede cu spatele.

în camera ei, draperiile erau trase. O povară grea îi atârna pe umeri. Trebuia să-şi facă bagajul, se gândi în timp ce ochii i se adaptau la întuneric.

Un fior rece o străbătu. O siluetă se distingea pe patul ei. întinse în zadar o mână după lumină, teama îi paralizase picioarele.

întins în pat, în ţinuta-i elegantă, şi privind-o intens stătea nimeni altul decât stăpânul casei.

Capitolul 11

Sophiei i se tăie respiraţia. Se uita la Max, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

- Ai stat mult, spuse el şi se ridică din pat.

- Ce cauţi aici?

- Am venit să vorbesc cu tine, răspunse el calm, aprinzând lumina. încercările noastre de a purta o discuţie între patru ochi nu prea au avut sorţi de izbândă, nu-i aşa?

- Nu mă interesează nimic din ce ai putea să-mi spui, replică Sophie rece. Te rog, pleacă!

- Trebuie să-ţi spun anumite lucruri şi nu plec până nu termin.

- Te pricepi foarte bine la a profera ameninţări în dormitoare, nu? se răsti ea înfuriată.

- Ce idee minunată! zâmbi el strengăreşte şi dădu Sophiei timp să roşească înainte de a continua. Din câte îmi aduc aminte, data trecută ai fost foarte receptivă la aşa ceva, nu?

- N-am nici un chef de glume!

- Văd. Ce s-a întâmplat, Sophie? întrebă el, dintr-o dată foarte serios. Te-a supărat ceva. Erai rece ca gheaţa la cină.

- N-am de când să mai discut cu tine, sau să te mai ascult vreodată în viaţa mea.

- Asta ce vrea să însemne?

Se apropie de ea.

- Nu mă atinge! ţipă la el cuprinsă de panică.

- încetează! Puternica strânsoare a mâinilor lui o ţintui locului. Linişteşte-te!

- Ia mâinile de pe mine, naiba să te ia! urlă ca scoasă din minţi şi-l lovi cu palma peste obraz.

- Faci o criză de isterie, constată Max calm şi o lovi la rândul lui.

Sophie ridică o mână la obrazul care o ardea, explodând în
culmea furiei:

- Cum îndrăzneşti să mă loveşti, bădăran arogant ce eşti!? Te-ai dovedit a fi o brută, la fel ca. îşi înghiţi ultimele cuvinte când îi întâlni privirea.

- Ca cine? ceru el socotească, acum înfuriat.

- Un mincinos notoriu! îi aruncă în faţă.

La aceste cuvinte îi dădu drumul, aproape împingând-o de lângă el, iar ea dădu peste un scaun şi se prăbuşi pe el. Ridicând privirea, îşi dădu seama că mersese prea departe. Era livid la faţă şi ochii lui aruncau fulgere.

- Foarte bine! Ai de gând să explici această acuzaţie?

Nu răspunse, îi întoarse spatele şi se apropie de fereastră.

-Aşadar sunt un mincinos notoriu, dar n-am dreptul să aflu de ce. Ceva te-a supărat foarte tare. Schimbase pe neaşteptate tonul. Nu te-am mai văzut niciodată explodând aşa. Aş vrea să ştiu ce sau cine ţi-a făcut asta.

Sophie se înmuie toată. Vocea caldă, îngrijorarea şi tandreţea ultimelor cuvinte o făceau să se piardă din nou.

- Orice ar fi, continuă Max netulburat, poate o să-ţi facă bine să auzi veştile pe care ţi le aduc. Am aşteptat cu nerăbdare clipa asta toată ziua.

Se întoarse spre el şi observă pentru prima dată oboseala ce i se citea pe faţă. Linii adânci îi erau săpate la colţurile ochilor. Părea nedormit de nopţi bune.

- Am petrecut ultimele patru zile în Anglia.

-Afacerile tale n-au nici o legătură cu mine, îl întrerupse ea sec.

-Vrei să mă asculţi, femeie?! o apostrofă el. Am fost la mănăstire.

- La mănăstire?!

- Da, la mănăstire. Unde te-ai născut tu.

- Oh!

Sophie se întreba unde vrea să ajungă. El se aşeză pe un scaun.

-Am aflat că măicuţa care a ajutat-o pe mama ta să nască a murit acum doi ani, iar maică stareţă nu mai este aceeaşi persoană care era pe vremea aceea. Oftă. Aşa că

am plecat în căutarea doctorului care a îngrijit-o pe mama ta. Se mutase, dar am reuşit să-i dau de urmă. îşi amintea de ea, dar nu mă putea ajuta cu nimic. Era deja pe moarte când a ajuns el şi n-a putut face mare lucru pentru ea. îşi trecu o mână prin păr. Aşa că mi-am urmat instinctul urmărind o idee care-mi venise în timp ce-mi spuneai povestea. Dacă stai să te gândeşti, majoritatea femeilor în situaţia mamei tale s-ar fi îndreptat spre cel mai apropiat spital. Dar ea, nu. A ales o mănăstire pentru a da naştere copilului şi o singură persoană mi-ar fi putut explica de ce.

- Cine? întrebă Sophie nerăbdătoare captivată de povestea lui.

- Presupunând că era catolică, cine putea fi singura persoană pe care ar fi cerut s-o vadă înainte să moară?

- Un preot, răspunse Sophie dintr-o suflare.

- Exact. Zâmbi. Mi-a luat două zile să dau de el, dar am reuşit. Si îşi amintea de ea! Era tânăr pe atunci şi s-a străduit s-o convingă să treacă numele tatălui pe certificatul de naştere. Dar ea a refuzat. L-am convins greu să-mi spună şi restul, dar până la urmă a căzut de acord să-mi povestească ce aflase înainte de spovedanie. O privi în ochi. îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar tatăl tău a murit înainte să te naşti. Dar se pare că părinţii tăi erau căsătoriţi. Familiile lor nu fuseseră de acord, aşa că ei fugiseră de acasă. Cum a murit tatăl tău, preotul nu ştia. Ceea ce a putut să-mi spună e că mama ta era foarte tânără, probabil n-avea optsprezece ani. Făcu o pauză. Cel mai important însă este faptul că mama ta n-a menţionat niciodată nimic despre vreo boală de care să fi suferit tatăl tău. Nici doctorul şi nici preotul nu ştiau nimic despre aşa ceva şi amândoi erau foarte siguri că şi-ar fi amintit un asemenea amănunt. Cred că măicuţa care ţi-a spus a inventat.

- Dar de ce? şopti Sophie.

- Cine ştie? Ridică din umeri. Poate a crezut că mama ta era necăsătorită şi a vrut să te sperie ca să nu-i calci pe

urme. Nu vom şti niciodată. în orice caz, vreau să deschidem o anchetă.

- O anchetă?

- Există agenţii care se ocupă cu aşa ceva şi lucrează cu cea mai mare discreţie. Putem încerca să dăm de urma familiei tatălui tău, acum că ştim că poartă acelaşi nume ca mama ta. Toate astea n-au nici o importanţă pentru mine, adăugă el. Aş vrea să avem copii, bineînţeles, dar ceea ce contează cel mai mult este fericirea noastră, a ta şi a mea, împreună.

- Dar familia. proprietăţile.

Sophie făcuse ochii mari.

- Emil poate să moştenească. sau unul dintre băieţii surorii mele. Există deja o mulţime de moştenitori şi mai e timp suficient până să ajungem să ne punem o astfel de problemă. Făcu o pauză. Eu pentru tine am mers în Anglia, spuse simplu. Si tu îţi doreşti copii, nu? aşa că trebuie să ne asigurăm că totul este în ordine.

Lacrimi fierbinţi umplură ochii Sophiei. Totul se prăbuşea în jurul ei, era confuză. De ce-şi dăduse atâta osteneală pentru ea? Pentru căsătoria pe care o plănuise împreună cu Dorothea? Ieşea, sigur, din discuţie dacă din această alianţă nu se puteau naşte copii, asta ar explica într-un fel călătoria. Dar acum spunea că n-are importanţă dacă nu vor avea copii. Nu mai pricepea, nimic nu se mai lega. Mânia din sufletul ei se topea încetul cu încetul. Faţă în faţă cu el, văzându-i dorinţa nemascată din privire, ceea ce-i spusese Dorothea devenea foarte greu de crezut.

Cum să fie acest bărbat tandru şi atent capabil să pună la cale un asemenea plan diabolic, să mintă cu premeditare? îşi feri privirea, neştiind ce să mai creadă.

- Văd că ne-am întors la ce mincinos notoriu sunt, constată el cu blândeţe. îmi explici şi mie acum?

Sophie ezită.

- îţi mulţumesc că ai mers în Anglia pentru mine, zise în cele din urmă. îţi sunt recunoscătoare pentru tot deranjul. Dar asta nu schimbă nimic. Tot plec mâine.

- îmi arunci în faţă acuze pe care nu vrei să le explici? Se întoarse cu spatele la ea. Foarte bine, atunci va trebui să aflu singur. O să încep cu bunica şi o să vorbesc cu fiecare om din casa asta, până voi da de capăt acestui mister.

- Nu, Max! Era îngrozită de idee. Stii că bunica ta n-ar suporta o asemenea supărare.

- Deci, îţi pasă de cineva. Se întoarse din nou şi o privi. Doar că nu de mine.

- Urăsc. scenele, mai ales cele fără rost. După ce plec, vei face ce crezi de cuviinţă.

- Ne tocmim, nu?

- Bineînţeles că nu. Asta nu e un joc!

- Mă bucur că îţi dai şi tu seama! o admonestă el. Pentru că viitorul meu îl planifici tu acum, cu atâta uşurinţă. Oftă din tot sufletul, ceea ce o luă pe Sophie pe nepregătite. Sunt foarte obosit, Sophie. Am petrecut patru zile infernale şi n-am chef de ghicitori. Ori îmi spui cu frumosul, ori trebuie să scot cuvintele cu cleştele de la tine?

Se aplecase deasupra ei şi o domina cu statura lui. Ar fi trebuit să-i fie teamă, dar cuvintele lui erau aşa de copilăreşti, iar el se îmbufnase ca un băieţel, încât îi venea să-i aline supărarea mângâin- du-l. Se uită repede într-o parte. De ce avea încă puterea să declanşeze atâta tandreţe în ea? Ce se întâmplase cu furia ei? Dintr-o dată, îşi dădu seama că nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

- Hai, plângi! spuse ghicind-o, ca de obicei, înainte să apuce să se manifeste. Lacrimile ţi le pot suporta. Am destulă experienţă. N-am mai cunoscut niciodată o femeie care să plângă atât!

- Eu nu plâng niciodată. în mod normal, explică ea iritată.

- Bine că mi-ai spus. Altfel n-aş fi aflat niciodată acest mic amănunt.

- încetează, Max! Tachinându-mă, nu rezolvi nimic.

- între noi nu s-a schimbat nimic, oricare ar fi motivul

stării în care eşti. Te iubesc şi o să ne căsătorim.

- Nu! îl contrazise pe un ton vehement. Nu mă mărit cu tine. Nu te iubesc! minţi ea cu hotărâre.

- Poftim? Dintr-o mişcare fu lângă ea şi-i prinse umerii în mâini. Mai vedem noi!

Sophie ghici ce urma. încercă să se elibereze din strânsoare. Dacă o va săruta, va fi pierdută! Buzele lui se apropiau şi de-abia le atinseră pe ale ei că-l muşcă imediat cu toată puterea. El înjură zgomotos şi-i dădu drumul. Ea profită şi o luă la fugă spre uşă.

- Năbădăioasă mică! murmură şi din doi paşi o ajunse din urmă. O luă în braţe şi o strânse tare. Ajunge! Linişteşte-te şi o să-ţi dau drumul.

Sophie încercă să se tragă înapoi. îi simţea respiraţia în părul ei şi căldura trupului lipit de al ei.

- îmi curge sânge în părul tău, spuse el. Frumoasă amintire de povestit la nepoţi, nu?

O mai ţinu o secundă la fel de strâns, apoi îşi descolăci braţele din jurul ei. O luă de mână, o conduse la pat, o aşeză jos, trase un scaun şi luă loc în faţa ei. Scoase o batistă pentru a-şi potoli sângerarea.

- Nu voi mai fi niciodată acelaşi, spuse şi-i zâmbi.

Ea lăsă ochii în pământ.

- Cred că am menţionat cu altă ocazie că am cunoscut destule femei la viaţa mea.

- De câteva ori, nu se putu ea abţine să nu comenteze acid.

- Stai puţin, să termin. S-ar putea spune că nu sunt nici indiferent, nici orb la sentimentele femeilor.

- Si?

- Cu riscul să par peste măsură de încrezut, trebuie să-ţi spun că mă iubeşti. Chiar foarte mult. Numai o femeie îndrăgostită ar refuza să se căsătorească cu bărbatul iubit pentru că e convinsă că nu-i poate face copii.

Sophie se înroşi până în vârful urechilor.

- Oamenii se mai schimbă!

- într-adevăr, sună prompt replica. De aceea te voi ţine

mereu aproape ca să mă asigur că vei continua să mă iubeşti. Am tot felul de planuri în acest sens, adăugă cu un zâmbet fericit.

- îmi pare rău, dar acum nu pot să gust o astfel de glumă.

- Draga mea, dacă n-aş glumi, aş fi deja scos din minţi şi cu spume la gură. Si n-ai mai fi în siguranţă cu mine. E un mecanism de apărare care-şi pierde din eficacitate cu fiecare minut ce trece.

Vorbea cât se poate de serios. Ajunsese la limita suportabilităţii. Un pas îi despărţea de violenţă, simţea asta în tensiunea ce se acumulase în trupul lui. Nici ea nu mai putea face faţă torentului de emoţii şi ştia că n-o va lăsa să plece până nu-i va spune totul.

- Dorothea mi-a spus de ce vrei să te căsătoreşti cu mine.

El nu comentă, aşa că ea ridică privirea. Spre mirarea ei, singurul lucru care se citea pe faţa lui era curiozitate.

- Si de ce anume vreau să mă căsătoresc cu tine? întrebă el cu blândeţe.

Sophie dădu din cap în semn că nu şi lăsă din nou ochii în jos.

- Spune-mi! Acum!

Si-i spuse. Totul. Când termină, el rămase curios de tăcut, fixând un punct imaginar deasupra capului ei.

- Bineînţeles, rupse într-un târziu tăcerea, totul se leagă, nu? Am refuzat o aventură cu tine, am insistat aproape de la început cu căsătoria sau simularea unei căsătorii, am venit la Londra după tine. Foarte inteligent! Am subestimat-o. O privi pe Sophie în ochi. Un singur lucru mă nedumereşte. De ce ai crezut-o?

- Pentru toate motivele pe care tocmai le-ai enumerat, recunoscu ea cu amărăciune.

- Si ceea ce simţeai tu, ceea ce ştiai despre mine, cu astea ce s-a întâmplat?

Rămase mută.

- Ai crezut că-mi pot înşela bunica în felul ăsta josnic?

Că îmi voi abandona cât ai clipi munca pe care o iubesc? Si pentru ce? Pentru o femeie care vrea să facă turul sălilor de bal şi al teatrelor la braţul meu pentru a-şi face prietenele să moară de invidie?

- Nu, îl contrazise Sophie fără vlagă. Pentru că o iubeşti.

- Scumpa mea! obiectă el.

- Este foarte frumoasă, face parte din lumea bună şi e austriacă. Nu e nevoie de prea multă intuiţie ca să-mi dau seama de ce ai iubi-o.

- Naiba să te ia, femeie, chiar atât de oarbă eşti? Max se ridică şi începu să se plimbe de colo colo prin cameră. E rece şi dură, îngrozitor de egoistă şi face numai ce vrea ea, când are ea chef. Nu ştiu cum e în pat, dar îmi imaginez. Si mă ia cu transpiraţii. A reuşit să reducă un soţ care o adoră la o adunătură de lacrimi şi îndoieli. Iar ca mamă e un caz pierdut. Se opri din plimbat şi o privi ţintă. Si tu ai crezut că aş putea iubi o astfel de femeie? Că îi calc pe urme bietului Klaus? Ce fel de bărbat ai impresia că sunt? Se aplecă şi-şi încleştă mâinile pe braţele scaunului. Si încă ceva. Chiar crezi că i-aş putea face o asemenea mârşăvie vărului meu, pe care-l iubesc şi-l admir şi care mi-e prieten de când eram copii?

Nu-i răspunse, nici nu-l privi măcar.

- Foarte bine, îşi făcu până la urmă curaj să spună, dar ai iubit-o cândva.

- Deci discuţia s-a purtat până în pânzele albe! Da, mi s-au aprins călcâiele după ea, adolescent fiind. Era o fată blondă cu ochi albaştri. Si pe vremea aceea era mai mult decât suficient şi nu am de gând să-mi cer scuze pentru un capriciu copilăresc pe care l-am trăit cu ani în urmă. Si care s-a stins cu ani în urmă. îşi îndreptă spatele. în Canada am cunoscut femei adevărate şi ea nici prin gând nu mi-a mai trecut. Când m-am întors, era căsătorită cu Klaus. Nu l-am invidiat niciodată, dimpotrivă. Am văzut-o întotdeauna aşa cum este.

Urmă un moment de tăcere.

- Orice ai spune, ştiu că nu mă pot compara cu ea. la alte lucruri, şopti Sophie. Eu sunt. eu n-am nici un fel de experienţă. de viaţă. înghiţi în sec. Există lucruri pe care nu ţi le-am spus şi care .

- Ssst, o întrerupse Max, punându-i două degete pe buze. Nu mai spune nimic. O trase în braţele lui şi o strânse cu gingăşie.

- Nu înţelegi.

- Oh, ba înţeleg. Chiar foarte bine. Oftă. Vino, să stăm jos. O aşeză lângă el pe marginea patului. Tu crezi că m-am îndrăgostit de bona Carter, nu? O femeie calmă, controlată, aparent matură. Lăsă capul într-o parte şi-i cercetă minuţios expresia feţei. Dar vezi tu, n-a fost aşa. M-am îndrăgostit de femeia de sub toată acea scrobeală, o fată înfocată, capabilă să trăiască pasiuni care şi pe ea o speriau, pentru că o făceau să-şi piardă controlul asupra propriei persoane.

- Cum ţi-ai dat seama? şopti ea făcând ochii mari.

- Aşa, spuse el şi-i sărută tandru buzele. E totul acolo, continuă cu voce gâtuită, ascuns bine, dar abia aşteptând să iasă la iveală. Doar pentru mine. îi mângâie uşor buza de jos cu degetul arătător. Gura asta dulce te dă de gol. îi luă ambele mâini într-ale lui. Si să nu uităm că te-am avut în patul meu, pentru foarte puţin timp, ce-i drept, dar a fost suficient ca să întrevăd focul ce mocneşte înlăuntrul tău.

Sophie roşi.

- N-ai fost dezamăgit? întrebă stânjenită, abia auzit, ferindu-şi privirea de a lui.

- Doamne Dumnezeule, Sophie, chiar nu-ţi dai seama cât te doresc? N-am mai dorit niciodată o femeie cu atâta disperare. E de nesuportat. Mi-e teamă să nu te rănesc şi totodată dorinţa e mai puternică decât voinţa. O trase aproape şi-şi îngropă faţa în părul ei. Nu ştiu cum am putut rezista atâta, şopti.

- Deci ştii că.

- Că o să fiu primul? îşi plimbă degetele prin părul ei.

Am fost aproape sigur săptămâna trecută, la mine în cameră.

- Si. nu te deranjează?

- Ah, Sophie, nu ştii că visul oricărui bărbat este să fie primul în viaţa femeii pe care o iubeşte?

Sophie roşi până în vârful urechilor. îl privi în culmea fericirii.

- Noi doi, Sophie, o să ne căsătorim. Foarte curând chiar. Dar în seara asta îţi voi arăta cât de frumoasă eşti. Voi face dragoste cu tine până în zori, tandru şi pasional, aşa cum tânjesc s-o fac de săptămâni întregi. Până mâine dimineaţă vei afla cât de mult te iubesc şi vei înţelege de ce nu trebuie să-ţi fie niciodată frică de o altă femeie. O sărută uşor. Dar mai întâi vreau să răspundem la toate întrebările şi să clarificăm orice nelămurire ar mai putea exista între noi. Fără dubii sau îndoieli. îi sărută pe rând ambele mâini. Ei bine? întrebă el.

- Un singur lucru. deşi e o întrebare cam prostească.

- Hai, spune!

- Max, de ce vroiai să ne prefacem că suntem căsătoriţi?

- Ah, da, simulacrul de căsătorie. Zâmbi. Speram cu timpul să se transforme într-una reală, bineînţeles. Si un copil ar fi ghicit asta, o tachină el. Apoi deveni dintr-o dată serios. Gata? Mai e ceva?

- Nu, scutură ea din cap.

- Bine, continuă el grav. Acum e rândul meu. Uită-te la mine, Sophie. O prinse gingaş de bărbie şi-i ridică faţa spre a lui. Am şi eu o întrebare şi răspunsul pe care mi-l vei da este foarte important.

îi strânse mai tare mâinile într-ale lui, ceea ce-i stârni Sophiei o stare de nervozitate în legătură cu ceea ce urma.

- Spune-mi dacă ai vreun dubiu în ceea ce priveşte căsătoria noastră, luând în considerare toate astea, şi făcu un semn larg cu braţele spre tot ce-i înconjura. Viaţa pe care o duc.

Sophie nu înţelegea.

- Viaţa aici nu e uşoară, explică el. Am anumite responsabilităţi faţă de oameni care depind complet de

mine. Pentru mulţi dintre ei, tot ceea ce cunosc şi iubesc se află aici, unde şi-au trăit întreaga viaţă. Unii au lucrat pentru tatăl sau chiar pentru bunicul meu înainte. Nu pot să-i abandonez. N-au unde să se ducă. Faptul că ai servitori în casă poate părea un lux pentru un neavizat, dar există şi anumite dezavantaje. Intimitatea noastră va fi întotdeauna limitată într-un fel. îi zâmbi. Stiu din ceea ce s-a întâmplat în ultimele zile că nu există stăpână mai potrivită pentru castelul ăsta. Nu mi-a fost niciodată dat să cunosc pe altcineva care să preia frâiele casei şi să-şi asume responsabilitatea îngrijirii bunicii mele aşa cum ai făcut-o tu, trecând fără ezitare peste orice împotrivire. Si din spusele doamnei Glaser, personalul deja te priveşte ca pe noua stăpână. înţelegi acum cât de egoist mă simt cerându-ţi să te căsătoreşti cu mine? îmi însuşesc dragostea, generozitatea şi curajul tău. Că te voi adora toată viaţa mea pare o răsplată infimă. Se aplecă să-i sărute din nou mâinile. Tot mai crezi că te merit?

Sophie clipi des, încercând să-şi potolească lacrimile şi-i strânse mâinile într-ale ei.

- Te iubesc, Max! Oricare ar fi viaţa ta, vreau s-o trăim împreună. Pe toată.

El o privi cu ochii umezi de emoţie. Nu spuse nimic. Nu mai era nevoie de cuvinte.

Se ridică, închise uşa, stinse lumina şi aprinse veioza de pe noptieră. Se întoarse şi o sărută pe gură, ţinându-i capul între palme. O luă în braţe, o depuse în pat şi cu infinită tandreţe începu s-o dezbrace.

Sophie se încordă, i se făcuse dintr-o dată frică. Era exact ca data trecută. Purta chiar şi aceeaşi rochie.

-Nu. Max se aplecă şi o sărută din nou. Nici nu se compară cu data trecută, şopti şi aruncând cât colo propriile haine se strecură în pat.

Sophie îi simţea trupul cald fremătând lângă ea. Buzele lui zăboveau pe bărbia ei, la colţurile gurii, îi sărutau pleoapele închise. Mâinile lui se plimbau pe pielea ei transmiţându-i propria plăcere. Sărutările începură să

coboare de-a lungul gâtului. Era tensionată, îi era frică de propriile reacţii, încerca să şi le controleze.
Buzele lui ajunseră la nivelul sânilor, căutându-i sfârcurile. Plăcerea declanşată astfel îi tăie respiraţia. Gura lui continuă să exploreze mai jos, de-a lungul abdomenului întărit. Sophie expiră cu un geamăt prelung, cu ochii închişi, trăind numai pentru atingerea lui pe pielea ei. Când buzele lui ajunseră la nivelui coapselor, nu se mai putu controla. Trupul i se arcui în căutarea lui, întinse mâinile după umerii lui. Durerea şi plăcerea explodară înlăuntrul ei.

Buzele lor se întâlniră din nou cu pasiune arzândă. Se agăţă de el cu toată fiinţa, simţindu-i şi împărtăşindu-i dorinţa intensă.

încet şi cu infinită grijă, o făcu a lui, înnebunind-o de plăcere.

- Sophie! strigă el răguşit, cu respiraţia accelerată.

Trupul ei îi venea în întâmpinare, trăind amândoi senzaţii de o profunzime de neimaginat.

Când se termină, rămaseră contopiţi, îmbrăţişati îndelung.

Adormiră, dar în decursul nopţii făcură dragoste de încă două ori. Descopereau de fiecare dată noi modalităţi de a se atinge, Max îi demonstra cât de mult o iubeşte şi o învăţa totodată cum să-l iubească la rândul ei. Ar fi dorit ca noaptea să nu mai ia sfârşit niciodată. Spre dimineaţă, căzură amândoi într-un somn adânc.

Nu-i deranjă nimeni. Când se trezi Sophie, era aproape ora prânzului. Erau încă îmbrăţişaţi. Se întoarse fericită cu faţa spre el, fără a se îndepărta. îl privea dormind. Se întreba dacă va fi întotdeauna atât de bine şi se minuna de cât de diferit se simţea.

Dintr-o dată, realiză că o compătimea pe Dorothea. Câte iluzii îşi făcuse în legătură cu Max! Ce nefericită trebuie să fie acum!

- Si ăsta e numai începutul, îi şopti la ureche vocea lui somnoroasă. Haide, recunoaşte. Te gândeai la biata

Dorothea, urâta de ea!

- Max! protestă ea râzând.

El jubila. O privi în ochi.

- Ei bine, doamna mea, eşti sigură că nu mă iubeşti?

Sophie se prefăcu a se gândi cu seriozitate, chiar încruntă din sprâncene.

- Mmm. Cred că va trebui să petrecem mai mult timp împreună înainte să pot răspunde la întrebare, îl tachină ea.

- Nu mai spune! Cu cât mai repede te aşezăm la casa ta, cu atât mai bine.

- Posibil! îi zâmbi ea răsfăţându-se. Dar cred că aş prefera o aventură. S-ar putea ca o căsnicie să nu fie la fel de bună ca asta.

-A fost bine, nu? Deci am terminat cu prostiile în legătură cu ce alte femei aş putea să iubesc?

- Cel puţin pentru astăzi.

- Vino încoace. O trase mai aproape în braţele lui. Văd că am reuşit în ceea ce mi-am propus.

- Si anume?

- Să-ţi alung îndoielile. în dimineaţa asta arăţi ca o femeie care a fost iubită cu înflăcărare, adăugă el privind-o cum roşeşte. Si acum m-am pricopsit cu o nevastă pretenţioasă.

- Poate preferi amantă, sugeră ea.

Se învârti pentru a ajunge deasupra ei.

- Să te mai aud vreodată spunând aşa ceva, ameninţă el.

- Da, Max! Sigur, Max! Cum spui tu, Max! îl tachină ea.

- înveţi repede. îşi cobora uşor braţele pe spatele ei. Acum, recrut, spune: te căsătoreşti cu mine? Tot nu mi-ai răspuns. E timpul să ne sculăm, să luăm micul dejun şi să ne ocupăm de responsabilităţile pe care le avem înainte să ne întoarcem în pat.

Sophie nu se mai sătura privindu-l, dar fără să răspundă.

- Ei bine?

- Data trecută mi-ai oferit bani de cheltuială, îi reaminti ea cu un zâmbet maliţios în colţul gurii. Care mai e oferta de data asta?

- Trupul meu? sugeră el.

- S-a făcut! sună prompt răspunsul şi tranzacţia fu pecetluită cu un sărut.

Sfârşit